

AGATHA CHRISTIE

HRA NA VRAŽDU

KNIŽNÍ KLUB

Agatha
Christie

AGATHA CHRISTIE

Hra

na

vraždu

Přeložila Veronika Volhejnová

DEAD MAN'S FOLLY

Copyright © Agatha Christie Mallowan 1956

Copyright of the Czech edition © Euromedia Group k. s., 2001

Translation © Veronika Volhejnová, 2001

ISBN 80-242-0648-X

První kapitola

I

Telefon brala slečna Lemonová, Poirotova výkonná sekretářka.

Odložila blok s těsnopisnými poznámkami, zvedla sluchátko a řekla bezvýrazně: „Trafalgar 8137.“

Hercule Poirot se opřel, jak to rovné opěradlo jeho židle dovolovalo, a zavřel oči. Prsty zamyšleně bubnoval o okraj stolu a v duchu dál sestavoval vybroušené věty dopisu, který právě diktoval.

Slečna Lemonová zakryla sluchátko rukou a zeptala se tiše:

„Vezmete si hovor z Nassecombe v Devonu?“

Poirot se zamračil. To místo mu nic neříkalo.

„Jméno volajícího?“ tázal se opatrně.

Slečna Lemonová opakovala otázku do sluchátka.

„Adriana?“ zeptala se pochybovačně. „Aha, ano – a příjmení znělo...?“

Znovu se obrátila k Herculovi Poirotovi.

„Paní Ariadne Oliverová.“

Obočí Hercula Poirota vylétlo vzhůru. V mysli se mu vybavila vzpomínka: rozčuchané šedé vlasy... orlí profil...

Vstal a vzal od slečny Lemonové telefon.

„Hovoří Hercule Poirot,“ oznámil pompézně.

„To je pan Hercule Porrot osobně?“ dotazoval se podezřívavý hlas telefonistky.

Poirot ji o tom ujistil.

„Máte na lince pana Porrota,“ řekl ten hlas.

Jeho tenký pisklavý zvuk vzápětí vystřídal burácivý kontraalt, který Poirota donutil spěšně odtáhnout sluchátko několik centimetrů od ucha.

„Pane Poirote, jste to skutečně vy?“ tázala se paní Oliverová.

„Já osobně, madame.“

„Tady je Oliverová. Nevím, jestli se na mě pamatujete –“

„Ale samozřejmě že se na vás pamatuji, madame. Kdo by na vás mohl zapomenout?“

„I to se stává,“ odpověděla paní Oliverová. „Vlastně dost často. Nemyslím, že bych byla moc výrazná osobnost. Neboje to možná tím, že mám každou chvíli jinak udělané vlasy. Ale na tom nesejde. Doufám, že nemáte zrovna nějak strašně napilno?“

„Ne, ne, nevyvádíte mě z míry ani v nejmenším.“

„Bože dobrý, vyvést vás z míry, to naprosto nemám v úmyslu. Já vás totiž *potřebuji*.“

„Potřebujete?“

„Ano, okamžitě. Můžete přiletět letadlem?“

„Letadel nepoužívám. Je mi v nich nevolno.“

„Mně také. Ono by to nejspíš stejně nebylo rychlejší než vlak, protože myslím, že jediné letiště tady kolem je Exeter, a to je celé míle daleko. Tak přijed'te vlakem. Ve dvanáct z Paddingtonu do Nassecombe. To lehce stihnete. Máte tři čtvrti hodiny čas, pokud mi jdou dobře hodinky – i když ony obvykle nejdou.“

„Ale kde jste, madame? O co vlastně *jde*?“

„V Nasse House v Nassecombe. Na nádraží v Nassecombe vás bude čekat auto nebo taxi.“

„Ale proč mě potřebujete? O co *jde*?“ opakoval naléhavě Poirot.

„Telefony jsou na tak nešikovných místech,“ řekla paní Oliverová. „Tenhle je v hale... Pořád kolem někdo chodí a mluví... skoro vás neslyším. Ale čekám vás. Všichni budou *strašně* nadšení. Nashledanou.“

Pak se ozvalo ostré cvaknutí zavěšeného sluchátka. Linka jen tiše bzučela.

Naprosto zmatený Poirot položil telefon a něco si pro sebe zamumlal. Slečna Lemonová seděla, tužku připravenou, bez nejmenší známky zvědavosti. Tiše zopakovala poslední větu diktátu před oním přerušením.

„– dovolte mi ujistit Vás, velevážený pane, že hypotéza, kterou jste mi předložil...“

Poirot předloženou hypotézu odbyl mávnutím ruky.

„To byla paní Oliverová,“ řekl. „Ariadne Oliverová, ta spisovatelka detektivek. Možná jste četla...“ Zarazil se, protože si uvědomil, že slečna Lemonová čte pouze vzdělávací literaturu a na takové lehkovážnosti jako detektivní romány shlíží s pohrdáním. „Chce, abych

odjel do Devonshiru, dnes, okamžitě, za“ – pohlédl na hodiny – „pět-
atřicet minut.“

Slečna Lemonová pozvedla nesouhlasně obočí.

„To byste měl dost co dělat,“ podotkla. „Z jakého důvodu?“

„To se mě neptejte! Neřekla mi to.“

„Velmi zvláštní. Proč ne?“

„Protože,“ odpověděl Hercule Poirot zamyšleně, „se obávala, že
ji někdo uslyší. Ano, to dala najevo zcela jasně.“

„No tedy,“ naježila se slečna Lemonová, připravena hájit svého
zaměstnavatele. „Co si dnes lidé myslí! Očekávat od vás, že se ně-
kam poženete jen tak pro nic za nic! Takový důležitý člověk! Mno-
hokrát jsem si všimla, že tihle umělci a spisovatelé jsou velice nevy-
rovnaní – nemají vůbec žádný cit pro míru. Mám podat telefonicky
telegram: *Lituji, nemohu opustit Londýn?*

Sáhla po telefonu. Poirotův hlas zarazil její pohyb v půli.

„*Du tout!*“ řekl. „Naopak. Buďte tak laskavá a přivolejte mi
okamžitě taxi.“ Zvýšil hlas: „Georges! Nezbytné toaletní potřeby a
mé malé zavazadlo. A rychle, velice rychle. Musím stihnout vlak.“

II.

Vlak přesupěl něco přes sto osmdesát mil ze své dvě stě dvanáct
mil dlouhé trasy nejvyšší rychlostí, pak zvolna a omluvně profuněl
těch posledních třicet a zastavil na nádraží Nassecombe. Vystoupil
jen jediný člověk, Hercule Poirot. Obezřetně překonal zející mezeru
mezi stupátkem vlaku a nástupištěm a rozhlédl se kolem sebe. Na
konci vlaku v zavazadlovém vagónu se činil nosič. Poirot si vyzvedl
svou tašku a vracel se po nástupišti k východu. Odevzdal lístek a
prošel pokladnou ven.

Před vchodem stála velká limuzína a k Poirotovi přistoupil uni-
formovaný šofér.

„Pan Hercule Poirot?“ tázal se uctivě.

Vzal od něj zavazadlo a otevřel mu dveře auta. Pak vyrazil od
nádraží, přejel most přes trať a pustil se klikatou venkovskou silnič-
kou s vysokým křovím po obou stranách. Po chvíli se po pravé straně
otevřel krásný výhled na řeku a na modře zamlžené kopce za ní.
Šofér zajel ke křovinám a zastavil.

„Řeka Helm, pane,“ podotkl. „A tam za ní Dartmoor.“

Bylo zjevné, ze je nezbytné obdivovat krajinu. Poirot vydal řadu odpovídajících zvuků a několikrát zamumlal *Magnifique!* Ve skutečnosti mu však příroda říkala pramálo. Dobře udržovaná a úhledně uspořádaná zeleninová zahrada by se jeho obdivu dočkala mnohem spíš. Kolem auta přešly dvě dívky a pomalu se plahočily do kopce. Na zádech nesly těžké batohy, na sobě měly šortky a kolem hlavy uvázané šátky.

„Vedle nás je hostel pro mládež, pane,“ vysvětloval šofér, který zřejmě považoval za svou povinnost stát se Poirotovým průvodcem po Devonu. „Hoodown Park. Dřív tam bydlel pan Fletcher. Ted’ to koupila Asociace mládežnických ubytoven a v létě je tam dost plno. Berou víc než stovku lidí. Nesmějí tam zůstat víc než dva dny – pak musejí zase někam jít. Obě pohlaví a většinou cizinci.“

Poirot nepřítomně kývl. Uvažoval – nikoli poprvé – o tom, že při pohledu zezadu sluší šortky jen málokteré příslušnici ženského pohlaví. Bolestně přivřel oči. Proč, ach proč se musejí mladé ženy oblékat takto? Ty šarlatové punčochy jsou tak vzácně nepřitažlivé!

„Zdá se, že mají těžký náklad,“ podotkl.

„Ano, pane, a od nádraží nebo stanice autobusu je to do Hoodown Park dost daleko. Skoro dvě míle.“ Zaváhal: „Nevadilo by vám, pane, kdybychom je svezli?“

„Ale jistě, ale jistě,“ kýval blahovolně Poirot. On si hová v pohodlí skoro prázdného auta a tady se vlečou dvě zadýchané a zpočené mladé ženy s těžkými batohy a bez nejmenší představy, jak se obléknout způsobem přitažlivým pro opačné pohlaví. Šofér nastartoval auto, motor zapředl a vůz plavně zastavil vedle obou dívek. Jejich zardělé a zpocené tváře s nadějí vzhledly.

Poirot otevřel dvířka a obě dívky nastoupily.

„Od vás velice laskavé, prosím,“ řekla jedna z nich, plavovláska s cizím přízvukem. „Je to delší cesta, než já myslím, ano.“

Druhá dívka, která měla sluncem spálenou a dotmava zardělou tvář a pod šátkem na hlavě jí vykukovaly kaštanové kudrny, jen několikrát pokývla hlavou, blýskla zuby a řekla *Grazie*. Světlovlasá dívka dál horlivě vykládala.

„Já do Anglie přijela jsem na dovolenou dva týdny. Jsem z Holandska. Anglie mi moc líbí. Byla Stratford Avon, Shakespearové divadlo a hrad Warwick. Pak byla Clovelly, teď viděla jsem katedrálu Exeter a Torquay – moc hezké – teď přijela jsem tady na slavné přírodní krásy a zítra přes řeku, jedu do Plymouthu, kde objevili Nový svět z Plymouth Hoe.“

„A vy, *signorina*?“ obrátil se Poirot k druhé z dívek. Ale ta se jen usmála a potřásla kudrnami.

„Ona anglicky nehovoří moc,“ vysvětlovala shovívavě Holandanka. „Obě trochu francouzsky mluvíme – tak povídaly ve vlaku. Ona je od blízko Milánu a má příbuznou v Anglii, ta vdaná za muže s obchodem s hodně potraviny. Včera do Exeteru přijela s kamarádkou, ale kamarádka jedla koláč s telecím šunkou ne dobrý z obchodu v Exeteru a musela zůstat nemocná tam. To v horkém počasí ne dobré, koláč s telecím šunkou.“

V té chvíli šofér zpomalil, protože cesta se větvila. Dívky vystoupily, dvojjazyčně poděkovaly a pokračovaly levou z cest. Šofér pro tu chvíli odložil svou bohorovnost a procitěně podotkl k Poirotovi:

„A to není jen koláč s telecím a šunkou – na cornwallské pastičky aby si člověk taky dával pozor. Do těch v turistické sezóně dokážou dát úplně *cokoliv*!“

Znovu nastartoval auto a zamířil doprava, cestou, která se brzo ponořila do hustého lesa. Řidič přitom vynesl poslední soud o hostech Hoodown Park.

„Docela milé mladé ženy bydlí v tom hostelu, aspoň některé,“ řekl, „ale je hrozně těžké jim vysvětlit, co je to soukromý pozemek. Jejich chování je naprosto šokující. Nechápou, že majetek každého gentlemana je tady *nedotknutelný*. Neustále procházejí našimi lesy a předstírají, že nerozumějí, co jim říkáte.“ Zlověstně potřásl hlavou.

Pokračovali dál lesem z poměrně příkrého svahu, pak projeli vysokou kovanou branou a nakonec zastavili před velkým bílým georgiánským domem shlížejícím na řeku.

Šofér otevřel dveře vozu a ve stejné chvíli se na schodech objevil vysoký tmavovlasý komorník.

„Pan Hercule Poirot?“ otázal se diskrétně.

„Ano.“

„Paní Oliverová vás očekává, pane. Najdete ji dole na Battery. Když dovolíte, ukážu vám cestu.“

Nasměroval Poirota na klikatou cestu, která vedla lesem tak, že bylo občas vidět i dolů na řeku. Cesta pomalu klesala, až nakonec vyústila na okrouhlou plošinu s nízkou zídou kolem, podobnou spíš cimbuří. Na zídce seděla paní Oliverová.

Vstala, aby ho přivítala, a z klína sejí na všechny strany rozkutálelo několik jablek. Zdálo se, že žádné setkání s paní Oliverovou se bez jablek neobejde.

„Já nevím, jak je to možné, že mi pořád něco padá,“ řekla paní Oliverová poněkud nezřetelně, protože ústa měla plná jablka. „Jak se máte, pane Poirote?“

„*Très bien, chère Madame*,“ odpověděl Poirot zdvořile. „A vy?“

Paní Oliverová vypadala poněkud jinak, než jak ji Poirot viděl naposledy, protože opět experimentovala se svým účesem, jak už ostatně naznačila v telefonu. Když se s ní Poirot naposledy setkal, horovala pro umělecky rozcuchané účesy. Dnes však její vlasy, obarvené skoro na sytou modř, byly vyčesány vzhůru do záplavy poněkud umělých kudrlinek ve stylu „křehká markýza“. Tento efekt končil ovšem u krku, zbytek jejího vzhledu by se dal patrně nejlépe popsat jako „praktický styl pro venkov“ – tvořil jej ostře žlutkový kostým z hrubého tvídu a dost jedovatě působící svetřík v barvě hořčice.

„Já jsem věděla, že přijedete,“ podotkla paní Oliverová vesele.

„To jste rozhodně vědět nemohla,“ ohradil se přísně Poirot.

„Ale ano, věděla.“

„Já se dosud táži sám sebe, proč jsem zde.“

„No, na to vám odpovím. Ze zvědavosti.“

Poirot na ni pohlédl a v očích mu vesele zablýsklo. „Vaše proslulá ženská intuice,“ podotkl, „vás možná tentokrát nezavedla příliš daleko od pravdy.“

„Nesmějte se mé ženské intuici. Neuhodla jsem vždycky vraha hned na začátku?“

Poirot galantně mlčel. Jinak by byl býval mohl odpovědět: „Na pátý pokus, madame, a ani to ne vždycky!“

Místo toho se rozhlédl a řekl:

„Skutečně tu máte překrásné sídlo.“

„Tohle? Ale to není *moje*, pane Poirote. Vy jste myslel, že ano? Kdepak, to patří jistým Stubbsovým.“

„Kdo je to?“

„Ale vlastně nikdo. Jsou jen bohatí. Ne, já jsem tady profesionálně, mám tu práci.“

„Aha, čerpáte místní kolorit pro jeden ze svých proslulých *chefs-d' oeuvre*?“

„Ne, ne. Je to skutečně tak, jak jsem řekla. Mám tady *práci*. Najali mě, abych zorganizovala vraždu.“

Poirot na ni jen zíral.

„Ne, ne skutečnou,“ uklidňovala ho paní Oliverová. „Zítra se tady pořádá velká dobročinná slavnost, a jako novinka se bude konat Honba za vrahem. A to organizuji já. Něco jako Honba za pokladem, chápete? Jenže Honbu za pokladem už tu měli tolikrát, že si mysleli, že by to chtělo něco nového. Tak mi nabídli velmi slušný honorář, abych sem přijela a celé to vymyslela. Je to docela zábava – a rozhodně změna oproti té obvyklé nudné rutině.“

„A jak to má probíhat?“

„No, samozřejmě budeme mít Oběť... a Stopy... a Podezřelé. Všechny víceméně konvenční – znáte to – Žena vamp a Vyděrač a Mladí milenci a Zlověstný komorník a tak dále. Zaplatíte půlkorunu zápisného a ukážou vám první Stopu a vy musíte najít Oběť a Zbraň a určit Pachatele a Motiv... a pak jsou Ceny.“

„Pozoruhodné!“ řekl Hercule Poirot.

„I když,“ podotkla posmutněle paní Oliverová, „je to všechno mnohem těžší zorganizovat, než by si člověk myslel. Protože musíte předpokládat, že skuteční lidé jsou poměrně inteligentní, což v mých knihách být nemusejí.“

„A pro mne jste poslala proto, abych vám to pomohl zařídit?“ Poirot se ani příliš neobtěžoval skrýt pohoršený tón svého hlasu.

„Ne, *ne*,“ odpověděla paní Oliverová. „Samozřejmě že ne! To celé jsem už zvládla. Na zítřek je všechno připraveno. Ne, chtěla jsem vás tu ze zcela jiného důvodu.“

„Z jakého důvodu?“

Ruce paní Oliverové bezmyšlenkovitě vzlétly k hlavě. Právě si jimi chtěla starým známým gestem nervózně prohrábnout vlasy, když si uvědomila, jak složitý má účes. Ulevila tedy svým pocitům alespoň zataháním za ušní lalůčky.

„Skoro určitě je to nesmysl,“ podotkla. „Ale myslím, že tady něco nehraje.“

Druhá kapitola

Chvilku bylo ticho; Poirot na ni jen mlčky hleděl. Pak se rázně zeptal: „Něco *nehraje*? Jak to?“

„Já nevím... To právě chci, abyste zjistil vy. Ale mám pocit – čím dál víc – že mnou – ehm! – *manipulují*... postrkují mě... Myslete si klidně o mně, že jsem blázen, ale řeknu vám jen jedno: kdyby zítra došlo ke skutečné vraždě, že by mě to nepřekvapilo!“

Poirot se na ni dál díval a ona mu pohled vzdorně oplatila.

„Velmi zajímavé,“ řekl Poirot.

„Asi si myslíte, že jsem se úplně zbláznila,“ podotkla nervózně paní Oliverová.

„Nikdy jsem vás nepovažoval za blázna,“ zavrtěl hlavou Poirot.

„A také vím, co vždycky říkáte o intuici – nebo jak se na ni díváte.“

„Člověk může věci nazývat různými jmény,“ řekl Poirot. „Jsem připraven věřit, že jste si povšimla něčeho či slyšela něco, co ve vás vyvolalo úzkost. Domnívám se, že je možné, že vy sama si ani neuvědomujete, co to přesně bylo, co jste viděla nebo slyšela nebo čeho jste si povšimla. Jste si vědoma pouze *výsledku*. Mohu-li to tak říci, nevíte, co vlastně víte. Chcete-li, můžete tomu říkat intuice.“

„Člověk si připadá jako hrozný hlupák,“ postěžovala si paní Oliverová, „když nedokáže říct nic *určitého*.“

„K tomu dojdeme,“ odpověděl Poirot chlácholivě. „Řekla jste, že máte pocit, že vás – jaký výraz jste to použila? – postrkují? Můžete mi poněkud přesněji vysvětlit, co jste tím myslela?“

„No, ono je to dost těžké... Chápejte, tohle je takříkajíc *moje* vražda. Vymyslela jsem ji a naplánovala a všechno do sebe zapadá – jako skládanka. Jestli víte něco o spisovatelích, víte jistě i to, že nesnášejí dobré rady. Třeba když někdo řekne: „No báječně, ale nebylo

by lepší, kdyby ten a ten udělal to a to?’ nebo ‚Nebyl by to skvělý nápad, udělat oběť z A a ne z B? Nebo aby se nakonec ukázalo, že vrah není D, ale E?’ To pak totiž má člověk vždycky chuť říct: ‚No tak dobře, tak to napište sami a můžete to mít po svém!’ „

Poirot kývl.

„A to se děje tady?“

„Ne tak docela... Někdo třeba navrhne nějakou takovouhle hloupost, a já samozřejmě vypěním a on to vzdá, ale pak přijde s nějakou drobností, nepodstatnou trivialitou, a já, protože jsem se tak zlobila kvůli té první věci, tu trivialitu přijmu a ani si toho nějak zvlášť nevšímnu.“

„Chápu,“ pokýval Poirot. „Ano – je to jistá metoda... Navrhne se něco nevhodného a směšného... ale o to vlastně doopravdy nejde. Hlavním cílem je ta malá drobná změna. Tak to myslíte?“

„Přesně tak,“ souhlasila paní Oliverová. „A samozřejmě je možné, že si to jen představuji, ale nemyslím – a kromě toho to nevypadá, že by na některé z těch drobností záleželo. Ale začalo mi to dělat starosti – a taky taková – jak bych to řekla – *atmosféra*.“

„A kdo vám ty změny navrhoval?“

„Různí lidé,“ řekla paní Oliverová. „Kdyby to byl jen *jeden* člověk, byla bych si svou věcí jistější. Ale on to není jen jeden člověk – i když myslím, že ve skutečnosti ano. Myslím, že je to jeden člověk, který působí prostřednictvím ostatních nic netušících osob.“

„A máte nějakou představu o tom, kdo ten jeden člověk je?“

Paní Oliverová zavrtěla hlavou.

„Je to někdo velice chytrý a velice opatrný,“ řekla. „Může to být kdokoli.“

„A kdo tu vlastně je?“ zeptal se Poirot. „Obsazení musí být poměrně omezené, ne?“

„No,“ začala paní Oliverová. „Je tu sir George Stubbs, kterému tohle místo patří. Je bohatý, nekulturní a podle mého ohromně hloupý ve všem, co se zrovna netýká obchodu, i když v tom bude asi zase hrozně mazaný. A pak lady Stubbsová – Hattie – asi o dvacet let mladší než on, krásná, ale úplně pitomá – *já* osobně bych řekla, že to nemá v hlavě tak docela v pořádku. Vzala si ho samozřejmě pro peníze a nemyslí na nic než na šaty a šperky. Pak je tady Michael

Weyman – to je architekt, poměrně mladý a docela pohledný takovým tím rozevlátým uměleckým způsobem. Navrhuje pro sira George tenisový pavilon a opravuje Rozmar.“

„Rozmar? Co to je – nějaká maškaráda?“

„Ne, architektura. Takový ten jako malý chrám, bílý, se sloupy. Nejspíš jste podobné viděl v Kew. Pak je tu slečna Brewisová, to je něco jako sekretářka a hospodyně v jedné osobě, která to tu všechno řídí a navíc píše dopisy – hrozně přísná a výkonná. No a pak lidi, co sem chodí jen vypomáhat. Mladí manželé, kteří tady žijí v domku u řeky – Alec Legge a jeho žena Sally. A kapitán Warburton, sekretář Mastertonových. No a samozřejmě Mastertonovi, a stará paní Folliatová, která žije v bývalém domku zahradníka. Rodině jejího manžela původně Nasse patřilo. Ale všichni vymřeli nebo padli ve válkách a dědické daně byly tak vysoké, že poslední majitelka nakonec Nasse prodala.“

Poirot rozjímal nad tímto seznamem osob, ale prozatím pro něj představoval jen neznámá jména. Vrátil se proto k hlavní otázce.

„Čí nápad byla ta Honba za vrahem?“

„Myslím, že paní Mastertonové. To je žena místního poslance a výborná organizátorka. To ona přesvědčila sira George, aby tady tu slavnost uspořádal. Tolik let v Nasse nikdo nebydlel, že si myslí, že si lidé rádi zaplatí, jen aby se mohli podívat dovnitř.“

„To se zdá být celkem logické,“ kývl Poirot.

„Ono se to všechno *zdá* být logické,“ trvala paní Oliverová tvrdohlavě na svém, „ale není. Říkám vám, pane Poirote, něco tady *nehraje*.“

Poirot hleděl na paní Oliverovou a paní Oliverová hleděla na Poirota.

„Jak jste vysvětlila mou přítomnost zde? To, že jste mne povolala?“

„To bylo jednoduché,“ vysvětlovala paní Oliverová. „Máte předávat ceny při Honbě za vrahem. Všichni jsou nadšení. Řekla jsem, že vás znám a že bych vás asi dokázala přesvědčit, abyste přijel, a že jsem přesvědčená, že vaše jméno bude ohromné lákadlo – což samozřejmě bude,“ dodala paní Oliverová taktně.

„A ten návrh všichni přijali – bez zdráhání?“

„Říkám vám, všichni byli nadšení.“

Paní Oliverová nepovažovala za nutné zmínit se o tom, že jeden či dva příslušníci mladší generace se ptali: „A kdo je to ten Hercule Poirot?“

„Všichni? Nikdo proti tomu nic nenamítal?“

Paní Oliverová zavrtěla hlavou.

„To je škoda,“ řekl Hercule Poirot.

„Myslíte, že by nám to mohlo poskytnout vodítko?“

„Budoucí zločinec by asi mou přítomnost těžko přivítal.“

„Vy si asi myslíte, že si to všechno jen představuji,“ podotkla paní Oliverová s lítostí. „Musím přiznat, že než jsem vám to začala vyprávět, neuvědomila jsem si, jak strašně málo toho mám v ruce.“

„Uklidněte se,“ řekl Poirot laskavě. „Zaujalo mě to. Kde začneme?“

Paní Oliverová pohlédla na hodinky.

„Je zrovna čas na čaj. Vrátime se do domu a tam se můžete se všemi seznámit.“

Vyкроčila jinou cestou, než sem Poirot přišel. Tahle vedla opačným směrem.

„Takhle půjdeme kolem loděnice,“ vysvětlila paní Oliverová.

Právě když to dořekla, loděnice se objevila před nimi. Vyčnívala nad řeku a byla to pitoreskní stavba s doškovou střechou.

„Tam bude Mrtvola,“ ukázala paní Oliverová. „Myslím mrtvola v Honbě za vrahem.“

„A koho zabijí?“

„Mladou turistku, která ale ve skutečnosti je jugoslávská první manželka mladého jaderného fyzika,“ odpověděla sugestivně paní Oliverová.

Poirot zamrkal.

„Samozřejmě že to vypadá, že ji zabil ten jaderný fyzik – ale tak jednoduché to přirozeně není.“

„Přirozeně že ne – když to vymýšlíte vy...“

Paní Oliverová odbyla kompliment mávnutím ruky.

„Ve skutečnosti,“ pokračovala, „ji zabil Venkovský šlechtic – a motiv je skutečně velmi vynalézavý – nemyslím, že by na to mnoho lidí přišlo – i když pátá stopa na to zcela jasně ukazuje.“

Poirot přešel rafinované detaily zápletky paní Oliverové a položil praktickou otázku:

„Ale jak jste zařídila odpovídající mrtvolu?“

„Bude to jedna skautka,“ vysvětlovala paní Oliverová. „Měla ji dělat Sally Leggeová, jenže tu teď chtějí navléknout do turbanu a udělat z ní věštkyni. Takže to bude skautka jménem Marlene Tuckerová. Je dost hloupá a popotahuje,“ dodala na vysvětlenou. „Není to nic těžkého – cikánské šátky a batoh – a nemusí dělat nic víc, než že když uslyší někoho přicházet, lehne na zem a položí si kolem krku šňůru. Pro toho chudáka holku to bude dost nuda – trčet v loděnici, dokud ji nenajdou – ale zařídila jsem, aby jí tam dali hromadu komiksů – popravdě řečeno, na jednom z nich je připsaná stopa k vrahovi – takže to všechno do sebe zapadá.“

„Vaše vynalézavost mě okouzluje! Na co všechno vy nemyslíte!“

„Ono nikdy není těžké něco vymyslet,“ odpověděla paní Oliverová. „Problém je spíš v tom, že toho vymyslíte moc a pak je to všechno příliš složité, takže něco z toho musíte vynechat, a *to* jsou pak muka. Teď půjdeme tudy nahoru.“

Vykročili po příkré klikaté stezce, která je vedla zpátky podél řeky, ale výš. Po jednom takovém zákrutu mezi stromy vyšli na plošinu, kde stál malý chrám s bílými sloupy. Na něj se mračil mladík v rozpadajících se flanelových kalhotách a košili poměrně jedovatě zelené barvy. Prudce se k nim obrátil.

„Pan Michael Weyman, pan Hercule Poirot,“ představila je paní Oliverová.

Mladík reagoval lhostejným kývnutím.

„Neuvěřitelné,“ podotkl trpce, „kam lidé dokážou věci *umístit*! Třeba tohle tady. Postavili to teprve asi před rokem – na to, oč jde, je to docela hezké, a vzhledem k domu i celkem dobové. Ale proč *tady*? Tyhle věci se stavěly proto, aby je bylo *vidět* – ,situovány na význačném místě‘ – tak to říkali – a mají mít před sebou hezký trávník a narcisy a tak dál. Ale tenhle chudák tady trčí mezi stromy – odnikud ho není vidět – člověk by musel vykácet asi tak dvacet stromů, než by ho vůbec šlo zahlédnout od řeky.“

„Třeba to nikam jinam dát nešlo,“ namítla paní Oliverová.

Michael Weyman pohrdlivě odfrkl.

„Tam na tom travnatém svahu u domu – to by bylo naprosto logické umístění. Ale to ne, tihle magnáti jsou jeden jako druhý – nemají žádný umělecký cit. Má chuť pořídit si ‚Rozmar‘, jak tomu říká, no tak si ho objedná. A hledá nějaké místo, kam by ho strčil. Pak, jestli jsem to dobře pochopil, přijde bouře a vyvrátí obří dub. Po tom zůstane ošklivá jizva. ‚No vida, tak tam pěkně posadíme Rozmar a je uklizeno,‘ prohlásí ten pitomý osel. Na nic jiného nikdy nemyslí než na uklízení, to je jejich! Divím se, že kolem domu nenechal nasázet záhonky červených pelargonií a pantoflíčků! Někomu takovému by se vůbec nemělo dovolit vlastnit takovýhle dům!“

Mluvil přímo rozvášněně.

„Tento mladík,“ poznamenal si Poirot v duchu, „rozhodně nemá v lásce sira George Stubbsa.“

„Má to betonové základy,“ pokračoval Weyman. „A vespod je měkká půda – takže si to celé sedlo. Tadyhle to prasklo – brzo to začne být nebezpečné... Nejlepší by bylo celé to strhnout a znova postavit tam nahoře na tom svahu u domu. To bych radil já, jenže ten paličatý starý blázen o tom nechce ani slyšet.“

„A co ten tenisový pavilon?“ zeptala se paní Oliverová.

Mladík se zachmuřil ještě víc.

„On chce něco jako čínskou pagodu,“ zasténal. „S draky, představte si to! Jenom proto, že si lady Stubbsová myslí, že jí obzvlášť sluší čínské klobouky. Kdo je tady architekt? Člověk, který by si nechal postavit něco slušného, na to dneska nemá peníze, a ti, co je mají, chtějí leda něco odporného!“

„Soucítím s vámi,“ podotkl Poirot.

„George Stubbs,“ pokračoval mladý architekt pohrdlivě. „Kdo si myslí, že je? Za války se zahrabal někde v teplém místěčku na Admiraltě, pěkně uprostřed Walesu – teď si pěstuje vousy, aby to vypadalo, že aktivně sloužil na námořní lodi nebo doprovázel konvoje – aspoň se to o něm říká. Topí se v penězích – naprosto se v nich topí!“

„No, ale vy architekti přece potřebujete někoho, kdo si může dovolit utrácet peníze, jinak byste neměli práci,“ připomněla celkem logicky paní Oliverová. Vykročila k domu a Poirot s nešťastným architektem seji chystali následovat.

„Tihle magnáti,“ řekl mladý muž zatrpkle, „nechápu ani úplně samozřejmé věci.“ Naposled nakopl pokřivený Rozmar. „Když jsou prohnílé základy, je prohnílé všechno.“

„To jste řekl velkou pravdu,“ souhlasil Poirot. „Ano – velkou pravdu.“

Stezka se vynořila z lesa a před nimi se objevil krásný bílý dům na pozadí tmavých stromů.

„Je to skutečně krásné,“ poznamenal tiše Poirot.

„Chce tam přistavět hernu na kulečnick,“ odpověděl zlověstně Michael Weyman.

Na svahu pod nimi se drobná starší dáma činila kolem skupinky keřů se zahradnickými nůžkami. Vystoupila nahoru, aby je pozdravila, a trochu se přitom zadýchala.

„Všechno je tu roky zanedbané,“ řekla. „A dnes je dost těžké sehnat někoho, kdo by rozuměl křovinám. Tenhle svah by měl v březnu a dubnu hýřit barvami, ale letos je to velké zklamání – všechno tohle mrtvé dřevo se mělo ostříhat už loni na podzim –“

„Pan Hercule Poirot, paní Folliatová,“ představila je paní Oliverová.

Stará dáma se rozzářila.

„Tak tohle je velký monsieur Poirot! To je od vás skutečně velice laskavé, že nám zítra pomůžete. Tahle chytrá dáma vymyslela skutečně záhadný problém – bude to něco úplně nového.“

Poirota trochu mátlá uhlazenost chování staré paní. Napadlo ho, že by to klidně mohla být jeho hostitelka.

Zdvořile řekl:

„Paní Oliverová je moje dávná přítelkyně. Bylo mi potěšením, že jsem mohl její žádost splnit. Toto zde je skutečně velmi krásné místo, a to vznešené a skvělé sídlo!“

Paní Folliatová kývla, jako by se to rozumělo samo sebou.

„Ano, postavil ho prapradědeček mého manžela v roce 1790. Dříve tu býval alžbětinský dům. Ten se postupně rozpadl a nakonec vyhořel asi kolem roku 1700. Naše rodina tu žila od roku 1598.“

Říkala to klidně a věčně. Poirot se na ni podíval pozorněji. Viděl velice drobnou osůbku oblečenou v ošumělém tvídu. Nejvýraznějším rysem byly její jasně modré oči. Šedé vlasy měla pevně spoutané

sítkou. I když jí na vlastním vzhledu zjevně nezáleželo, šířila kolem sebe ono nevysvětlitelné fluidum osobnosti, jehož příčina se tak těžko definuje.

Když bok po boku kráčeli k domu, podotkl Poirot nedůvěřivě: „Musí to být pro vás těžké, dívat se, jak tam teď žijí cizí lidé.“

Chvilíčku bylo ticho, než paní Folliatová odpověděla. Její hlas byl jasný, zřetelný a podivně nevzrušený.

„Mnoho věcí je těžkých, pane Poirote,“ řekla.

Třetí kapitola

Do domu vstoupila první paní Folliatová a Poirot ji následoval. Byl to elegantní dům, krásně vyvážený. Paní Folliatová vešla dveřmi po levé straně do malého, kouzelně zařízeného obývacího pokoje a dál do velkého salonu, který ležel za ním. Ten byl plný lidí, kteří jako by právě v té chvíli hovořili všichni najednou.

„Georgi,“ řekla paní Folliatová, „tohle je monsieur Poirot, který byl tak laskav, že nám přijel pomoci. Sir George Stubbs.“

Sir George, který právě něco velmi zvučně vykládal, se obrátil. Byl to mohutný muž se zarudlým obličejem a poněkud nečekaným plnovousem. Celkově působil poněkud zneklidňujícím dojmem herce, který se ještě docela nerozhodl, zda má hrát roli venkovského šlechtice, nebo „neopracovaného diamantu“ z kolonií. Rozhodně nepůsobil nijak námořnický, i přes ty jedovaté poznámky Michaela Weymana. Jeho chování a hlas byly žoviální, ale oči v nápadně pronikavě bleděmodré barvě měl malé a bystré.

Srdečně Poirota přivítal.

„Jsme strašně rádi, že se vaší přítelkyni paní Oliverové podařilo přesvědčit vás, abyste přijel,“ řekl. „To byl od ní úžasný nápad. Budete obrovské lákadlo.“

Jaksi neurčitě se rozhlédl kolem.

„Hattie?“ Opakoval to jméno poněkud ostřeji: „Hattie!“

Lady Stubbsová odpočívala ve velkém křesle kousek stranou od ostatních. Zdálo se, že vůbec nevěnuje pozornost tomu, co se děje kolem. Místo toho se usmívala na svou ruku, nataženou na opěradle křesla. Otáčela ji doprava a doleva, takže velký smaragd na jejím prstenu zachycoval ve svém nitru světlo.

Ted' vzhlédla trochu jako poplašené dítě a řekla: „Těší mě.“

Poirot se sklonil nad její rukou.

Sir George pokračoval v představování.

„Paní Mastertonová.“

Paní Mastertonová byla monumentální žena, která Poirotovi poněkud připomínala psa bloodhouna. Měla laloky na bradě a velké, smutné, trochu krví podlité oči.

Uklonila se a pokračovala ve svém výkladu hlubokým hlasem, který znovu Poirotovi připomněl štěkot bloodhouna.

„Ta nesmyslná hádka o stan s občerstvením se musí vyřešit, Jime,“ prohlásila rezolutně. „Musejí mít rozum. Celá akce přece nemůže skončit fiaskem jen kvůli nějakým starým sporům těch hus.“

„Máte pravdu,“ kývl oslovený muž.

„Kapitán Warburton,“ představil ho sir George.

Kapitán Warburton, který měl na sobě kostkované sportovní sako a vypadal trochu jako kůň, blýskl bílými zuby v poněkud znepokojivém úsměvu a pokračoval v konverzaci.

„Nedělejte si starosti, já to zařídím,“ řekl. „Budu do nich mluvit jako Jan Zlatoústý. Co ten stan s věštírnou, ten dáme kam? Vedle magnolie? Nebo až na konec trávníku k rododendronům?“

Sir George pokračoval v představování.

„Manželé Leggeovi.“

Vysoký mladík, jehož sluncem spálená tvář se ošklivě loupala, se mile usmál. Jeho manželka, přitažlivá pihovatá rusovláška, přátelsky kývla a pak se vrhla do sporu s paní Mastertonovou – její příjemný vysoký hlas vytvářel s hlubokým altem paní Mastertonové vyvážené dueto.

„– rozhodně ne u magnolie – to je jediný průchod –“

„– stejnoměrně rozdělit – ale když se vytvoří fronta –“

„– mnohem chladněji. Totiž když se bude slunce opírat přímo do domu –“

„– a házení na kokosy se musí umístit od domu co nejdál. Chlapci přitom docela zdívoucí –“

„A tohle,“ prohlásil sir George, „je slečna Brewisová – která nás tu řídí všechny.“

Slečna Brewisová seděla za velkým stříbrným podnosem s čajem.

Byla to hubená a na první pohled výkonná žena s věcným, příjemným chováním. Mohlo jí být něco přes čtyřicet.

„Velmi mě těší, pane Poirote,“ řekla. „Doufám, že jste měl příjemnou cestu? Vlaky mohou být v tuhle roční dobu strašlivé. Mohu vám nalít čaj? Mléko? Cukr?“

„Jen docela maličko mléka, mademoiselle, a čtyři kostky cukru.“ Když slečna Brewisová plnila jeho přání, dodal: „Vidím, že máte všichni velice napilno.“

„Ano, to skutečně máme. Na poslední chvíli je vždycky potřeba zařídit spoustu věcí. A lidé vás dnes dokážou nechat na holičkách nejneuvěřitelnějším způsobem. Třeba s přístřešky a stany a židlemi a přístroji. Člověk aby jim pořád seděl za krkem. Polovinu dopoledne jsem strávila u telefonu.“

„Co ty kolíky, Amando?“ tázal se sir George. „A hole navíc pro minigolf?“

„To je všechno zařízení, sire Georgi. Pan Benson v golfovém klubu byl velmi ochotný.“

Podala Poirotovi šálek.

„Sendvič, pane Poirote? Tyhle jsou s rajčaty a tamty s paštikou. Ale možná,“ dodala slečna Brewisová, protože si vzpomněla na ty čtyři kostky cukru, „že byste raději koláč s krémem?“

Poirot skutečně raději koláč s krémem a posloužil si jedním obzvlášť sladkým a mokřým.

Opatrně ho vybalancoval na podšálku a šel se posadit ke své hostitelce. Stále ještě chytala světlo drahokamem na své ruce a vzhledla k němu s úsměvem potěšeného dítěte.

„Podívejte,“ řekla. „Hezký, ne?“

Pozorně si ji prohlížel. Měla na sobě velký klobouk v čínském stylu z jasně fialové slámy. Vrhla růžové odrazy na smrtelně bílou tvář, silně nalíčenou v exotickém stylu. Matná bílá pleť, jasně fialové rty, bohatý nános řasenky. Pod kloboukem bylo vidět i vlasy, černé a hladké, které připomínaly spíš sametovou čapku. V té tváři byla tíživá krása cizinky. Byla stvořením tropického slunce, které náhoda

zavála do anglického salonu. Ale Poirota překvapily její oči. Hleděly dětsky, skoro prázdně.

Položila svou otázku s dětinskou důvěrností a Poirot také odpověděl jako dítěti.

„Je to velice hezký prsten,“ řekl. ‘

Zdálo se, že ji to potěšilo.

„Ten mi dal včera George,“ řekla ztišeným hlasem, jako by mu prozrazovala tajemství. „On mi dává spoustu věcí. Je moc hodný.“

Poirot znovu pohlédl na prsten a na ruku položenou na područce křesla. Nehty byly velmi dlouhé a nalakované tmavou hnědofialovou barvou.

V mysli se mu vynořil citát: „Nelopotí se ani nepředou...“

Rozhodně si neuměl představit lady Stubbsovou, jak se lopotí nebo přede. Ale stejně by ji nepopsal jako polní kvítek. Ona byla mnohem umělejší.

„Tenhle váš pokoj je skutečně krásný, madame,“ řekl a pochvalně se rozhlédl.

„Asi je,“ souhlasila neurčitě lady Stubbsová.

Pozornost stále ještě věnovala prstenu; hlavu měla skloněnou ke straně a pozorovala zemdlený oheň v hloubi kamene, zažíhaný pohyb její ruky.

Podotkla důvěrným šepotem: „Vidíte? Mrká na mě.“

Náhle se rozesmála a pro Poirota to byl šok. Byl to hlasitý, nekontrolovaný smích.

Sir George se ozval z opačného konce pokoje: „Hattie.“

Řekl to laskavě, ale s mírnou výtkou. Lady Stubbsová se přestala smát.

Poirot pokračoval konvenčně:

„Devonshire je velice pěkné hrabství. Nemyslíte?“

„Ve dne je docela hezké,“ kývla lady Stubbsová. „Když neprší,“ dodala smutně. „Ale nejsou tu žádné noční podniky.“

„Aha, ano. Vy máte ráda noční podniky?“ ‘

„Moc,“ odpověděla lady Stubbsová vřele.

„A proč je máte tak ráda?“

„Hraje tam hudba a tancuje se. A obléknu si nejhezčí šaty a náramky a prsteny. A všechny ostatní ženy mají také hezké šaty a šperky, ale ne tak hezké jako já.“

Usmála se s obrovským uspokojením. Poirotovi jí bylo v té chvíli trochu líto.

„A to všechno vás hodně baví?“

„Ano. Taky mám ráda kasino. Proč v Anglii nejsou žádná kasina?“

„Také už jsem si to říkal,“ povzdechl Poirot. „Nejspíš by se to nehodilo k anglické povaze.“

Nechápavě na něj pohlédla. Pak se k němu nachýlila.

„Jednou jsem v Monte Carlu vyhrála šedesát tisíc franků. Vsadila jsem na číslo dvacet sedm a ono padlo.“

„To muselo být velice vzrušující, madame.“

„To *bylo*. George mi dává peníze, abych si mohla zahrát – ale já o ně obvykle přijdu.“

Vypadala nešťastně.

„To je škoda.“

„Ale ono na tom tak nezáleží. George je hrozně bohatý. Je hezké být bohatý, nemyslíte?“

„Velmi hezké,“ souhlasil taktně Poirot.

„Třeba, kdybych nebyla bohatá, tak bych nakonec vypadala jako Amanda.“ Sjela pohledem k slečně Brewisové u servírovacího stolu a prohlížela si ji, jako by ji na dálku pitvala. „Je hrozně ošklivá, nemyslíte?“

Právě v té chvíli slečna Brewisová zvedla hlavu a podívala se jejich směrem. Lady Stubbsová nemluvila moc nahlas, ale Poirota napadlo, jestli ji Amanda Brewisová přece jen neslyšela.

Když odvrátil pohled, setkal se očima s kapitánem Warburtonem. Kapitán se tvářil ironicky a pobaveně.

Poirot se pokusil změnit téma.

„Měla jste hodně práce s přípravami na slavnost?“ zeptal se.

Hattie Stubbsová zavrtěla hlavou.

„Kdepak, mně to všechno připadá hrozně nudné – hrozně hloupé. Jsou tu přece sluhové a zahradníci. Proč to nemůžou připravit oni?“

„Ale miláčku.“ To řekla paní Folliatová. Přišla si sednout na pohovku nedaleko od nich. „Tyhle představy máte z té své ostrovní výchovy. Ale v Anglii to dnes tak nechodí. Kéž by.“ Povzdechla si. „Dnes si člověk musí udělat skoro všechno sám.“

Lady Stubbsová pokrčila rameny.

„Podle mě je to hloupé. K čemu to je, být bohatý, když si člověk musí udělat všechno sám?“

„Některé lidi to baví,“ usmála se na ni paní Folliatová. „Například mě. Ne všechno, ale něco ano. Třeba ráda zahradničím a také mě baví přípravy takových slavností, jako bude ta zítřejší.“

„Bude to něco jako večírek?“ zeptala se lady Stubbsová s nadějí.

„Úplně jako večírek – bude tu spousta a spousta lidí.“

„Bude to něco jako Ascot? Veliké klobouky a všichni hrozně šik?“

„No, jako Ascot zrovna ne,“ odpověděla paní Folliatová. Laskavě dodala: „Ale musíte se snažit užívat si i venkovských radostí, Hattie. Měla jste nám dnes dopoledne pomoci, ne zůstat v posteli a vstát až ke svačině.“

„Bolela mě hlava,“ našpulila se uraženě Hattie. Pak se její nálada změnila a ona se na paní Folliatovou láskyplně usmála.

„Ale zítra budu hodná. Udělám všechno, co mi řeknete.“

„To je od vás velice hezké, miláčku.“

„Obléknou si nové šaty. Přišly dneska ráno. Pojd'te se se mnou na ně podívat nahoru.“

Paní Folliatová zaváhala. Lady Stubbsová vstala a naléhala dál: „Musíte jít. Prosím. Jsou to krásné šaty. Pojd'te *hned!*“

„No dobře.“ Paní Folliatová se krátce zasmála a vstala.

Když vycházela z místnosti, sledoval Poirot její drobnou postavu následující vysokou Hattie. Zhlédl při tom její tvář a šokovalo ho, jaká únava se v ní zračila místo obvyklé úsměvné vyrovnanosti. Bylo to, jako by se na okamžik nekontrolovala a neobtěžovala se pro tu chvíli nasadit si společenskou masku. Ale zdálo se mu, že je v tom ještě něco víc. Třeba trpí nějakou chorobou, o které, jako tolik žen, nikdy nemluví. Napadlo ho, že to není osoba, která by chtěla být předmětem lítosti a soucitu.

Kapitán Warburton dopadl do křesla, které právě uvolnila Hattie Stubbsová. I on hleděl na dveře, jimiž obě ženy vyšly, ale když promluvil, netýkalo se to starší z nich. Místo toho se pousmál a protáhlé podotkl:

„Krásné stvoření, že?“ Koutkem oka sledoval, jak sir George vychází francouzským oknem do zahrady s paní Mastertonovou a paní Oliverovou v patách. „Pěkně si starého George Stubbse omotala kolem prstu. Nic pro ni není dost dobré! Šperky, norci a celá ta paráda. Jestli si Stubbs uvědomuje, že jí to tadyhle nahoře zrovna moc nefunguje, na to jsem nikdy nepřišel. Nejspíš si myslí, že je to jedno. Koneckonců tihleti finančníci na intelektuální společnost nikdy moc nebyli.“

„Jaké je ona národnosti?“ zeptal se Poirot zvědavě.

„Vždycky jsem si myslel, že vypadá na Jižní Ameriku. Ale pokud vím, pochází odněkud z Karibské oblasti. Z některého toho ostrova cukru a rumu a tak. Z nějaké tamní staré rodiny – kreolové, žádní míšenci. Na těch ostrovech se myslím všichni pořád vdávají a žení mezi sebou. To vysvětluje tu duševní nedostatečnost.“

Připojila se k nim mladá paní Leggeová.

„Podívej, Jime,“ řekla, „musíš se postavit za mě. Ten stan musí stát tam, kde jsme se my všichni dohodli – na konci trávníku u rododendronů. To je jediné možné místo.“

„Mamá Mastertonová si to nemyslí.“

„No tak jí to musíš rozmluvit.“

Lišácky se na ni usmál.

„Paní Mastertonová je moje šéfka.“

„Wilfred Masterton je tvůj šéf. On je poslanec.“

„To je, ale měla jím být ona. Ona v té rodině nosí kalhoty – o tom já něco vím.“

Sir George se vrátil oknem dovnitř.

„Tady jste, Sally,“ řekl. „Potřebujeme vás. Napadlo by vás, že může někdo dělat takové scény kolem toho, kdo bude mazat housky a kdo tahat losy, a proč stánek se zeleninou stojí na místě, které původně slíbili ručně pleteným svetrům? Kde je Amy Folliatová? Ona s těmi lidmi umí jednat – asi jediná v celém domě.“

„Šla nahoru s Hattie.“

„Skutečně?“

Sir George se jaksi ztraceně rozhlédl a slečna Brewisová vyskočila od stolu, kde připravovala vývěsky s programem, a řekla: „Já vám ji seženu, sire Georgi.“

„Díky, Amando.“

Slečna Brewisová vyšla z místnosti.

„Musím si opatřit ještě kus drátěného plotu,“ zavrčel sir George.

„Na slavnost?“

„Ne, ne. Musíme ho natáhnout v lese v místech, kde sousedíme s Hoodown Parkem. Ten starý je prerezlý a tamtudy prolézají.“

„Kdo prolézá?“

„Vetřelci!“ rozkřikl se sir George.

Sally Leggeová pobaveně podotkla:

„Mluvíte jako Betsy Trotwoodová hřímající proti oslům.“

„Betsy Trotwoodová? Kdo je to?“ zeptal se sir George.

„To je z Dickense.“

„Aha, Dickens. Jednou jsem četl *Kroniku Pickwickova klubu*. Není špatná. Vůbec není špatná – překvapilo mě to. Ale vážně, ti cizí vetřelci tady jsou doslova hrozba od té doby, co tu otevřeli ten nesmyslný hostel. Každou chvíli na vás odněkud vybafnou a oblékají se do úplně neuvěřitelných košil – ten kluk dneska ráno měl na sobě samé lezoucí želvy a takové věci – měl jsem pocit, že jsem namol. Polovina neumí anglicky – jenom na vás něco blekotají...“ Napodobil cizí přízvuk: „’Prosíím... mušete... áno, ržíct mně – tudy na pržívos?’ A já povídám, ne, tudy ne, a posílám je zpátky, odkud přišli, jenže v polovině případů oni jen mrkají a zírají a nerozumějí. A holky se hihňají. Všechny možné národnosti, Italové, Jugoslávci, Holanďani, Finové – nepřekvapilo by mě, potkat tady Eskymáka! A polovina z nich jsou nejspíš komunisti,“ dodal chmurně.

„Ale no tak, Georgi, nezačínajte o komunistech,“ napomenula ho paní Leggeová. „Půjdu a pomůžu vám vyřídit to s těmi divými ženami.“

Vedla ho oknem ven a přes rameno zavolala: „Pojď taky, Jime. Jen pojď a nech se roztrhat na cucky v zájmu dobré věci.“

„No dobře, ale chtěl jsem pana Poirota trochu uvést do obrazu, pokud jde o naši Honbu za vrahem, když bude předávat ty ceny.“

„To můžeš udělat pak.“

„Já zde na vás počkám,“ souhlasil přátelsky Poirot.

V nastalém tichu se Alec Legge protáhl ve svém křesle a povzdychl.

„Ženské!“ řekl. „Jako roj včel.“

Otočil hlavu a vyhlédl z okna.

„A kvůli čemu takový rozruch? Kvůli pitomé zahradní slavnosti, na které nikomu nezáleží.“

„Ale je zjevné,“ namítl Poirot, „že jsou tací, jimž na ní záleží.“

„Proč nemůžou mít lidi trochu *rozum*? Proč nedokážou *uvažovat*? Pomyslete na to, kam se řítí svět. Copak si nikdo neuvědomuje, že obyvatelé zeměkoule právě páchají sebevraždu?“

Poirot správně usoudil, že na tuhle otázku se od něj nečeká odpověď. Jen pochybovačně zavrtěl hlavou.

„Jestli něco neuděláme dřív, než bude pozdě...“ Alec Legge se odmlčel. Po tváři mu přelétl rozhněvaný výraz. „No jistě,“ řekl, „já vím, co si myslíte. Že jsem nervózní, neurotický – a tak vůbec. Jako ti zatracení doktoři. Radí mi odpočinek a změnu a mořský vzduch. No dobře, tak jsme se Sally přijeli sem a na tři měsíce si pronajali Mlýnici, a já jsem ta jejich doporučení dodržoval. Rybařil jsem a chodil se koupat a na dlouhé procházky a opaloval jsem se –“

„Že jste se opaloval, toho jsem si všiml,“ podotkl Poirot.

„Myslíte tohle?“ Alec pozvedl hlavu ke svému rozbolavělému obličejí. „Takhle to dopadá, když je v Anglii jednou po dlouhé době slušné léto. Ale k čemu je to všechno *dobré*? Před pravdou utéct nemůžete.“

„Ne, utíkat není nikdy k ničemu dobré.“

„A v takovéhle venkovské atmosféře si všechno jen ještě lépe uvědomíte – hlavně tu neuvěřitelnou apatii lidí v téhle zemi. Dokonce i Sally, která je dost inteligentní, je přesně stejná. Nech to plavat! To mi říká. Přivádí mě k šílenství. Nech to plavat!“

„Jen tak pro zajímavost, proč to neuděláte?“

„Bože dobrý, vy také?“

„Ne, to není rada. Jen bych rád znal vaši odpověď.“

„Copak nevidíte, že někdo prostě musí něco udělat?“

„A ten někdo jste vy?“

„Ne, ne, ne já osobně. V takovýchhle dobách člověk nemůže brát věci *osobně*.“

„Nevidím důvod, proč ne. I v ,takovýchhle dobách‘, jak vy tomu říkáte, je člověk stále ještě osoba.“

„Ale neměl by! V těžké době, kdy se rozhoduje o životě a smrti, nemůže člověk myslet na vlastní malicherné bolístky a starosti.“

„Ujišťuji vás, že se naprosto mýlíte. V poslední válce, během těžkého náletu, mě mnohem méně zaměstnávala myšlenka na smrt než bolest, kterou mi působilo kuří oko na malíčku. Překvapilo mě tehdy, že tomu tak je. pomysli,‘ říkal jsem si, ,že každou minutu může přijít smrt.‘ Ale přesto jsem si to kuří oko neustále uvědomoval – vlastně mě téměř uráželo, že kromě strachu ze smrti musím snášet ještě tohle. Právě *proto*, že jsem mohl kdykoli zemřít, nabývaly všechny podobné drobnosti v mém životě většího významu. Viděl jsem ženu, kterou srazilo na ulici auto. Měla zlomenou nohu, ale zoufale se rozplakala proto, že jí na punčoše uteklo oko.“

„Na tom je vidět, jak jsou ženské bláznivé!“

„Na tom je vidět, jací jsou *lidé*. Je dost možné, že právě zaujetí vlastním soukromým životem umožnilo lidské rase přežít.“

Alec Legge se pohrdlivě zasmál.

„Občas,“ podotkl, „si myslím, že je škoda, že se to lidstvu vůbec povedlo.“

„Víte,“ nedal se Poirot, „to je jistá forma skromnosti. A skromnost je cenná. Vzpomínám si, že zde ve vašich podzemních drahách bývalo za války napsáno jedno heslo: ,Všechno závisí *na tobě*.‘ Zřejmě ho vymyslel někdo velmi významný – ale podle mého názoru to byla nebezpečná a nežádoucí doktrína. Protože to není *pravda*. Všechno *nezávisí*, řekněme, na paní Blankové z Malého Blanku pod Močály. A pokud ji někdo povede k přesvědčení, že ano, neprospěje to jejímu charakteru. Zatímco ona bude přemítat o úloze, kterou by mohla hrát v záležitostech světa, dítě na sebe strhne horkou konvici.“

„Podle mě máte dost staromódní názory. Schválně, jaké heslo byste tam napsal vy?“

„Já žádné vlastní formulovat nemusím. V této zemi je jedno starší rčení, které mi velmi dobře poslouží.“

„A jaké?“

„Důvěřuj v Boha a prach si drž v suchu.“

„No vida...“ Aleca Legge to zřejmě pobavilo. „Od vás je to skutečně nečekané. Víte, co bych rád, aby se v téhle zemi stalo?“

„Nepochybně něco násilného a nepříjemného,“ odpověděl s úsměvem Poirot.

Alec Legge ale zůstal vážný.

„Rád bych viděl, aby zlikvidovali všechny slaboduché lidi – prostě zlikvidovali. Nedovolit jim množit se. Kdyby se jednu generaci směli rozmnožovat jen inteligentní lidé, představte si, jaký by byl výsledek.“

„Podle mého názoru značný nárůst počtu pacientů v psychiatrických léčebnách,“ podotkl Poirot tiše. „Člověk potřebuje kořeny stejně jako květy na rostlině, pane Leggi. Ať už jsou květy jakkoli velké a krásné, pokud jsou zničeny kořeny v zemi, žádné další květy nebudou.“ Konverzačním tónem dodal: „Lady Stubbsovou byste také považoval za kandidátku na popravu?“

„No jistě. K čemu je taková ženská dobrá? Vylíhla se jí někdy v hlavě jedna jediná myšlenka, která se netýkala šatů, kožešin nebo šperků? Jak říkám, k čemu je dobrá?“

„Vy a já,“ řekl Poirot mírumilovně, „jsme jistě mnohem inteligentnější než lady Stubbsová. Ale“ – smutně potřásl hlavou – „obávám se, že nejsme ani zdaleka tak dekorativní.“

„Dekorativní...“ začal Alec s prudkým pohrdlivým odfrknutím, ale přerušil ho návrat paní Oliverové a kapitána Warburtona ze zahrady.

Čtvrtá kapitola

„Musíte se jít podívat na stopy a rekvizity Honby za vrahem, pane Poirote,“ řekla zadýchaně paní Oliverová.

Poirot vstal a poslušně je následoval.

Všichni tři přešli přes halu do malého pokoje, vybaveného jednoznačně jako pracovna.

„Smrtící zbraně po vaší levici,“ podotkl kapitán Warburton a ukázal rukou na malý karetní stůlek potažený zeleným sukem. Na něm ležela malá pistole, olověná trubka se zlověstnou narezlou skvr-

nou, modrá lahvička s nálepkou Jed, kus prádelní šňůry a injekční stříkačka.

„Tohle jsou Zbraně,“ vysvětlovala paní Oliverová, „a tohle Po-dezřelí.“

Podala mu tištěnou kartičku, kterou si se zájmem přečetl.

PODEZŘELÍ

Estelle Glynnová	– krásná a záhadná mladá žena, host plukovníka Blunta
Plukovník Blunt	– místní šlechtic
Joan	– jeho dcera
Peter Gaye	– její manžel, mladý jaderný fyzik
Slečna Willingová	– hospodyně
Quiett	– komorník
Maya Stavisky	– turistka
Esteban Loyola	– nezvaný host

Poirot zamrkal a nechápavě pohlédl na paní Oliverovou.

„Skutečně skvělé obsazení,“ řekl zdvořile. „Ale dovolu mi otázku, madame, co vlastně má soutěžící dělat?“

„Otočte tu kartičku,“ řekl kapitán Warburton.

Poirot to udělal.

Na druhé straně bylo vytištěno:

Jméno a adresa:.....

Řešení:

Jméno vraha:.....

Zbraň:.....

Motiv:.....

Čas a místo:.....

Důvody, které k vašim závěrům vedly:.....

.....

„Každý, kdo se přihlásí, jednu dostane,“ vysvětloval rychle kapitán Warburton. „A taky blok a tužku na poznamenání stop. Těch bude šest. Člověk musí postupovat od jedné ke druhé jako při Honbě

za pokladem, a zbraně jsou schované na podezřelých místech. Tohle je první stopa. Fotografie. Každý na začátku dostane jednu.“

Poirot od něj malý snímek vzal a zamračeně si ho prohlédl. Pak ho otočil vzhůru nohama. Pořád ještě vypadal zmateně. Warburton se zasmál.

„Docela zajímavý trik, vidíte,“ prohlásil spokojeně. „A úplně jednoduchý, jak jednou víte, co to je.“

V Poirotovi, který nevěděl, co to je, se vzmáhalo podráždění.

„Nějaké zamřížované okno?“ zkusil to.

„Trochu to tak vypadá, to připouštím. Ne, to je kus tenisové sítě.“

„Aha.“ Poirot znovu pohlédl na snímek. „Ano, je to tak – celkem jasné, když vám někdo řekne, co to je.“

„Hrozně záleží na tom, jak se na co díváte,“ smál se Warburton.

„To je veliká pravda.“

„Druhá stopa se najde v krabici pod prostředkem tenisové sítě. V té krabici je prázdná lahvička od jedu – tady ta, a vedle ní zátka.“

„Jenomže,“ vložila se do toho spěšně paní Oliverová, „ona ta lahvička má šroubovací uzávěr, takže skutečná stopa je ta *zátka*.“

„Já vím, madame, že jste velice vynalézavá, ale nechápu tak zcela –“

Paní Oliverová ho přerušila.

„Ale no jistě,“ řekla, „k tomu celému je úvod. Něco jako v seriálu v časopise – taková synopse.“ Obrátila se ke kapitánu Warburtonovi. „Máte ty letáčky?“

„Ještě nepřišly z tiskárny.“

„Ale přece to *slíbili*!“

„Já vím. Já vím. Všichni vždycky všechno slíbí. Budou hotové dnes večer v šest. Zajedu tam autem a vyzvednu je.“

„No dobře.“

Paní Oliverová hluboce povzdechla a obrátila se k Poirotovi.

„No tak vám to tedy budu muset vypravovat. Jenže já moc dobře vypravovat neumím. Totiž když píšu, tak je všechno úplně jasné, ale když mluvím, tak to vždycky vypadá strašně zmateně; proto taky o svých zápletkách nikdy s nikým nemluvím. Naučila jsem se to nedělat, protože jinak na mě každý tupě zírá a řekne: ‚Ehm – ano, ale – já

pořád nechápu, co se stalo – a z tohoto přece nemůže být knížka.’ Hrozně to člověka odradí. A *není* to pravda, protože když to napíšu, tak všechno klape!“

Paní Oliverová se odmlčela, aby se nadechla, a pokračovala:

„Takže je to takhle. Je tu Peter Gaye, to je mladý jaderný fyzik a je v podezření, že pracuje pro komunisty, a ten má za ženu Joan Bluntovou, a jeho první žena je mrtvá, jenže ona není, a pak se tam ukáže, protože je tajná agentka, nebo možná taky není, totiž chci říct, že může *doopravdy* být jen turistka – a ta manželka má tajný poměr, a tady tenhle Loyola se tu objeví buď proto, aby se s Mayou setkal, nebo aby ji špehoval, a pak je tu ten vyděračský dopis, který může být od hospodyně, ale taky může být od komorníka, a revolver zmizí, a vy nevíte, komu vlastně ten vyděračský dopis patří, a u večere vypadne injekční stříkačka a pak se ztratí...“

Paní Oliverová se odmlčela, protože správně odhadla Poirotovu reakci.

„Já vím,“ řekla soucitně. „Vypadá to jako zmatek, ale ve skutečnosti není – v mé hlavě ne – a až uvidíte ten leták se synopsí, tak vám to bude úplně jasné.“

A stejně,“ dodala na závěr, „ono na tom příběhu vlastně nezáleží, ne? Myslím *vám*. Vám bude stačit, když předáte ceny – moc hezké ceny, první je stříbrné pouzdro na cigarety ve tvaru revolveru – a řeknete, jak byl ten řešitel hrozně chytrý.“

Poirot si pomyslel, že řešitel skutečně bude muset být chytrý. Vlastně silně pochyboval, že se vůbec nějaký řešitel najde. Celá zápleтка a průběh Honby za vrahem pro něj byly zahaleny v neproniknutelné mlze.

„No,“ zahlaholil kapitán Warburton a podíval se na náramkové hodinky, „Měl bych vyrazit do té tiskárny.“

Paní Oliverová zasténala.

„Jestli ještě nejsou hotoví –“

„Ale jsou hotoví. Volal jsem tam. Tak se zatím mějte.“

Vyšel z místnosti.

Paní Oliverová okamžitě uchopila Poirota za paži a chraplavým šepotem se ptala:

„Tak co?“

„Co máte na mysli?“

„Zjistil jste něco? Nebo všiml si někoho?“

Poirot odpověděl mírně káravě:

„Všechno a všichni se mi zdají být naprosto normální.“

„Normální?“

„No, to možná není to nejpřesnější slovo. Lady Stubbsová, jak jste říkala, je rozhodně podnormální, a pan Legge se mi jeví poněkud abnormální.“

„Ale ten je v pořádku,“ odbyla to paní Oliverová netrpělivě.
„Ten se nervově zhroutil.“

Poirot neupozornil na poněkud pochybnou formulaci té věty a přijal ji tak, jak byla míněna.

„Všichni se nacházejí ve stavu dosti rozčileném, nervózním a značně podrážděném a panuje všeobecná únava, což se ovšem v době příprav na podobný druh zábavy dá očekávat. Kdybyste mohla naznačit –“

„Pšt!“ Paní Oliverová ho znovu popadla za paži. „Někdo jde.“

Poirot měl pocit, že se ocitl ve špatném melodramatu, a byl stále podrážděnější.

Ve dveřích se objevil příjemný, klidný obličej slečny Brewisové.

„Á, tady jste, pane Poirote. Hledala jsem vás, ráda bych vám ukázala váš pokoj.“

Vedla ho po schodech nahoru a chodbou do velkého vzdušného pokoje, odkud byl výhled na řeku.

„Přímo naproti je koupelna. Sir George mluví o tom, že by dal zřídit další koupelny, ale to by závažně poškodilo proporce pokojů. Doufám, že tu najdete veškeré pohodlí.“

„Zcela jistě.“ Poirot přejel hodnotícím pohledem po malé knihovničce, po noční lampičce a malé doze s nápisem „Sušenky“ vedle postele. „Zdá se, že v tomto domě je všechno dokonale zorganizováno. Mám k tomu blahopřát vám, nebo své okouzlující hostitelce?“

„Lady Stubbsová potřebuje všechen svůj čas na to, aby byla okouzlující,“ podotkla slečna Brewisová poněkud kysele.

„Velmi dekorativní mladá žena,“ uvažoval nahlas Poirot.

„Přesně tak.“

„Ale v jiných ohledech není jaksi...“ Odmlčel se. „*Pardon*. Jsem indiskrétní. Komentuji něco, o čem bych se patrně neměl příliš zmiňovat.“

Slečna Brewisová se na něj zpříma podívala. Pak suše podotkla: „Lady Stubbsová velmi dobře ví, co dělá. Kromě toho, že je, jak jste správně říkal, velmi dekorativní mladá žena, je také velmi chytřá.“

Otočila se a vyšla z místnosti dřív, než Poirot stačil úplně pozvednout obočí překvapením. Tak tohle si myslí ta výkonná slečna Brewisová? Nebo to jen řekla z nějakých vlastních důvodů? A proč to řekla jemu – nově příchozímu? Možná právě proto, že je tu nový? A možná také proto, že je cizinec. Hercule Poirot věděl ze zkušenosti, že mnozí Angličané mají dojem, že to, co říknou nějakému cizinci, se nepočítá.

Zmateně se zamračil a nepřítomně hleděl na dveře, jimiž právě vyšla slečna Brewisová. Pak došel k oknu a zadíval se ven. Právě v té chvíli vyšla z domu lady Stubbsová s paní Folliatovou a chvíli si povídaly ve stínu velké magnolie. Pak paní Folliatová pokývla na rozloučenou, sebrala zahradnický košík a rukavice a vyrazila po příjezdové cestě. Lady Stubbsová se za ní chvíli dívala, pak bezmyšlenkovitě utrhla květ magnolie, přivoněla k němu a vykročila po stezce, která vedla mezi stromy k řece. Pouze jednou se ohlédla přes rameno a pak se ztratila z dohledu. Za magnolií se tiše vynořil Michael Weyman, chvíli váhal a pak vykročil za vysokou štíhlou postavou mezi stromy.

Hezký a dynamický mladík, pomyslel si Poirot. Nepochybně přitažlivější osoba než sir George Stubbs...

Ale pokud tomu tak je, co na tom? Takové věci se dějí, co svět světem stojí. Bohatý nepřitažlivý manžel středního věku, mladá a krásná manželka, která možná je a možná není nedostatečně mentálně rozvinutá, přitažlivý a dychtivý mladý muž. Co je na tom tak nebezpečného, aby ho paní Oliverová tak naléhavě telefonicky přivolala? Paní Oliverová má nepochybně živou fantazii, ale...

„Ale koneckonců,“ zabručel si Hercule Poirot pro sebe, „nejsem přece konzultantem v otázkách cizoložství – nebo hrozícího cizoložství.“

Může skutečně něco být na tom neobvyklém pocitu paní Oliverové, že tu něco nehraje? Paní Oliverová je vzácně zmatená žena, a jak se jí daří vytvářet jakž takž souvislé knihy, to Poirot při nejlepší vůli nechápal, ale i přes všechnu svou zmatenost ho už mnohokrát překvapila tím, jak z ničeho nic pochopila pravdu.

„Času je málo – málo,“ bručel si pro sebe. „Skutečně tady něco není v pořádku, jak je přesvědčena paní Oliverová? Jsem nakloněn věřit, že ano. Ale co? Kdo by mi to mohl osvětlit? Potřebuji vědět víc, mnohem víc o lidech v tomto domě. Kdo by mě mohl informovat?“

Chvilku uvažoval, pak popadl klobouk (Poirot nikdy neriskoval do té míry, že by vyšel na večerní vzduch bez pokrývky hlavy) a spěchal ven z pokoje a po schodech dolů. Z dále slyšel diktátorský štěkot hlubokého hlasu paní Mastertonové. Mnohem blíž se ozval hlas sira George, ale ten byl spíš roztoužený.

„Ten turban vám ohromně sluší. Vás bych rád měl ve svém harému, Sally. Zítra přijdu a musíte mi pořádně vyložit osud. Copak mi povíte, co?“

Pak se ozval nějaký šramot a zadýchaný hlas Sally Leggeové:

„Georgi, to nesmíte.“

Poirot pozvedl obočí a vyklouzl příhodně umístěnými postranními dveřmi. Vyrazil nejvyšší rychlostí po zadní příjezdové cestě, která, jak mu napovídal jeho orientační smysl, se dříve či později spojí s cestou přední.

Manévr byl úspěšný a umožnil mu – jen lehce zadýchanému – objevit se po boku paní Folliatové a galantně od ní vzít zahradnický koš.

„Dovolíte, madame?“

„Děkuji, pane Poirote, to je od vás velice laskavé. Ale není to těžké.“

„Dovolte, abych vám to odnesl domů. Žijete někde poblíž?“

„Bydlím v zahradnickém domku u hlavní brány. Sir George mi ho velice laskavě pronajal.“

Zahradnický domek u brány jejího někdejšího domova. .. Jak asi doopravdy nese *tohle*, napadlo Poirota. Ovládala se tak dokonale, že neměl nejmenší ponětí, co cítí. Změnil téma tím, že podotkl:

„Lady Stubbsová je mnohem mladší než její manžel, že?“

„O dvacet tři let.“

„Fyzicky je velmi atraktivní.“

Paní Folliatová řekla tiše:

„Hattie je takové zlaté dítě.“

Takovouhle odpověď nečekal. Paní Folliatová pokračovala.

„Víte, já ji znám velice dobře. Krátkou dobu jsem ji měla ve své péči.“

„To jsem nevěděl.“

„Jak byste mohl? Svým způsobem je to smutný příběh. Její rodina měla plantáže, třtinové plantáže, v Karibské oblasti. Přišlo zemětřesení, dům vyhořel a její rodiče a všichni bratři a sestry přišli o život. Hattie sama byla v klášteře v Paříži a zůstala tedy náhle bez všech blízkých příbuzných. Vykonavatelé závěti považovali za rozumné, aby Hattie měla gardedámu a aby byla uvedena do společnosti poté, co stráví nějakou dobu v zahraničí. Přijala jsem poručnictví nad ní.“ Paní Folliatová s ironickým úsměvem dodala: „Když je třeba, dokážu být i velkosvětskou dámou, a přirozeně jsem měla nezbytné konexe – minulý guvernér byl naším blízkým přítelem.“

„Jistě, madame, to všechno chápu.“

„Výborně mi to vyhovovalo – právě jsem procházela obtížným obdobím. Můj manžel zemřel těsně před vypuknutím války. Můj starší syn sloužil v námořnictvu a potopil se se svou lodí, můj mladší syn, který žil v Keni, se vrátil, nastoupil k výsadkovým jednotkám a zabili ho v Itálii. To znamenalo trojí dědickou daň a tenhle dům se musel prodat. Já sama jsem na tom byla velmi špatně a byla jsem vděčná za to, že mám někoho mladého, o koho se mohu starat a s kým mohu cestovat. Velice jsem si Hattie oblíbila, o to víc, že jsem si brzo uvědomila, že – řekněme – není zcela schopna postarat se o sebe sama. Nechápejte mě špatně, pane Poirote, Hattie *není* mentálně zaostalá, ale *je*, jak to říkají venkované, ‚prostá‘. Snadno se nechá ovlivnit, je příliš poslušná a udělá, co jí kdo řekne. Myslím si, že bylo požehnání, že neměla prakticky žádné peníze. Kdyby bývala byla dědičkou, bylo by její postavení mnohem obtížnější. Byla přitažlivá pro muže, a protože měla vřelou povahu, nechala se snadno zaujmout a ovlivnit – rozhodně potřebovala někoho, kdo by se o ni

staral. Když se po konečném uzavření odkazu jejích rodičů ukázalo, že plantáž byla zničena a zeje víc dluhů než majetku, mohla jsem být jen vděčná za to, že se do ní zamiloval muž jako sir George Stubbs a chtěl si ji vzít.“

„Možná – ano – bylo to řešení.“

„Sir George,“ pokračovala paní Folliatová, „ačkoli je to zbohatlík a – řekněme si to otevřeně – naprostý plebejec, je laskavý a v jádru slušný člověk, a navíc velice, velice bohatý. Nemyslím, že by u své ženy někdy hledal *duševní* souzvuk, což je v tomto případě jen dobře. Hattie mu naprosto vyhovuje. Umí dokonale předvádět šaty a šperky, je ochotná a láskyplná a je s ním naprosto šťastná. Přiznávám, že jsem velice vděčná za to, že tomu tak je, protože připouštím, že jsem na ni záměrně působila, aby jeho nabídku přijala. Kdyby to bylo nevyšlo,“ – hlas jí trochu zakolísal, – „byla by to moje chyba, protože jsem jí radila ke sňatku s mužem o tolik starším, než byla sama. Víte, jak jsem vám říkala, Hattie je velice ovlivnitelná. Každý, s kým zrovna je, si s ní může dělat, co chce.“

„Zdá se mi,“ pokývl souhlasně Poirot, „že jste jí zařídila život velice moudře. Nejsem romantikem jako Angličané. K dobrému manželství je třeba víc než jen romantika.“

Pak dodal:

„A pokud jde o toto místo zde, o Nasse House, je to velice krásné sídlo. Zcela, jak se říká, nezemské.“

„Vzhledem k tomu, že se Nasse stejně muselo prodat,“ řekla paní Folliatová a trochu se jí zachvěl hlas, „jsem ráda, že ho koupil sir George. Za války ho zrekvírovala armáda a po válce ho mohl někdo koupit a udělat z něj penzion nebo školu, rozdělit a rozčlenit pokoje, zničit jejich přirozenou krásu. Naši sousedé, Fletcherovi z Hoodownu, museli svůj dům prodat a teď je z něj hostel pro mládež. Člověk je samozřejmě rád, že se mladí baví – a Hoodown je naštěstí pozdně viktoriánský, žádný architektonický skvost, takže změny tam provedené tolik nevadí. Bohužel někteří ti mladí bez oprávnění vstupují na naše pozemky. Sira George to hrozně zlobí. Je pravda, že občas polámali některé vzácné keře – procházejí tudy a snaží se dostat zkratkou k přívozu přes řeku.“

Stáli teď u hlavní brány. Zahradníkův domek, malá bílá jednopatrová budova, ležela trochu stranou od příjezdové cesty a měla u sebe malou ohrazenou zahrádku.

Paní Folliatová Poirotovi poděkovala a vzala si od něj zpátky svůj košík.

„Měla jsem tenhle domek vždycky velice ráda,“ řekla a láskyplně na budovu pohlédla. „Bydlíval tady Merdle, který byl třicet let naším vrchním zahradníkem. Je mi mnohem milejší než ten horní domek, ačkoli ho dal sir George rozšířit a modernizovat. Musel to udělat; vrchním zahradníkem je teď mladý člověk a má samozřejmě i mladou manželku – a tyhle mladé ženy musejí mít elektrické žehličky a moderní sporáky a televizi a tohle všechno. Člověk musí jít s dobou...“ Povzdechla si. „V tomhle sídle už ze starých dob nezbyl prakticky nikdo – samé nové tváře.“

„Těší mě, madame,“ podotkl Poirot, „že jste alespoň vy našla klidný přístav.“

„Znáte ty verše ze Spensera? *„Spánek po lopotě, přístav po rozbouřených mořích, mír po válce, smrt po životě, toť velké potěšení...“*“

Odmlčela se a pak dodala, aniž by změnila tón: „Tenhle svět je velice zlý, pane Poirote. A ve světě žijí velice špatní lidé. Vy to patrně víte právě tak dobře jako já. Před mladšími lidmi to neříkám, mohlo by je to zastrašit, ale je to pravda... Ano, tento svět je velice zlý...“

Zlehka pokývla, pak se obrátila a vešla do domku. Poirot stál a hleděl na zavřené dveře.

Pátá kapitola

I.

Poirot dostal chuť se trochu porozhlédnout. Prošel hlavní branou a sestoupil příkrou a klikatou cestou, která ho za chvílku dovedla k malému přístavišti. Visel tam velký zvon se řetězem a u něj tabulka: „Na přívoz zvoňte.“ U mola kotvila řada různých člunů. Velice starý

muž s uslzenýma očima, který se předtím opíral o patník, se došoural k Poirotovi.

„Přívoz, pane?“

„Děkuji vám, nikoli. Jen jsem se vypravil z Nasse House na malou procházku.“

„Ahá, tak vy ste nahóre v Nasse? Tam sem makal jako kluk, jo jo, a muj kluk, jako syn, ten tam dělal vrchního zahradníka. Ale já sem se staral vo čluny. Starej pan Folliat, ten byl do lodí cvok. Ten vám plachtil za každýho počasí. To major, jako jeho syn, tomu byly lodi fuk. Koně, ty von měl rád. A taky do nich vrazil pěkněj balík. Do nich a do chlastu – ta s nim neměla lehkej život, jeho panička. Tu ste možná viděl – teďkonc bydlí v zahradnickým domku.“

„Ano, zrovna jsem se tam s ní rozloučil.“

„Vona je taky Folliatová, víme, z druhýho kolena, jako z těch z Tivertonu. Ta teda rozumí zahradě, to jo, všechny ty kvetoucí keře tam nasázela vona. Dokonce i dyž to tady za války zabavili a voba mladý páni vodešli do války, tak se pořád starala vo keře, aby nepřerostly.“

„To pro ni muselo být těžké, když jí padli oba synové.“

„Jo, ta měla psovskej život, to teda měla, a na všechny strany. Trable s manželem a potom taky trable s mladým pánem. Né s panem Henrym. To byl milej mladej pán, že si lepšího ani přát nemohla, ten se vyved po svým dědečkovi, rád plachtil a jasně že taky nastoupil k maríně, ale pan James, ten jí nadělal trablů. Samý dluhy a samý ženský, a taky se uměl pěkně rozparádit. Von byl z těch, co se tak prostě naroděj, co neuměj bejt rovný. Ale ta válka se mu šikla – dala mu šans. Jo! To je moc takovejch, co v míru neuměj bejt rovný a ve válce umřou jako hrdinové.“

„Takže teď v Nasse už žádní Folliatové nejsou,“ podotkl Poirot. Staříkovi došla výřečnost.

„Přesně jak to povídáte, pane.“

Poirot se na něj zvědavě podíval.

„Místo nich tu máte sira George Stubbse. Co si tady o něm lidé myslí?“

„No, každej ví,“ odpověděl stařec, „že má peněz jako slupek.“
Říkal to suše a skoro jakoby pobaveně.

„A jeho manželka?“

„No, to je dáma z Londýna, to teda je. Tu zahrada nezajímá. Povídají lidi, že toho tadydle nahoře moc nemá.“

Významně si poklepal na spánek.

„Né že by nebyla milá a nemluvila s člověkem dycinky slušně. Sou tady zrovinka něco přes rok. Koupili to tady a předělali jako nový. Vidím to, jako dyby to bylo včera, co přijeli. Dojeli večír, jojo, zrovinka den po tý nejhorší bouřce, co kdy pamatuju. Stromy padaly napravo nalevo – jeden rovnou přes cestu a museli sme ho honem rozřezat, aby se sem vůbec dostalo auto. A ten velikej dub tam nahoře, tak ten to vyvrátilo, a spousta menších šla s nim, to byl teda čurbes, to vám povím.“

„Aha, ano, v těch místech, kde teď stojí Rozmar?“

Stařec odvrátil hlavu a znechuceně si odplivl.

„Rozmar tomu říkaj a rozmar to je – takovej moderní nesmysl. Za starejch Folliatů tady nikdy žádněj Rozmar nebyl. To byl nápad Její Milosti. Začali to stavět ani né tři tejdny po tom, co prvně přijeli, a sira George do toho určitě dostrkala vona. Vypadá to pěkně praštěně, trčí to tam mezi stromama jako nákej pohanskej kostel. Jo taková pěkná besídka s barevnejma sklama v oknech, proti tomu bych neměl nic.“

Poirot se slabě usmál.

„Tyhle londýnské dámy,“ podotkl, „musejí mít všechno, nač si vzpomenou. Škoda že časy starých Folliatů skončily.“

„Tomu nevěřte, pane.“ Stařík se hvízdavě zahihňal. „V Nasse dycinky budou Folliatové.“

„Ale dům patří siru Georgi Stubbsovi.“

„No to třeba jo – ale stejně je tady pořád Folliat. Jo! Tydlencty Folliatové, ty sou mazaný!“

„Jak to myslíte?“

Stařík na něj vychytrale úkosem pohlédl.

„Přece pani Folliatová tady bydlí v domku, nebo ne?“ tázal se.

„Ano,“ řekl Poirot pomalu. „Paní Folliatová bydlí v zahradnickém domku a svět je velice zlý, a všichni lidé v něm jsou velice špatní.“

Stařec na něj zíral.

„Jo,“ řekl nakonec, „to ste asi na něco káp, řek bych.“

A zase se odšoural pryč.

„Ale na co jsem kápl?“ ptal se Poirot podrážděně sám sebe, když se pomalu vracel vzhůru do domu.

II.

Hercule Poirot se velmi pečlivě upravil, na kníry nanasl vonnou pomádu a zformoval je do dvou dokonalých špiček. Odstoupil od zrcadla, spokojený s tím, co v něm viděl.

Domem se rozezněl zvuk gongu a on sestoupil po schodech.

Komorník, který právě dokončil pravý umělecký výkon – crescendo, forte, diminuendo, rallentando – právě vracel paličku gongu na háček. V jeho snědé zádumčivé tváři se zračilo potěšení.

Poirot si pomyslel: „*Vyděračský dopis od hospodyně – nebo možná od komorníka...*“ Tenhle komorník rozhodně vypadal, jako by psaní vyděračských dopisů mohlo klidně patřit do jeho repertoáru. Poirota napadlo, jestli paní Oliverová nepoužila pro své osoby vzory ze skutečného života.

Slečna Brewisová přešla halu v neslušivých květovaných sifonových šatech a on s ní srovnal krok a zeptal se:

„Máte tady hospodyně?“

„Ne, ne, pane Poirote. Obávám se, že dnes už člověk na tak přesně rozdělené profese ani nenarazí, samozřejmě kromě skutečně velikých sídel. Kdepak, hospodyně jsem tady já – občas jsem v tohle domě víc hospodyně než sekretářka.“

Tváří se jí mihl krátký kyselý úsměv.

„Takže vy jste hospodyně?“ Poirot si ji zamyšleně prohlédl.

Neuměl si představit slečnu Brewisovou, jak píše vyděračský dopis. Anonymní dopis – to by ovšem bylo něco jiného. Viděl už anonymní dopisy napsané ženami nikoli nepodobnými slečně Brewisové – solidními, spolehlivými ženami, které nikdo z jejich okolí naprosto nepodezíral.

„Jak se jmenuje váš komorník?“ zeptal se.

„Henden.“ Slečna Brewisová vypadala poněkud ohromeně.

Poirot se vzpamatoval a rychle vysvětloval:

„Ptám se, protože mám dojem, že jsem ho už někde viděl.“

„To je dost pravděpodobné,“ kývla slečna Brewisová. „Nikdo z těchto lidí pomalu nedokáže nikde zůstat déle než čtyři měsíce. Nemůže to dlouho trvat a obejdou všechna místa, která jsou v Anglii k dispozici. Dnes si koneckonců kuchaře a komorníky mnoho lidí dovolit nemůže.“

Vešli spolu do salonu, kde sir George – na němž smoking vypadal jaksi nepatřičně – naléval sherry. Paní Oliverová v ocelově šedém saténu vypadala jako postarší bitevní loď, a uhlazená černá hlava lady Stubbsové se skláněla nad módními obrázky ve *Vogue*.

Na večeři přišli také Alec a Sally Leggeovi a Jim Warburton.

Ten ostatní varoval: „Čeká nás těžký večer. Rozhodně dnes žádný bridž! Všichni k čerpadlům. Musíme napsat spoustu tabulek a připravit velkou vývěsku na věštinu. Jaké použijeme jméno? Madame Zulejka? Esmeralda? Nebo Eržika, cikánská královna?“

„Spíš něco východního,“ radila Sally. „Na venkově všichni nenávidí cikány. Zulejka bude dobrá. Přinesla jsem si krabici s barvami a myslím, že by nám Michael mohl tu tabuli ozdobit svíjejícím se hadem.“

„Tak to snad radši Kleopatru než Zulejka?“

Ve dveřích se objevil Henden.

„Podává se večeře, madam.“

Vešli. Na dlouhém stole hořely svíčky. Místnost byla plná stínů.

Warburton a Alec Legge seděli každý po jednom boku hostitelky. Poirot se ocitl mezi paní Oliverovou a slečnou Brewisovou, která neustále stručně a věcně na všechny strany rozdávala pokyny ohledně příprav na zítřek.

Paní Oliverová seděla zamyšleně a nepřítomně a skoro nemluvila.

Když konečně své mlčení prolomila, podala poněkud rozporuplné vysvětlení.

„Nevšímejte si mě,“ řekla Poirotovi. „Jen se snažím rozpomenout, jestli jsem na něco nezapomněla.“

Sir George se srdečně zasmál.

„Osudová chyba, co?“ poznamenal.

„Přesně tak,“ kývla paní Oliverová. „Vždycky se nějaká najde. Občas na ni člověk nepříjde dřív, než je knížka vytištěná. A to je pak

zoufalství!“ Uvedený cit se zračil i na její tváři. Povzdechla. „Zvláštní je, že většina lidí si toho vůbec nevšimne. Já si říkám: ‚Ale ten kuchař by přece byl musel vidět, že ty dvě kotlety se nesnědly.‘ Ale nikdo jiný na to ani nepomyslí.“

„Vy mě fascinujete.“ Michael Weyman se naklonil přes stůl. „Záhada druhé kotlety. Prosím, prosím, nevysvětľujte to. Budu si o tom přemýšlet ve vaně.“

Paní Oliverová se na něj nepřítomně usmála a pokračovala ve svých úvahách.

Také lady Stubbsová byla zticha. Občas zívla. Warburton, Alec Legge a slečna Brewisová spolu mluvili přes její hlavu.

Když vyšli z jídelny, lady Stubbsová se zastavila u schodů.

„Jdu do postele,“ oznámila. „Jsem hrozně ospalá.“

„Ale lady Stubbsová,“ vykřikla slečna Brewisová, „máme ještě tolik práce. Počítali jsme s tím, že nám pomůžete.“

„Ano, já vím,“ kývla lady Stubbsová. „Ale já jdu do postele.“

Řekla to se zadostiučiněním malého dítěte.

Otočila hlavu, protože sir George právě vycházel z jídelny.

„Jsem unavená, Georgi. Jdu do postele. Nevadí ti to?“

Došel k ní a poplácal ji láskyplně po rameni.

„Jen běž, ať se vyspíš do krásy, Hattie. Zítra musíš být čerstvá.“

Zlehka ji políbil a ona vykročila po schodech vzhůru, zamávala a zavolala:

„Tak dobrou!“

Sir George se na ni usmál. Slečna Brewisová se sykavě nadechla a pak se prudce odvrátila.

„Tak pojd'te všichni,“ řekla s nucenou veselostí, jež působila trochu falešně. „Máme práci.“

Za chvíli už každý měl nějaký úkol. Protože slečna Brewisová nemohla být všude najednou, brzo se našli dezertéři. Michael Weyman ozdobil vývěsku nádherným hadem a nápisem *Madame Zulejka vám předpoví osud* a pak nenápadně zmizel. Alec Legge vykonal pár neurčitých úkolů a potom šel ven, údajně proto, aby změřil terén pro házení na kruhy, ale už se neobjevil. Ženy, jak už to ženy dělají, pracovaly svědomitě a energicky. Hercule Poirot následoval příkladu své hostitelky a šel si brzo lehnout.

III.

Následujícího rána přišel Poirot k snídani v devět třicet. Snídaně se podávala předválečným způsobem. Na elektrickém ohřívači stála řádka teplých jídel. Sir George jedl kompletní snídani Angličana – míchaná vejce, slaninu, ledvinky. Paní Oliverová a slečna Brewisová měly upravenou verzi téhož. Michael Weyman pojídal plný talíř studené šunky. Jen lady Stubbsová si té hojnosti nevšímal, okusovala tenkou topinku a srkala černou kávu. Měla na sobě velký světle růžový klobouk, který se u snídani vyjímal dost podivně.

Právě přišla pošta. Slečna Brewisová měla před sebou obrovskou hromadu dopisů, jež rychle třídila na hromádky. Všechny, které byly pro sira George a byly označeny „Osobní“, mu hned předávala. Ostatní otevírala sama a třídila do kategorií.

Lady Stubbsová měla tři dopisy. Otevřela dva z nich, zjevně účty, a odhodila je stranou. Když otevřela třetí dopis, nečekaně vykřikla:

„Ach!“

Byl to tak polekaný výkřik, že se všechny hlavy obrátily směrem k ní.

„To je od Etienna,“ řekla. „Od mého bratrance Etienna. Jede sem na jachtě.“

„Ukaž, Hattie.“ Sir George vztáhl ruku. Podala mu dopis. Uhla-
dil ho a přečetl.

„Kdo to je, ten Etienne De Sousa? Bratranec, říkáš?“

„Myslím. Vzdálený. Moc se na něj nepamatuji – skoro vůbec. On byl –“

„Ano, miláčku?“

Pokrčila rameny.

„To je jedno. Už je to dávno. Byla jsem malá.“

„Takže se na něj asi moc nepamatuješ. Ale samozřejmě ho musíme náležitě přijmout,“ řekl sir George srdečně. „Svým způsobem je škoda, zeje dnes ta slavnost, ale pozveme ho na večeři. Třeba by tu mohl i den dva zůstat – že bychom mu trochu ukázali venkov?“

Sir George hrál roli boдрého venkovského šlechtice.

Lady Stubbsová neřekla nic. Hleděla do svého šálku s kávou.

Hovor se neodvratně stočil k slavnosti. Jen Poirot zůstal stranou a pozoroval tu štíhlou exotickou figuru v čele stolu. Přemýšlel o tom, co se jí asi honí myslí. Právě v té chvíli zvedla oči a rychle přejela pohledem kolem stolu až k němu. Byl to pohled tak pronikavý a pátravý, až se lekl. Když se jejich oči setkaly, pátravý výraz zmizel – vrátila se prázdnota. Ale ten druhý pohled tam byl, chladný, vypočítavý, pozorný...

Nebo si to jen představoval? Ať tak nebo tak, pravda byla, že lidé poněkud mentálně nedostateční v sobě mívají velmi často jakousi vrozenou potměšilou mazanost, kterou občas překvapí i ty, kdo je znají nejlépe.

Pomyslel si, že lady Stubbsová je rozhodně záhada. Lidé na ni zřejmě mají diametrálně odlišné názory. Slečna Brewisová naznačila, že lady Stubbsová velmi dobře ví, co dělá. Ale paní Oliverová ji rozhodně považuje za tupou osobu, a paní Folliatová, která ji zná dlouho a důvěrně, o ní mluvila jako o někom ne zcela normálním, kdo potřebuje péči a dohled.

Ze slečny Brewisové patrně mluví předsudky. Nemá lady Stubbsovou ráda pro její lenivost a povýšenost. Poirota napadlo, zda byla slečna Brewisová sekretářkou sira George ještě před jeho sňatkem. Pokud ano, nemusí být takovou změnou poměrů nadšená.

Poirot sám by byl plně souhlasil s paní Folliatovou a paní Oliverovou – až do dnešního rána. A může se vlastně vůbec řídit tak prchavým dojmem?

Lady Stubbsová se prudce zvedla od stolu.

„Bolí mě hlava,“ prohlásila. „Půjdu si lehnout do svého pokoje.“

Sir George vyplašeně vyskočil. ;

„Holčičko moje. Nejsi nemocná?“

„Je to jenom hlava.“

„Ale odpoledne budeš v pořádku, vid’?“

„Ano, asi ano.“

„Vezměte si aspirin, lady Stubbsová,“ radila velitelsky slečna Brewisová. „Máte ho, nebo vám mám donést?“

„Mám svůj.“

Vykročila ke dveřím. Přitom upustila kapesník, který mačkala v dlani. Poirot udělal dva tiché kroky a nenápadně ho zvedl.

Sir George chtěl svou ženu následovat, ale slečna Brewisová ho zarazila.

„Pokud jde o parkování, sire Georgi. Musím teď dát Mitchellovi instrukce. Myslíte si, že nejlepší by to bylo tak, jak jste říkal –“

V té chvíli Poirot vyšel z místnosti a nic víc neslyšel.

Dohonil svou hostitelku na schodech.

„Madam, tohle vám upadlo.“

Uklonil se a podal jí kapesník.

Bezmyšlenkovitě ho od něj vzala.

„Ano? Děkuji vám.“

„Velice mě mrzí, madam, že tak trpíte. Zvlášť nyní, když přijíždí váš bratranec.“

Odpověděla prudce, skoro divoce.

„Já Etienna nechci vidět. Nemám ho ráda. Je zlý. Vždycky byl zlý. Mám z něj strach. Dělá špatné věci.“

Dveře z jídelny se otevřely a sir George přešel přes halu ke schodům.

„Hattie, ty můj ubohý miláčku. Pojď, já tě uložím.“

Vyšli po schodech nahoru, on ji něžně držel kolem ramen, tvář zaujatou a ustaranou.

Poirot se za nimi chvilku díval, a když se pak otočil, ocitl se tváří v tvář slečně Brewisové, která někam spěchala s papíry v ruce.

„Ta bolest hlavy, která přepadla lady Stubbsovou –“ začal Poirot.

„Tu nebolí hlava o nic víc než mě noha,“ odsekla podrážděně slečna Brewisová, zmizela ve své pracovně a zavřela za sebou.

Poirot povzdechl a vyšel předními dveřmi na terasu. Paní Mastertonová právě dorazila v malém autě a teď řídila stavbu velkého stanu určeného k podávání čaje. Štěkala přitom rozkazy zvucným rázným hlasem.

Obrátila se, aby pozdravila Poirota.

„Tyhle věci jsou tak nepraktické,“ podotkla. „A každý vždycky všechno dá na nesprávné místo. Ne, Rogersi! Víc doleva – *doleva* – ne doprava. Co si myslíte o počasí, pane Poirote? Mně připadá nejisté. Děšť by samozřejmě všechno zkazil. A to máme letos pro změnu

docela hezké léto. Kde je sir George? Chci s ním mluvit o parkování.“

„Jeho ženu rozbolela hlava a šla si lehnout.“

„Ta bude do odpoledne v pořádku,“ mínila důvěrně paní Mastertonová. „Ona má totiž hrozně ráda všechny společenské akce. Pěkně se vystrojí a bude se radovat jako dítě. Mohl byste mi, prosím vás, donést támhle ten svazek kolíků? Chci vyznačit místa pro čísla na minigolf.“

Od chvíle, kdy Poirot takto nekompromisně naverbovala, mu nepopřála chvíli oddechu a zacházela s ním jako s užitečným tovaryšem. V přestávkách mezi tvrdou prací s ním blahosklonně hovořila.

„Zjistila jsem, že člověk si musí udělat všechno sám. Jinak to prostě nejde... Mimochodem, vy jste přítelem Eliotových, vidíte?“

Poirot už v Anglii žil dost dlouho, aby věděl, že tím uznává jeho společenskou přijatelnost. Ve skutečnosti paní Mastertonová říkala: „I když jste cizinec, vím, že jste Jeden z Nás.“ A dál důvěrně klábosila.

„Je to dobře, že na Nasse zase někdo bydlí. Hrozně jsme se báli, že z něj bude hotel. Však víte, jak to dnes chodí, člověk jede po venkově a májí jednu tabuli za druhou: ‚Penzion‘ nebo ‚Soukromý hotel‘ nebo ‚Hotel s výčepním právem‘. Všechny ty domy, kde člověk bydlel jako dítě – nebo kam chodil na taneční večírky. Smutné. Ano, z Nasse mám radost, a chudinka Amy Folliatová samozřejmě také. Měla hrozně těžký život – ale nikdy si nestěžuje, to musím říct. Sir George dokázal s Nasse zázraky – a přitom ho nevulgarizoval. Nevím, jestli to je výsledek vlivu Amy Folliatové – nebo jestli je v tom jeho vrozený dobrý vkus. On totiž *má* dobrý vkus, víte? U takového člověka je to překvapující.“

„Pokud vím, on nepatří ke staré šlechtě?“ zeptal se opatrně Poirot.

„On vlastně není ani sir George – jen si tak říká, pokud vím. Nejspíš ho to napadlo podle náměstí Lorda George Sangera. Skutečně zábavné. Samozřejmě na sobě nedáváme nic znát. Bohatým je třeba dopřát jejich malá snobství, nemyslíte? Nejzvláštnější na tom je, že i přes svůj původ by George Stubbs dokonale zapadl kamkoli. On je trochu hříčka přírody. Dokonalý typ venkovského šlechtice z

osmnáctého století. Řekla bych, že má v sobě dobrou krev. Otec urozený, matka barmanka, řekla bych já.“

Paní Mastertonová přerušila svůj proslov a rozkřikla se na zahradníka.

„Ne k tomu rododendronu. Táhle napravo musí zůstat dost místa na kuželky. Říkám *vpravo* – ne *vlevo*!“

Pak pokračovala: „To je neuvěřitelné, jak si lidé pletou pravou stranu s levou. Ta Brewisová je celkem výkonná. Chudáka Hattie ale moc ráda nemá. Občas se na ni kouká, jako by ji chtěla zavraždit. Spousta těchhle dobrých sekretářek je zamilovaných do svého šéfa. Nevíte náhodou, kam mohl zmizet Jim Warburton? Je to hloupé, jak se pořád tituluje ‚kapitán‘. Nebyl v pravidelné armádě a k Německu se ani nepřiblížil. Jenže dnes se musíte smířit s tím, co seženete – a pracovat, to on umí –, ale mně se na něm pořád zdá něco divného. A vida! Přišli Leggeovi.“

Sally Leggeová, oblečená v plátěných kalhotách a žlutém pulovru, hlásila vesele:

„Jdeme pomáhat.“

„Je tady spousta práce,“ zahřímala paní Mastertonová. „Počkejte moment...“

Poirot využil její nepozornosti a tiše zmizel. Když obešel roh domu k hlavní terase, stal se divákem nového dramatu.

Dvě mladé ženy v šortkách a barevných halenkách vyšly z lesa, zastavily se a nejistě hleděly na dům. Poirot měl dojem, že v jedné z nich poznává onu mladou Italku, kterou včera svezl autem. Z okna ložnice lady Stubbsové se vyklonil sir George a hněvivě se na ně obořil.

„Tady nemáte co dělat,“ hulákal.

„Prosím?“ řekla mladá žena v zeleném šátku.

„Tudy nemůžete chodit. Soukromý pozemek.“

Druhá dívka, která měla pro změnu šátek jasně modrý, se vesele zeptala:

„Prosím? Prázstaviště Nassecombe...“ Vyslovovala to velmi pečlivě. „Je tudy? Prosím?“

„Rušíte držbu,“ hulákal sir George.

„Prosím?“

„*Soukromý pozemek!* Tudy nesmíte. Musíte se vrátit. *VRÁTIT!* Kudy jste přišly.“

Hleděly na něj, jak gestikuluje. Pak se spolu mnohomyšlně poradily cizí řečí. Nakonec ta s modrým šátkem pochybovačně řekla:

„Zpátky? Do hostelu?“

„Přesně tak. A pak jděte po silnici – po *silnici* takhle okolo.“

Neochotně se obrátily. Sir George si otřel čelo a shlédl dolů na Poirota.

„Většinu času mi zabere vyhánět odtud cizí lidi,“ řekl. „Dřív chodili horní bránou. Na tu jsem dal zámek. Teď sem lezou lesem, i když je tam plot. Myslí si, že si zkrátí cestu dolů k přístavišti a ke břehu. Samozřejmě že by tam takhle byli mnohem rychleji. Ale tady není žádná veřejná cesta – a nikdy nebyla. A jsou to skoro všichni cizinci – vůbec nerozumějí tomu, co jim říkáte, a jen začnou něco blábolit holandsky nebo jak.“

„Z těchhle je myslím jedna Němka a jedna Italka – tu Italku jsem viděl včera cestou z nádraží.“

„Ale ať si mluví, jak chtějí... Ano, Hattie? Co jsi říkala?“ Couvl do pokoje.

Poirot se otočil a uviděl těsně za sebou paní Oliverovou spolu s dobře vyvinutou čtrnáctiletou dívkou oblečenou do skautské uniformy.

„To je Marlene,“ řekla paní Oliverová.

Marlene se zahihňala.

„Já jsem příšerná Mrtvola,“ řekla. „Ale nebudu mít na sobě krev.“ V jejím hlase bylo slyšet zklamání.

„Ne?“

„Ne. Jenom mě uškrtní šňůrou, to je všechno. Mně by se docela *líbilo*, kdyby mě ubodali – že bych měla na sobě červené cákance.“

„Kapitán Warburton si myslel, že by to mohlo vypadat příliš realisticky,“ vysvětlovala paní Oliverová.

„Člověk by mohl myslet, že při vraždě by *měla* být nějaká krev,“ namítla nabručeně Marlene. Pohlédla na Poirota dychtivýma očima. „Vy jste viděl hodně vražd, co? To mi *ona* říkala.“

„Pár jsem jich viděl,“ souhlasil skromně Poirot.

Polekaně si všiml, že paní Oliverová odchází.

„A taky sexuální maniaky?“ ptala se ještě dychtivěji Marlene.

„To rozhodně ne.“

„Já mám ráda sexuální maniaky,“ oznámila Marlene s gustem.
„Teda jako že o nich ráda čtu.“

„Ale patrně bys nebyla nadšená, kdyby ses měla s nějakým se-
tkat.“

„No, to já nevím. A víte co? Já myslím, že tady jednoho sexuál-
ního maniaka máme. Můj děda viděl jednou v lese mrtvolu. Vyděsil
se a utekl, a když se vrátil, byla pryč. Byla to ženská. Ale on je cvok,
můj děda, tak ho nikdo neposlouchá.“

Poirotovi se podařilo uniknout, obešel pro jistotu dům druhou
stranou a našel útočiště ve vlastní ložnici.

Šestá kapitola

Oběd se podával brzo a ve spěchu ze studeného bufetu. V půl
třetí měla zahradní slavnost zahájit nepříliš významná filmová
hvězda. Počasí, které dopoledne hrozilo deštěm, se začalo zlepšovat.
Kolem třetí už byla slavnost v plném proudu. Davy lidí platily půlko-
runové vstupné, celou jednu stranu dlouhé příjezdové cesty lemovala
zaparkovaná auta. Také se objevilo několik skupin studentů z hoste-
lu, kteří spolu živě konverzovali cizími jazyky. Jak správně předpo-
věděla paní Mastertonová, lady Stubbsová se vynořila ze svého po-
koje těsně před půl třetí, oblečená v cyklámenových šatech s obrov-
ským černým čínským slamákem. Byla ověšena velkou spoustou
diamantů.

Slečna Brewisová tiše, sardonicky podotkla: „Nejspíš si myslí,
zeje v Královské lóži v Ascotu!“ Ale Poirot vážně složil hostitelce
kompliment. „Máte na sobě skutečně nádherný model, madame.“
„Hezké šaty, vidíte,“ usmála se Hattie šťastně. „Měla jsem je na sobě
v Ascotu.“

V té chvíli se objevila očekávaná filmová hvězda a Hattie se ji
vydala přivítat.

Poirot ustoupil do pozadí. Nešťastně se toulal kolem – všechno
zatím zjevně probíhalo tak, jak obvykle takové slavnosti probíhají.
Srážely se pyramidy kokosových ořechů – této atrakci vévodil sir
George osobně, a to ve své nejzovíálnější náladě –, byla tu kuželková

dráha a házení kroužků na cíl. Byly tu i různé „stánky“ vystavující domácí produkci – ovoce, zeleninu, zavařeniny a koláče – a další se „zajímavostmi“. Byly tu tomboly, v nichž se daly vyhrát dorty nebo koše ovoce, a v jednom případě dokonce i prase; a pro děti „šťěstíčka“, dvoupence za kus.

Lidi už byly davy a začala přehlídka dětských tanečních vystoupení. Poirot ani nezahlédl paní Oliverovou, ale cyklámenově růžová postava lady Stubbsové se objevovala hned tady, hned tam, jak poněkud bezcílně bloudila slavností. Středem pozornosti však zjevně byla paní Folliatová. Vypadala najednou docela jinak – měla na sobě hedvábné šaty v barvě modrých hortenzií a elegantní šedý klobouček a zdálo se, že celé akci vládne; vítala nově příchozí a posílala lidi k nejrůznějším atrakcím.

Poirot chvilku postával poblíž a vyslechl několik rozhovorů.

„Amy, miláčku, jak se máš?“

„Pamelo! To je od tebe a od Edwarda hezké, že jste přijeli. Z Tivertonu je to sem daleko.“

„Hlavně že vám vydrželo počasí. Vzpomínáš na ten rok před válkou? Kolem čtvrté se spustil strašný déšť. Všechno to zkazil.“

„Ale letos je nádherné léto. Dorothy! To už jsou celé věky, co jsem tě neviděla.“

„Říkali jsme si, že prostě *musíme* přijet a podívat se na Nasse v celé jeho slávě. Vidím, že jste prořezali ty dřišťály na svahu.“

„Ano, takhle lépe vyniknou hortenzie, nemyslíš?“

„Jsou úžasné. To je modř! Skutečně, miláčku, za ten poslední rok jste tu dokázali zázraky. Nasse opravdu zase začíná vypadat jako Nasse.“

Dorotčin manžel zvučným basem dodal:

„Byl jsem tu za války jednou za velitelem. Skoro mi to utrhlo srdce.“

Paní Folliatová se obrátila k skromnější návštěvnici.

„Paní Knapperová, to vás ráda vidím. Je tohle Lucy? No ne, ta vyrostla!“

„Příští rok už vyjde ze školy. Vypadáte báječně, madam, to mě moc těší.“

„Daří se mi výborně, díky. Musíš si vyzkoušet házení kroužků, Lucy. Uvidíme se pak asi u občerstvení, paní Knapperová. Budu pomáhat s čajem.“

Starší muž, patrně pan Knapper, řekl uctivě:

„Těší mě, že jste se zase vrátila na Nasse, madam. Je to jako za starých časů.“

Odpověď paní Folliatové docela zanikla v nastalém halasu, protože se k ní hnaly dvě ženy a mohutný vysoký muž.

„Amy, miláčku, to už je celá věčnost. Vypadá to na úžasný úspěch! Pověz mi, co jsi udělala s růžovou zahradou. Muriel říkala, že tam sázíš všechny ty nové plnokvěté odrůdy.“

Vložil se do toho onen mohutný muž.

„Kde je Marylin Galeová?“

„Reggie se nemůže dočkat, až se s ní seznámí. Viděl její poslední film.“

„To je ona, v tom velikém klobouku? No páni, ta se na to tedy vystrojila.“

„Ale neblázni, miláčku. To je Hattie Stubbsová. Víš, Amy, neměla bys jí dovolit, aby se oblékala *tak moc* jako manekýna.“

„Amy?“ dožadovala se její pozornosti jiná přítelkyně. „Tohle je Roger, Edwardův chlapec. Moje drahá, to je dobře, že jsi zase zpátky v Nasse.“

Poirot se pomalu odlouдал a bezmyšlenkovitě investoval šilink do lístku, na který bylo možno vyhrát prase.

Za sebou pořád slabě slyšel refrén: „To je od vás hezké, že jste přišli.“ Uvažoval, jestli si paní Folliatová vůbec uvědomuje, jak dokonale vklouzla do role hostitelky, nebo jestli to je podvědomé. Dnes odpoledne byla zcela jednoznačně paní Folliatovou z Nasse House.

Zastavil se u stanu s nápisem: „*Madame Zulejka vám za půlkorunu předpoví budoucnost.*“ Právě se začal podávat čaj, takže u předpovídání budoucnosti už nebyla fronta. Poirot sklonil hlavu, vešel do stanu a ochotně zaplatil za tu výsadu, že se smí na chvíli svézt na židli a odpočinout unaveným nohám.

Madame Zulejka měla na sobě černé splývavé roucho, vlasy obtočené šátkem se zlatými penízky a přes spodní polovinu obličeje závoj, který poněkud zkresloval její řeč. Zlatý náramek ověšený pří-

věsky zacinkal, když uchopila Poirotovu ruku a vysypala ze sebe rychlou předpověď, samozřejmě plnou peněz, úspěchu u temné krásky a zázračného vyvážnutí z nehody.

„To je všechno moc hezké, co mi říkáte, madame Leggeová. Přál bych si, aby se to skutečně vyplnilo.“

„Tak vy jste mě poznal?“ ptala se Sally.

„Měl jsem nepovolené informace – paní Oliverová říkala, že jste původně měla dělat ‚Oběť‘“, ale že vás jí vyrvalo ‚Nadpřirozeno‘.“

„Já bych *mnohem* radši dělala ‚Oběť‘“, odpověděla Sally. „Měla bych větší klid. Ale to je všechno vina Jima Warburtona. Nejsou už čtyři? Chci si dát čaj. Od čtyř do půl páté mám volno.“

„Čtyři budou za deset minut,“ pohlédl Poirot na své velké staromódní hodinky. „Mám vám přinést čaj sem?“

„Ne, ne. Já se těším hlavně na tu přestávku. Tady ve stanu je strašné dusno. Čeká tam ještě hodně lidí?“

„Ne. Myslím, že všichni stojí frontu na čaj.“

„To je dobře.“

Poirot vyšel ze stanu a okamžitě ho zastavila odhodlaná žena, která ho donutila zaplatit šest pencí a hádat váhu dortu.

Na házení kroužků dohlížela obtloustlá mateřská paní, která ho pobízela, ať jen zkusí štěstí. Ke své hrůze okamžitě vyhrál velkou naducanou pannu. Když si ji nešťastně odnášel, potkal Michaela Weymana, který stál zachmuřeně na začátku cestičky vedoucí dolů k přístavišti.

„Koukám, že se dobře bavíte, pane Poirote,“ podotkl s ironickým úsměvem.

Poirot se podíval na svou výhru.

„Je skutečně strašná, že?“ ohodnotil ji smutně.

Kousek od něj se náhle rozplakalo malé dítě. Poirot se rychle obrátil a vstrčil panenku dítěti do náruče.

„*Voilà*, to je pro tebe.“

Pláč okamžitě ustal.

„No vidíš, Violet, to je hodný pán, vid’? Řekni pěkně –“

„Přehlídka dětských masek,“ začal v té chvíli vyvolávat kapitán Warburton do megafonu. „První kategorie – tři až pět let. Nástup, prosím.“

Poirot vykročil k domu a vrazil do mladíka, který právě dělal krok dozadu, aby mohl lépe mířit na kokosy. Mladý muž se zamračil a Poirot se mechanicky omluvil. Fascinovaně přitom hleděl na vzor mladíkovy košile. Poznal v ní onu „želví“ košili, kterou popisoval sir George. Lezly a pluly po ní všechny možné želvy a jiné podobné potvory, které si jen uměl představit.

Poirot zamrkal, ale v té chvíli ho přepadla ona mladá Holand'anka, kterou včera svezl.

„Tak jste přišla na slavnost,“ podotkl. „A vaše přítelkyně?“

„Ano, ano, ona sem také přijde odpoledne. Ještě ji neviděla, ale jedeme spolu autobusem, který odjíždí od brány v sedmnáct patnáct. Jedeme do Torquay a tam já změním na jiný autobus do Plymouthu. Je to výhodné.“

Tím se vysvětlil fakt, který Poirota mátl, totiž že Holand'anka se potí pod tíží ruksaku.

Podotkl: „Vaši přítelkyni jsem už viděl ráno.“

„Ano, byla s ní Elsa, je z Německa, říkala, chtěly jít k přístavu lesem. A pán, kterému patří dům, velmi zlobil a musely vrátit.“

Pak se podívala do míst, kde sir George povzbuzoval účastníky házení na kokosy, a dodala: „Ale dnes odpoledne – on je velmi zdvořilý.“

Poirot uvažoval o tom, že jí vysvětlí, že existuje určitý rozdíl mezi mladými ženami, které bez povolení vstupují na cizí pozemek, a týmiž mladými ženami, které zaplatily šestipenci vstupného a mají tedy legální nárok okusit radosti Nasse House a přilehlých pozemků. V té chvíli se ale na něj vrhl kapitán Warburton se svým megafonem. Vypadal znepokojeně a bylo mu zjevně horko.

„Neviděl jste lady Stubbsovou, Poirote? Neviděl někdo lady Stubbsovou? Měla rozhodovat tu soutěž dětských masek, ale nemůžu ji nikde najít.“

„Já jsem ji zahlédl, počkat – přibližně před půl hodinou. Ale pak jsem si šel nechat vyložit osud.“

„Zatracená ženská,“ zlobil se Warburton. „Kam mohla zmizet? Děti čekají a už teď máme zpoždění.“

Rozhlédl se.

„Kde je Amanda Brewisová?“

Ani slečnu Brewisovou nebylo nikde vidět.

„To je skutečně strašné,“ stěžoval si Warburton. „Když má člověk něco organizovat, tak potřebuje, aby s ním ostatní aspoň *trochu* spolupracovali. Kde může ta Hattie být? Možná šla dovnitř.“

Rázně odkráčel.

Poirot se odsunul k ohrazenému prostoru kolem velkého stanu, kde se podávalo občerstvení, ale stála tam dlouhá fronta a to ho odradilo.

Prohlédl si stánek se „zajímavostmi“, kde se odhodlané staré dámě málem podařilo prodat mu plastickou krabici na límečky, a nakonec se dostal až na okraj hlavního trávníku, kde mohl pozorovat dění z bezpečné vzdálenosti.

Napadlo ho, kde je asi paní Oliverová.

Za ním se ozvaly kroky a on se otočil. Po cestičce od přístavu přicházel mladý muž; velmi snědý mladý muž, oblečený v bezvadném jachtařském úboru. Zastavil se, jako by ho zneklidnilo to, co před sebou viděl.

Pak váhavě oslovil Poirota.

„Vy mi promiňte. Je toto dům sira George Stubbse?“

„Přesně tak.“ Poirot se odmlčel a pak zkusil hádat. „Nejste snad bratrancem lady Stubbsové?“

„Jsem Etienne De Sousa –“ ,

„Já se jmenuji Hercule Poirot.“

Uklonili se jeden druhému. Poirot vysvětlil okolnosti slavnosti. Právě když končil, došel k nim přes trávník od házení kokosů sir George.

„De Sousa? Strašně rád vás poznávám. Hattie dostala ráno váš dopis. Kde máte jachtu?“

„Kotví v Helmmouthu. Po řece sem do přístaviště jsem přijel ve člunu.“

„Musíme najít Hattie. Je tady někde kolem... Doufám, že s námi dnes povečeříte?“

„Jste velice laskav.“

„A ubytujete se u nás?“

„To je od vás rovněž velice laskavé, ale budu spát na své jachtě. Je to takto snadnější.“

„Zůstanete dlouho?“

„Dva či tři dny. Záleží na okolnostech.“ De Sousa pokrčil elegantními rameny.

„Hattie bude jistě nadšená,“ řekl sir George zdvořile. „Ale kde je? Před chvilkou jsem ji ještě viděl.“

Zmateně se rozhlédl kolem.

„Měla dělat rozhodčí soutěže dětských masek. Já tomu nerozumím. Omluvte mě na okamžik. Zeptám se slečny Brewisové.“

Spěchal pryč. De Sousa hleděl za ním. Poirot si prohlížel De Sousu.

„Je to již nějakou chvíli, co jste viděl svou sestřenku naposledy?“ zeptal se.

Jeho společník pokrčil rameny. „Neviděl jsem ji od doby, kdy jí bylo čtrnáct let. Krátce potom byla poslána do ciziny – do klášterní školy ve Francii. Jako dítě slibovala být hezká.“

Tázavě pohlédl na Poirota.

„Je to krásná žena,“ kývl Poirot.

„A toto je její manžel? Vypadá jako to, čemu se myslím říká ‚dobrý chlapík‘, ale patrně nepřiliš uhlazený? Ovšem pro Hattie mohlo být poněkud obtížné najít vhodného manžela.“

Poirot nasadil zdvořile tázavý výraz. Jeho společník se zasmál.

„Ale to není žádné tajemství. V patnácti letech byla Hattie mentálně nevyvinutá. Slaboduchá, říkáte tomu tak? Je stále taková?“

„Zdálo by se – ano,“ odpověděl Poirot opatrně.

De Sousa pokrčil rameny.

„No, co na tom. Proč by vlastně měl člověk od žen požadovat, aby byly inteligentní? Není to nutné.“

V té chvíli se vrátil zuřící sir George. Za ním klusala poněkud udýchaná slečna Brewisová.

„Skutečně nemám tušení, kde je, sire Georgi. Naposledy jsem ji viděla u stanu věštkyň. Ale to bylo nejméně před dvaceti minutami, možná před půl hodinou. V domě není.“

„Nebylo by možné,“ navrhl Poirot, „že se šla podívat, jak se paní Oliverové daří Honba za vrahem?“

Sir George vyjasnil čelo.

„To bude nejspíš ono. Podívejte, já tady odtud nemůžu. Musím dohlížet na atrakce. A Amanda má taky plné ruce práce. Nemohl byste se po ní rozhlédnout vy, Poirote? Znáte přece trasu.“

Poirot sice trasu neznal, ale krátký dotaz u slečny Brewisové mu poskytl přibližné vodítko. Slečna Brewisová se svým stroze výkonným způsobem ujala De Sousy a Poirot vyrazil, přičemž si pro sebe mumlal jako zaklínadlo: „Tenisový kurt, kaméliová zahrada, Rozmar, horní školka, loděnice...“

Když procházel kolem házení na kokosy, pobavilo ho, když zahlédl sira George s oslnivým úsměvem podávat dřevěné koule právě té mladé Italce, kterou ráno vyhnal a která byla změnou jeho chování zjevně zmatena.

Pokračoval dál k tenisovému kurtu. Tam ale nebyl nikdo, kromě jednoho starého gentlemana, patrně bývalého vojáka, který tvrdě spal v zahradním křesílku s kloboukem staženým přes oči. Poirot se vrátil stejnou cestou k domu a vydal se ke kaméliové zahradě.

Tam Poirot našel paní Oliverovou v celé její nachové nádheře, jak zamyšleně sedí v zahradním křesílku a vypadá trochu jako paní Siddonsová. Pokynula mu, aby si k ní přisedl.

„Tohle je teprve druhá stopa,“ sykla. „Asi jsem je udělala moc těžké. Ještě nikdo nepřišel.“

Právě v té chvíli vběhl do zahrady mladík v šortkách a s vystouplým ohryzkem. S výkřikem uspokojení spěchal k jednomu stromu v rohu a dalším spokojeným výkřikem ohlásil nalezení příští stopy. Když se vracel kolem nich zpátky, nedalo mu to a musel své uspokojení vyjádřit nahlas.

„Spousta lidí nezná korkové duby,“ svěřil se důvěrně. „Chytrá fotka, ta první stopa, ale já jsem přišel na to, co to je – kus tenisové sítě. Tam byla lahvička od jedu, prázdná, a zátka. Většina lidí myslím půjde po té lahvičce – ale já jsem uhádl, že to je jenom návnada. Hrozně krásné stromy, tyhle korkové duby, ale v téhle části světa se jim moc nedaří. Ale já se zajímám o vzácné stromy a keře. Ale kam teď, to bych rád věděl?“

Zamračil se nad poznámkou v bloku, který měl s sebou.

„Tu další stopu jsem si opsal, ale nedává mi to smysl.“ Podíval se na ně s podezřením. „Soutěžíte?“

„Ne, ne,“ ujistila ho paní Oliverová. „My jsme jenom – diváci...“

„No fajn... *„Když krásná žena rozmaru podlehne“*, ... Mám dojem, že jsem to už někdy slyšel.“

„Je to dobře známý citát,“ pokýval Poirot.

„Rozmar může být také stavba,“ podotkla paní Oliverová. „Bílá, se sloupy,“ dodala.

„No to je nápad! Díky moc. Prý je tady někde osobně paní Ariadne Oliverová. Rád bych měl její autogram. Neviděli jste ji tu náhodou?“

„Ne,“ zavrtěla paní Oliverová nekompromisně hlavou.

„Tu bych rád poznal. Píše skvěle.“ Ztišil hlas. „Ale říká se, že pije jako Dán.“

Mladík spěchal pryč a paní Oliverová se znechuceně ušklíbla. „No tedy! To je přece nespravedlnost, když já přitom ráda jenom limonádu!“

„A neučinila jste nyní vy sama tu největší nespravedlnost, když jste tomu mladíkovi napověděla příští stopu?“

„Vzhledem k tomu, že je jediný, kdo se zatím dostal až sem, říkála jsem si, že si nějaké to povzbuzení zaslouží.“

„Ale autogram jste mu nedala.“

„To je něco jiného,“ namítla paní Oliverová. „Pst! Jdou sem další.“

Ale následující dvojice nehledala stopy. Byly to dvě ženy, které byly rozhodnuty důkladně si prohlédnout celý pozemek, když už jednou zaplatily vstupné.

Byly zpocené a nespokojené.

„Člověk by mýsl, že tu budou mít aspoň *nějaké* pěkné záhony,“ říkala právě jedna z nich té druhé. „Nic než stromy a zase stromy. Tomuhle já neříkám *zahrada*.“

Paní Oliverová šťouchla do Poirota a oba se nenápadně vytratili.

„Co se stane,“ ozvala se poněkud roztržitě paní Oliverová, „když tu mou mrtvolu nenajde *nikdo*?“

„Trpělivost, madam, a odvahu,“ chlácholil ji Poirot. „Odpoledne je ještě mladé.“

„To je pravda,“ rozjasnila se tvář paní Oliverové. „A vzhledem k tomu, že po půl páté je vstupné poloviční, přijde nejspíš ještě spousta lidí. Pojd'te se radši podívat, co tam dělá ta malá Marlene. Já jí moc nevěřím, víte. Žádný smysl pro odpovědnost to nemá. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby se tajně vyplížila ven, místo aby dělala mrtvolu, a šla na svačinu. Znáte to, jak si někteří lidé prostě čaj nedokážou odpustit.“

V přátelském hovoru kráčeli lesní stezkou a Poirot komentoval uspořádání parku.

„Hrozně mě to mate,“ řekl. „Tolik cestiček, a člověk nikdy neví přesně, kam vedou. A všude samé stromy.“

„To jste řekl skoro jako ta nespokojená ženská, před kterou jsme teď utekli.“

Prošli kolem Rozmaru a sestupovali klikatou cestou k řece. Pod sebou už viděli siluetu loděnice.

Poirot podotkl, že by bylo nepříjemné, kdyby někdo z pátračů zabloudil k loděnici a objevil mrtvolu náhodou.

„Myslíte takovou zkratku? I s tím jsem počítala. Proto poslední stopa je jen klíč. Bez něj ty dveře neodemknete. Je tam patentní zámek, otevřít se dá jen zevnitř.“

Krátký prudký svah vedl ke dveřím loděnice. Ta byla postavena nad řekou, u ní bylo krátké molo a pod ní úložný prostor na loď. Paní Oliverová vytáhla z kapsy ukryté v purpurových záhybech šatů klíč a odemkla dveře.

„Přišli jsme tě jenom trochu rozptýlit, Marlene,“ řekla vesele, když vkročila dovnitř.

Měla trochu výčitky svědomí z toho, jak nespravedlivě Marlene podezřívala, protože Marlene, malebně rozložená na podlaze u okna jako „mrtvola“, hrála svou úlohu svědomitě.

Marlene nereagovala. Ležela zcela bez hnutí. Vítr, který sem zlehka vanul otevřeným oknem, šustil listy časopisů navršených na stole.

„Můžeš toho nechat,“ řekla netrpělivě paní Oliverová. „To jsem jen já a pan Poirot. Po těch stopách se ještě nikdo moc daleko nedostal.“

Poirot se mračil. Jemně odstrčil paní Oliverovou stranou a sklonil se nad dívkou ležící na podlaze. Tlumeně vykřikl. Vzhlédl k paní Oliverové.

„Tak...“ řekl. „To, co jste očekávala, se skutečně stalo.“

„Nechcete snad říct...“ Paní Oliverová vytřeštila oči hrůzou. Zatápala po jedné z proutěných židlí a svezla se na ni. „To přece není... Nemůže přece být *mrtvá*?“

Poirot kývl.

„Ale ano,“ řekl. „Je mrtvá. I když ne příliš dlouho.“

„Ale jak –?“

Pozvedl cíp barevného šátku uvázaného kolem dívčiny hlavy, takže paní Oliverová zahlédla dva konce prádelní šňůry.

„Úplně jako *moje* vražda,“ prohlásila rozechvěle paní Oliverová. „Ale *kdo*? A *proč*?“

„To je otázka,“ kývl Poirot.

Nedodal však, že i tohle byly její otázky.

Jenomže odpovědi na ně nemohly být jejími odpověďmi, protože obětí nebyla jugoslávská první žena mladého jaderného fyzika, nýbrž Marlene Tuckerová, čtrnáctiletá vesnická dívka, která, pokud bylo známo, neměla na světě jediného nepřítele.

Sedmá kapitola

Detektivní inspektor Bland seděl za stolem v pracovně. Sir George ho čekal u brány, odvedl ho dolů k loděnici a teď se s ním vrátil do domu. V loděnici byli v plné práci fotografové a právě dorazil lékař a tým na snímání otisků prstů.

„Bude vám to tady vyhovovat?“ ptal se sir George.

„Výborně, díky, pane.“

„Co mám dělat tady s tou slavností, mám o tom lidem říct, zastavit to, nebo jak?“

Inspektor Bland o tom chvilku uvažoval.

„Co jste zatím udělal, sire Georgi?“ zeptal se.

„Nic jsem nikomu neřekl. Povídá se tu tak neurčitě, že došlo k nehodě. Nic víc. Nemyslím, že by už někdo tušil, že je to – ehm – tedy vražda.“

„Tak zatím nechtě všechno, jak to je,“ rozhodl Bland. „Ono se to dost rychle roznese samo, řekl bych,“ dodal cynicky. Znova chvíli dupal a pak se zeptal: „Kolik myslíte, že tady je teď lidí?“

„Já bych řekl několik set,“ odpověděl sir George, „a pořád chodí další. Vypadá to, že se sem sjeli ze široka daleka. Je to prostě obrovský úspěch. Hrozná smůla.“

Inspektor Bland si to správně vyložil tak, že sir George má na mysli vraždu, nikoli úspěch slavnosti.

„Pár stovek,“ přemítal nahlas, „a předpokládám, že to mohl udělat kdokoli z nich.“

Povzdechl.

„Nepříjemné,“ podotkl soucitně sir George. „Ale neumím si představit, jaký důvod by kdokoli z nich mohl mít. Celá ta věc mi připadá neuvěřitelná – nechápu, kdo by mohl chtít zabít takovouhle malou holku.“

„Co mi můžete říct o té dívce? Byla místní, je to tak?“

„Ano. Její rodina bydlí v jedné z chalup u přístaviště. Její otec pracuje na některém zdejšímu statku – u Patersonů, myslím.“ Pak dodal: „Matka je dnes tady na slavnosti. Slečna Brewisová – to je moje sekretářka a může vás tady o všem informovat mnohem lépe než já – tedy slečna Brewisová ji odtamtud odvedla, někde ji usadila a nalévá do ní čaj.“

„Dobře udělala,“ pokývl souhlasně inspektor. „Nejsou mi ještě docela jasné všechny okolnosti, sire Georgi. Co dělalo to děvče v loděnici? Jestli jsem to pochopil správně, odehrává se tu nějaká honba za vrahem – nebo honba za pokladem či co.“

Sir George kývl.

„Ano. Všem nám to připadalo jako skvělá myšlenka. Teď už to tak skvěle nevypadá. Slečna Brewisová by vám to vysvětlila lépe než já. Pošlu vám ji, ano? Samozřejmě pokud nechcete dřív vědět ještě něco.“

„Zatím ne, sire Georgi. Možná pak budu mít na vás ještě pár otázek. A také budu chtít mluvit s několika lidmi. S vámi, s lady Stubbsovou a s těmi lidmi, co objevili tělo. Pokud vím, jedna z nich je ta spisovatelka, která vymyslela honbu za vrahem, jak tomu říkáte.“

„Ano. Paní Oliverová. Paní Ariadne Oliverová.“

Inspektor poněkud povytáhl obočí.

„To je ona?“ podivil se. „Opravdová hvězda. Spoustu jejích knížek jsem sám četl.“

„Teď zrovna je dost rozčilená,“ řekl sir George. „Není asi divu. Řeknu jí, že s ní budete chtít mluvit, ano? Kde je moje žena, to nevím. Jak to vypadá, někam se ztratila. Bude někde mezi těmi dvěma nebo třemi stovkami lidí – i když ona by vám toho nejspíš stejně moc neřekla. Myslím o té dívce a tak. S kým chcete mluvit nejdřív?“

„Patrně s vaší sekretářkou, se slečnou Brewisovou, a pak s matkou toho děvčete.“

Sir George kývl a vyšel ven.

Místní strážník Robert Hoskins mu otevřel dveře a zase je za ním zavřel. Pak vyslovil poznámku, která měla zřejmě být komentářem k tomu, co říkal sir George.

„Lady Stubbsová to má trochu slabší *tadyhle nahoře*.“ Poklepal si na čelo. „Proto říkal, že by vám moc nepomohla. Prostě trochu praštěná.“

„Vzal si někoho odtud?“

„Ne. Nějakou cizinku. Někdo říká, zeje míšenka, ale já si to nemyslím.“

Bland kývl. Chvilku mlčel a bezmyšlenkovitě čmáral tužkou po papíře, který před ním ležel na stole. Pak položil zjevně neoficiální otázku.

„Kdo to udělal, Hoskinsi?“ řekl.

Jestli má vůbec někdo ponětí, co se to tu děje, tak to bude strážník Hoskins. Hoskins byl muž zvědavé mysli, kterého zajímalo všechno a všichni. Měl také klepavou manželku, a to spolu s postavením místního strážníka mu poskytovalo značnou zásobu informací osobního charakteru.

„Cizinec, řekl bych já. Tohle nebude nikdo místní. Tuckerovi jsou čistí. Milá, vážená rodina. Dohromady je jich devět. Dvě starší dcery jsou vdané, jeden chlapec je u námořnictva, druhý je na vojně, další děvče se učí u kadeřníka v Torquay. Tři mladší jsou ještě doma, dva chlapci a děvče.“ Odmlčel se, přemýšlel. „Nikdo z nich není žádný zázrak, ale paní Tuckerová se o domácnost dobře stará, jíst by

se tam dalo z podlahy – byla nejmladší z jedenácti dětí. Má u sebe svého starého otce.“

Bland přijal informaci mlčky. Hoskins podal jejich společenské postavení v kostce.

„Proto říkám, že to byl cizinec,“ pokračoval Hoskins.

„Nejspíš někdo z těch, co se stavují v hostelu v Hoodownu. Najde se mezi nimi pár dost divných typů – a divil byste se, co se tam všechno děje. Co někteří z nich dělají v křoví a v lese... málem horší než v těch zaparkovaných autech kolem silnice.“

Strážník Hoskins byl absolutní specialista v oboru sexuálního „dění“. Poskytovalo mu velkou část témat k hovoru, když měl po službě a chodil na pivo k Býku a medvědu. Bland podotkl:

„Ale já nemyslím, že by se stalo něco – tohohle druhu. To nám samozřejmě řekne doktor, jen co skončí s prohlídkou.“

„Ano, pane, to je jeho práce. Ale já říkám, s cizinci člověk nikdy neví. Ani se neotočíte a vyklubou se z nich pěkná čísla.“

Inspektor Bland povzdechl a pomyslel si, že tak jednoduché to nebude. To si mohl dovolit leda strážník Hoskins, takhle příhodně svalovat vinu na „cizince“. Dveře se otevřely a vešel lékař.

„Jsem hotový,“ oznámil. „Mají už ji odvézt? Ostatní party už skončily.“

„Seržant Cottrell se o to postará,“ řekl Bland. „Tak co jste zjistil, doktore?“

„Jednodušší už to být nemohlo,“ odpověděl doktor. „Žádné komplikace. Uškrcená kusem prádelní šňůry. Muselo to být docela prosté a snadné. Rozhodně předtím nedošlo k žádnému zápasu. Řekl bych, že ta holka vůbec nevěděla, co se na ni řítí, dokud k tomu skutečně nedošlo.“

„Nějaké známky zneužití?“

„Ne, neřekl bych. Žádný útok, žádné stopy po znásilnění, nic podobného.“

„Takže sexuální zločin to zřejmě nebyl?“

„Neřekl bych.“ Doktor pak dodal: „Ostatně nemyslím, že by to byla nějak zvlášť přitažlivá dívka.“

„Zajímala se hodně o chlapce?“

Tuhle otázku adresoval Bland strážníku Hoskinsovi.

„Myslím, že o ni nijak zvlášť nestáli,“ odpověděl strážník Hoskins, „i když jí by se to bylo asi líbilo.“

„Možná,“ kývl Bland. Mysl mu zalétla k hromadě komiksových časopisů v loděnici a k poznámkám naškrábaným na okraji. „Johnny chodí s Kate. Georgie Porgie se líbá v lese s turistama.“ Napadlo ho, že v tom asi bylo dost závěsti. Celkem vzato ale bylo nepravděpodobné, že by smrt Marlene Tuckerové měla sexuální podtext. I když člověk samozřejmě nikdy neví... Vždycky se najdou úchylní zločinci, muži s tajnými vražednými touhami, kteří se specializují na nedospělá děvčata. Bylo by klidně možné, že někdo z nich se v téhle prázdninové době objevil i ve zdejších končinách. Skoro věřil, že to tak musí být – protože jinak ho skutečně nenapadal jediný důvod pro tenhle nesmyslný zločin. Jsme teprve na začátku, pomyslel si. Nejdřív musím zjistit, co mi všichni ti lidé můžou říct.

„Co doba smrti?“ zeptal se.

Doktor se podíval přes rameno na nástěnné hodiny a pak na vlastní hodinky.

„Teď je těsně po půl šesté,“ řekl. „Řekněme, že jsem ji viděl asi dvacet minut po páté – a to byla mrtvá asi hodinu. Tedy zhruba hodinu. Řekněme mezi šestnácti a šestnácti čtyřiceti. Dám vám vědět, jestli budu po pitvě vědět něco víc.“ Pak dodal: „Časem samozřejmě dostanete oficiální zprávu i s náležitým počtem cizích slov. Tak já půjdu. Musím ještě navštívit pár pacientů.“

Vyšel z pokoje a inspektor Bland požádal Hoskinse, aby přivedl slečnu Brewisovou. Když vešla, inspektorovi se trochu zlepšila nálada. Okamžitě poznal, že má co dělat se ztělesněnou výkonností. Na své otázky dostane jasné odpovědi, přesné časové údaje a žádné zmatené blábolení.

„Paní Tuckerová je u mě v obýváku,“ prohlásila slečna Brewisová, když si sedala. „Řekla jsem jí, co se stalo, a donesla jsem jí čaj. Je samozřejmě hrozně rozčilená. Chtěla vidět tělo, ale rozmluvila jsem jí to. Pan Tucker končí v práci v šest hodin a má sem přijít za svou ženou a dětmi. Upozornila jsem naše lidi, aby se po něm dívali a aby ho sem přivedli, jakmile dorazí. Mladší děti jsou ještě na slavnosti a někdo tam na ně dohlíží.“

„Výborně,“ pochválil ji inspektor Bland. „Než si promluví s paní Tuckerovou, rád bych slyšel, co mi povíte vy a lady Stubbsová.“

„Kde je lady Stubbsová, to nevím,“ kysele poznamenala slečna Brewisová. „Řekla bych, že ji ta slavnost začala nudit a že prostě někam odešla, ale neočekávám, že by vám řekla něco jiného než to, co vám můžu říct já. Co přesně potřebujete vědět?“

„Nejdřív chci znát všechny podrobnosti o té honbě za vrahem a jak se do ní dostalo to děvče, ta Marlene Tuckerová.“

„To je celkem jednoduché.“

Slečna Brewisová výstižně a jasně vysvětlila, že nápad s honbou za vrahem měl být originální atrakcí slavnosti, popsala, jak byla angažována paní Oliverová, dobře známá autorka, aby celou záležitost zorganizovala, a ve stručnosti nastínila zápletku.

„Původně,“ vysvětlovala slečna Brewisová, „měla roli oběti hrát paní Leggeová.“

„Paní Leggeová?“ opakoval tázavě inspektor.

Strážník Hoskins přispěchal s vysvětlením.

„Ona a její manžel Alec bydlí v Lawderově chalupě, v té růžové dole u Mlýnského potoka. Přijeli sem asi před měsícem. Pronajali si ji asi na dva nebo na tři měsíce.“

„Aha. A říkáte, že paní Leggeová měla původně být obětí? Proč se to změnilo?“

„No, jednou večer nám paní Leggeová všem předpovídala osud a dělala to tak dobře, že jsme se rozhodli, že jako jednu z atrakcí zřídíme věštecký stan, že si paní Leggeová oblékne nějaké orientální šaty a bude dělat madame Zulejku, jedna věštba za půl koruny. Není to snad nic nezákonného, inspektore? Totiž, na takovýchhle dobročinných slavnostech se to dělává, ne?“

Inspektor Bland se pousmál.

„Předpovídání budoucnosti a tomboly se obvykle neberou nijak zvlášť vážně, slečno Brewisová,“ řekl. „Jen občas musíme – ehm – exemplárně zasáhnout.“

„Ale obvykle jste taktní? No, v každém případě, tak to bylo. Paní Leggeová souhlasila s tím, že bude účinkovat takhle, ale na roli mrtvoly jsme tím pádem museli najít někoho jiného. Místní skautky

nám pomáhaly se slavností a někdo myslím navrhl, že by to klidně mohla dělat některá z nich.“

„A kdo konkrétně to navrhl, slečno Brewisová?“

„To skutečně přesně nevím... myslím, že snad paní Mastertonová, manželka místního poslance. Nebo možná kapitán Warburton... ne, opravdu to nevím přesně. Ale *někdo* to zkrátka navrhl.“

„A mělo to nějaký zvláštní důvod, že byla vybrána zrovna tahle konkrétní dívka?“

„Ne, neřekla bych. Její rodina je v nájmu tady na panství a její matka, paní Tuckerová, tu občas vypomáhá v kuchyni. Vlastně ani nevím, proč jsme se rozhodli pro ni. Nejspíš nás napadla jako první. Požádali jsme ji a vypadalo to, že z toho má radost.“

„Takže to určitě chtěla dělat?“

„Ale jistě, myslím, zejí to lichotilo. Ona nebyla nijak zvlášť chytrá dívka,“ vysvětlovala slečna Brewisová, „*hrát* nějakou roli by rozhodně nemohla. Ale tohle bylo docela jednoduché a ona měla pocit, že jsme šiji vybrali mezi ostatními, a to ji těšilo.“

„A co přesně měla dělat?“

„Měla se schovat v loděnici. Kdyby uslyšela, jak někdo přichází ke dveřím, měla si lehnout na podlahu, omotat si šňůru kolem krku a předstírat, že je mrtvá.“

Slečna Brewisová to říkala klidně a věčně. Nezdálo se, že by ji emocionálně nějak ovlivňoval fakt, že dívka, která měla dělat mrtvou, byla skutečně mrtvá nalezena.

„Pro mladou dívku se mi to nezdá jako příliš zábavný způsob trávení odpoledne, když by jinak mohla být na slavnosti,“ podotkl inspektor Bland.

„No, svým způsobem možná ne,“ souhlasila slečna Brewisová, „ale člověk nemůže mít všechno. A Marlene se líbila představa, že bude dělat mrtvolu. Připadala si důležitá. Měla tam kupu časopisů, aby se měla čím bavit.“

„A taky něco k jídlu, že?“ dodal inspektor. „Všiml jsem si, že tam ležel tác s talířem a sklenicí.“

„No jistě, měla tam velký talíř koláčů a sklenici malinovky. Sama jsem jí to tam nesla.“

Bland zpozorněl.

„Vy jste jí to tam nesla? Kdy?“

„Asi v půli odpoledne.“

„V kolik hodin přesně? Vzpomenete si?“

Slečna Brewisová o tom chvíli přemýšlela.

„Počkejte. Zrovna se posuzovala dětská soutěž masek, trochu se zdržela – nemohli jsme najít lady Stubbsovou, ale paní Folliatová za ni zaskočila, takže bylo všechno v pořádku... Ano, muselo to být – to vím skoro jistě – asi pět minut po čtvrté, kdy jsem vyzvedla ty koláče a ovocnou šťávu.“

„A pak jste je sama nesla dolů do loděnice. Kolik bylo, když jste tam došla?“

„No, dojít k loděnici trvá asi pět minut – tak řekněme kolem čtvrt na pět.“

„A ve čtvrt na pět byla Marlene Tuckerová živá a zdravá?“

„No jistě,“ kývla slečna Brewisová, „a hrozně se zajímala o to, jak hra pokračuje. To jsem jí ale bohužel nemohla říct. Měla jsem příliš mnoho práce s ostatními atrakcemi tady vpředu, ale věděla jsem, že se do ní přihlásilo dost lidí, přinejmenším takových dvacet třicet. A nejspíš mnohem víc.“

„Jak jste Marlene našla, když jste přišla do loděnice?“

„To jsem vám právě teď řekla.“

„Ne, ne, tak to nemyslím. Ležela na zemi a dělala mrtvou, když jste otevřela dveře?“

„Ne, kdepak,“ odpověděla slečna Brewisová, „já jsem totiž na ni už zvenčí volala. Otevřela dveře, vzala si ode mě táč a postavila ho na stůl.“

„Takže ve čtvrt na pět,“ dělal si poznámky inspektor Bland, „byla Marlene Tuckerová živá a zdravá. Jistě chápete, slečno Brewisová, že tohle je velmi důležitá informace. Jste si těmi časovými údaji naprosto jistá?“

„Úplně přesně si jistá být nemůžu, protože jsem se v té chvíli nedívala na hodinky, ale dívala jsem se na ně krátce předtím a přesněji to už říct nemůžu.“ Pak si najednou uvědomila, kam inspektor míří. „Chcete říct, že krátce po tom –“

„Nemohlo to být příliš dlouho po tom, slečno Brewisová.“

„Bože můj,“ hlesla slečna Brewisová.

Bylo to poměrně krotké prohlášení, ale i tak celkem účinně vyjádřilo zděšení a starost slečny Brewisové.

„Řekněte mi, slečno Brewisová, když jste šla k loděnici nebo od ní zpátky k domu, setkala jste se s někým nebo viděla jste někoho poblíž loděnice?“

Slečna Brewisová se zamyslela.

„Ne,“ řekla pak, „nesetkala jsem se s nikým. Samozřejmě jsem mohla, protože dnes odpoledne jsou naše pozemky otevřené každému. Ale celkem vzato se lidé drží spíš tady nahoře, kolem trávníků, kolem atrakcí a tak podobně. Rádi si prohlédnou zeleninovou zahradu a skleníky, ale po lese se jich neprochází tolik, kolik jsem čekala. Na takovýchhle akcích se lidé spíš drží pohromadě, nezdá se vám, inspektore?“

Inspektor souhlasil, že je tomu zřejmě tak.

„Ačkoli, když o tom tak přemýšlím,“ vzpomněla si náhle slečna Brewisová, „tak v Rozmaru skutečně někdo byl.“

„V Rozmaru?“

„Ano. To je taková malá bílá stavba, vypadá jako nějaká svatyně. Postavili ji teprve před rokem nebo dvěma. Když jdete po stezce dolů k loděnici, stojí vpravo od cesty. Někdo tam byl. Nějaký páreček, řekla bych. Někdo se smál a pak někdo řekl Pšt.“

„A nevíte, kdo ti lidé byli?“

„Nemám ponětí. Od stezky je Rozmar vidět jenom zezadu. A zadní i boční stěny jsou plné.“

Inspektor o tom chvilku uvažoval, ale nepřipadalo mu pravděpodobné, že onen pár v Rozmaru – ať už to byl kdokoli – by mohl být důležitý. Měl by ale asi zjistit, kdo to byl, protože ti dva přinejmenším mohli vidět někoho jít po stezce nahoru nebo dolů.

„A nikdo jiný na té cestě nebyl? Vůbec nikdo?“ naléhal.

„Já samozřejmě chápu, oč vám jde,“ řekla slečna Brewisová. „Můžu vás jen ujistit, že jsem nikoho nepotkala. Jenže, víte, ono to neznamená, že tam nikdo nešel. Kdyby tam byl někdo, kdo by nechtěl, abych ho zahlédla, byla by pro něj ta nejjednodušší věc na světě vklouznout za některý z rododendronových keřů. Kdyby se tam ocitl někdo, kdo tam neměl co dělat, a najednou slyšel, jak jde někdo po cestě nahoru, mohl se okamžitě ztratit.“

Inspektor přešel k jinému tématu.

„Víte vy sama o té dívce něco, co by nám mohlo pomoci?“ zeptal se.

„Nevím vůbec nic,“ zavrtěla hlavou slečna Brewisová. „Myslím, že až do téhle akce jsem s ní nikdy ani nemluvila. Je to prostě jedno z těch děvčat, která tady kolem občas vídám – znám ji vzdáleně od vidění, ale to je všechno.“

„A o ní nevíte nic – nic, co by nám mohlo pomoci?“

„Neumím si představit žádný důvod, proč by ji někdo mohl chtít zabít,“ zavrtěla hlavou slečna Brewisová. „Vlastně mi to připadá, že je naprosto nemožné, aby k něčemu takovému došlo, jestli chápete, jak to myslím. Napadá mě jediná možnost, že v někom duševně nevyrovnaném by ten fakt, že měla být zavražděnou obětí, mohl vyvolat touhu zavraždit ji doopravdy. Ale i to mi připadá hloupé a za vlasy přitažené.“

Bland povzdechl.

„No tak dobře,“ řekl, „ted' bych si asi měl promluvit s její matkou.“

Paní Tuckerová byla hubená žena s ostrými rysy, špičatým nosem a urousanými světlými vlasy. Oči měla zčervenalé plácem, ale už se ovládala a byla schopná odpovídat inspektorovi na otázky.

„To přece není správný, že se stane něco takovýho,“ prohlásila. „Člověk o takovech věcech čte v novinách, ale že se to stane naší Marlene –“

„Je mi to hrozně líto,“ řekl taktně inspektor Bland. „Chtěl bych, abyste se dobře zamyslela a řekla mi, jestli nevíte o někom, kdo by mohl mít důvod té dívce ublížit.“

„Na to už sem myslela,“ odpověděla paní Tuckerová a z ničeho nic popotáhla. „Pořád sem na to myslela, kolem dokola, ale nic mě nenapadlo. Občas se Marlene ve škole chytla s učitelem, nebo se někdy pohádala s některou holkou nebo klukem, ale to nebylo nic strašného. Nevím o nikom, kdo by na ni měl opravdickou pítku, kdo by jí chtěl provést něco zlého.“

„Nikdy s vámi nemluvila o nikom, kdo by mohl být z toho či onoho důvodu jejím nepřítelem?“

„Ona měla dost zbytečných řečí, to zas Marlene měla, ale takovýho nic. To byly pořád samý účesy a mejkap a co by chtěla udělat se svým obličejem a se sebou. No, znáte holky. Jenomže na to, aby si na sebe plácala rtěnku a všechny tyhle hlouposti, na to byla až moc mladá, a její táta jí to taky řekl a já taky. Jenomže jak se dostala k nějakým penězům, udělala vždycky to samý. Kupovala si voňavky a rtěnky a schovávala je před náma.“

Bland kývl. Nic z toho mu nepomohlo. Dospívající, trochu hloupá dívka, hlavu plnou filmových hvězd a sladkého života – takových Marlene jsou stovky.

„Co tomu řekne její táta,“ pokračovala paní Tuckerová. „Za chvilku tady bude, celej natěšený, že se dobře pobaví. Do kokosů se trefuje jako nikdo jinej.“

Najednou v ní cosi povolilo a rozvzlykala se.

„Jestli chcete co vědět,“ prohlásila, „tak to udělal někdo z těch hroznejch cizinců nahoře z hostelu. S cizincema člověk nikdy neví. Většinou jsou docela zdvořilí, ale to byste nevěřil, co za košile si dokážou oblíknout. Na košilích mají obrázky holek v těch bikinách nebo jak tomu říkají. A všichni se opalují, kde je napadne, a košile přitom nemají vůbec – to nevede k ničemu dobrýmu. To vám povídám já!“

Strážník Hoskins odvedl dosud plačící paní Tuckerovou z místnosti. Bland si uvědomil, že celé okolí se zřejmě shodne na příhodném a patrně věkovitém verdiktu, že každou tragickou událost mají na svědomí blíže nespecifikovaní cizinci.

Osmá kapitola

„Ta má hubu proříznutou, to tedy má,“ prohlásil Hoskins, když se vrátil. „Ryje do manžela a svého starého tátu pořád komanduje. Já bych řekl, že té holce párkrát pěkně vynadala a teď pro to má výčitky svědomí. I když těm holkám je úplně jedno, co jim říká jejich matka. Sklouzne to po nich jako voda kachně po peří.“

Inspektor Bland takové obecné úvahy rázně utál a požádal strážníka Hoskinse, aby sehnal paní Oliverovou.

Když se objevila, inspektorem to trochu škusblo. Nečekal nic tak rozevlátého, tak purpurového ani tak rozrušeného.

„Je mi strašně,“ prohlásila paní Oliverová a svezla se do křesla jako purpurový pudink. „STRAŠNĚ,“ opakovala tak, že bylo zjevné, že to má být psáno tiskacími písmeny.

Inspektor vydal několik nezávazných zvuků a paní Oliverová pokračovala.

„Chápejte, je to přece *moje* vražda. Já jsem ji naplánovala.“

Inspektor Bland sebou trhl, protože si na okamžik myslel, že paní Oliverová označuje samu sebe za pachatelku.

„Proč mě napadlo, že obětí bude zrovna jugoslávská první žena jaderného fyzika, to skutečně nevím,“ řekla paní Oliverová a prohrábla si nervózně rukou svůj složitý účes, takže náhle vypadala poněkud opile. „To byla ode mě skutečně oslovina. Klidně to mohl být pomocný zahradník, který nebyl tím, kým se zdál – a to by zdaleka tolik nevadilo, protože většina mužských se o sebe dokáže postarat, a když to nedokážou, tak by to dokázat měli, takže v tom případě by mi to tak moc nevadilo. Když zabijí muže, tak to nikomu nevádí – to jest samozřejmě kromě jejich manželek a milenek a dětí a tak.“

V téhle chvíli se v inspektorovi zrodilo nepříjemné podezření týkající se paní Oliverové. Toto podezření ještě posílil slabý zápach brandy, který k němu zavanul. Když se totiž vrátila do domu, Hercule Poirot nekompromisně vnutil své přítelkyni tento univerzální lék na šok.

„Nejsem blázen a nejsem opilá,“ prohlásila paní Oliverová, která intuitivně vytušila jeho myšlenky, „ačkoli když se tady pohybuje člověk, který si myslí, že piju jak Dán, a tvrdí, že to přece všichni vědí, tak si to vy nejspíš myslíte taky.“

„Jaký člověk?“ ptal se inspektor, který byl nucen v mysli rychle přepnout mezi vstupem pomocného zahradníka do dramatu a další novou postavou.

„Pihovatý, s yorkshirským přízvukem,“ odpověděla paní Oliverová. „Ale jak jsem už říkala, nejsem opilá a nejsem blázen. Jsem jenom rozčilená. Hrozně ROZČILENÁ,“ dodala opět tiskacími písmeny.

„Jistě to musel být strašný zážitek, madame,“ podotkl inspektor.

„Nejhorší je,“ pokračovala paní Oliverová, „že ona *chtěla* být obětí sexuálního maniaka, a nakonec jí zřejmě je – byla – jak to mám vlastně správně říct?“

„O sexuálnímu maniakovi nemůže být řeč,“ odpověděl inspektor.

„Ne?“ divila se paní Oliverová. „No, zaplať Bůh za to. Nebo vlastně, já nevím. Třeba by byla radši, kdyby to tak bylo. Ale jestli to nebyl sexuální maniak, inspektore, tak proč by ji někdo zabíjel?“

„Doufal jsem,“ řekl inspektor, „že v tomhle byste mi třeba mohla pomoci vy.“

Pomyslel si, že paní Oliverová nepochybně položila klíčovou otázku. Proč by někdo zabíjel Marlene?

„Já vám nepomůžu,“ zavrtěla hlavou paní Oliverová. „Neumím si představit, proč by to kdo dělal. Tedy samozřejmě že *představit* si to umím – představit si umím cokoli. To je právě se mnou ta potíž. Můžu si představit cokoli hned teď – na místě. Dokonce by ta vysvětlení zněla i věrohodně, jenže žádné z nich by nebylo pravdivé. Totiž mohl ji zabít někdo, kdo prostě rád vraždí mladé dívky – jenže to je moc jednoduché. A stejně by to byla moc velká náhoda, aby tady na slavnosti byl někdo, kdo by zrovna chtěl zabít děvče. A jak by věděl, že je Marlene v loděnici? Nebo mohla vědět o nějakém tajném milostném poměru, nebo vidět někoho, jak v noci zakopává mrtvolu, nebo mohla poznat někoho, kdo tají svou identitu – nebo se třeba mohla dozvědět o nějakém pokladu, tajně zakopaném během války. Nebo třeba mohl ten člověk ve člunu shodit někoho do vody a ona to mohla vidět z okna loděnice – nebo se mohla třeba dostat k hrozně důležitému šifrovanému dopisu a sama nevědět, co to je.“

„Prosím vás!“ Inspektor pozvedl ruku. Hlava se mu točila.

Paní Oliverová poslušně zmlkla. Bylo zjevné, že by takhle dokázala ještě chvíli pokračovat, ačkoli inspektorovi se zdálo, že už vyčerpala všechny možnosti, pravděpodobné i nepravděpodobné. Z toho bohatství materiálu, který mu předestřela, se chytil jedné věci.

„Koho jste myslela tím mužem ve člunu, paní Oliverová? Nebo si ho jenom představujete?“

„Někdo mi říkal, že přijel ve člunu,“ vysvětlovala paní Oliverová. „Nevzpomínám si už kdo. Totiž myslím ten, co se o něm mluvilo při snídani,“ dodala.

„Prosím.“ V inspektorově hlase už zazněla úpěnlivá prosba. Dosud neměl ani tušení, jací jsou spisovatelé detektivek. Věděl, že paní Oliverová napsala něco přes čtyřicet knih. Teď ho ale překvapovalo, že jich nebylo přes sto čtyřicet. Naléhavě se zeptal: „Kdo při snídani přijel ve člunu?“

„Ale on při snídani nepřijel ve člunu,“ odpověděla paní Oliverová, „to byla jachta. Totiž to samozřejmě nemyslím doslova. Byl to dopis.“

„Tak co to bylo?“ dožadoval se Bland upřesnění. „Jachta, nebo dopis?“

„Dopis,“ řekla paní Oliverová, „pro lady Stubbsovou. Od nějakého bratrance na jachtě. A ji to vyděsilo,“ uzavřela.

„Vyděsilo? Co ji vyděsilo?“

„No nejspíš on,“ odpověděla paní Oliverová. „To všichni viděli. Bála se ho a nechtěla, aby sem jezdil, a já si myslím, že proto se teď schovává.“ „Schovává?“ podivil se inspektor. „No, rozhodně tady nikde není,“ vysvětlovala paní Oliverová. „Všichni ji hledají. A já si myslím, že se schovává, protože z něj má strach a nechce se s ním setkat.“ „A kdo to je, ten člověk?“ chtěl vědět inspektor. „Na to se radši zeptejte pana Poirota,“ doporučila paní Oliverová. „Protože on s ním mluvil a já ne. Jmenuje se Esteban – ne, to bylo v té mé zápletce. De Sousa, tak se jmenuje. Etienne De Sousa.“

Ale inspektora zaujalo jiné jméno. ;

„Co jste to říkala?“ ptal se. „Pana Poirota?“ „Ano, Hercula Poirota. Spolu jsme našli to tělo.“ „Hercule Poirot... mohl by to být on? Povězte mi... Belgičan, malý s velikým knírem?“

„S obrovským knírem,“ kývla paní Oliverová. „Ano. Znáte ho?“

„Už je to pěkných pár let, co jsem se s ním setkal. To jsem byl ještě mladý seržant.“

„Bylo to při vyšetřování vraždy?“

„Ano, bylo. Co *on* tady dělá?“

„Měl předávat ceny,“ řekla paní Oliverová.

Než toto vysvětlení podala, maličko zaváhala, ale inspektor si toho nevšiml.

„A vy dva jste společně objevili tělo,“ opakoval Bland. „No, rád bych s ním mluvil.“

„Mám vám ho sehnat?“ Paní Oliverová s nadějí posbírala své purpurové závěsy.

„Nemáte už co dodat, madame? Nic, co by nám mohlo být jakýmkoli způsobem užitečné?“

„Nemyslím,“ zavrtěla hlavou paní Oliverová. „Nic nevím. Jak jsem řekla, dokážu si představit důvody –“

Inspektor ji rychle zarazil. Neměl chuť slyšet už ani jedno z vymyšlených řešení paní Oliverové. Příliš ho mátl.

„Velice vám děkuji, madame,“ řekl úsečně. „Kdybyste mohla požádat pana Poirota, aby si se mnou přišel promluvit, byl bych vám velice zavázán.“

Paní Oliverová opustila místnost. Strážník Hoskins se zájmem vyzvídal:

„Kdo to je, ten pan Poirot, pane?“

„Vy byste ho nejspíš popsal jako šaška,“ vyjádřil se inspektor Bland. „Je to taková revuální parodie na Francouze, ale ve skutečnosti je Belgičan. Ale i přes všechny svoje absurdity má skvělý mozek. A musí už být taky dost starý.“

„A co ten De Sousa?“ ptal se strážník. „Myslíte, že na tom něco je, pane?“

Inspektor Bland tu otázku neslyšel. Uvědomil si totiž v té chvíli fakt, který mu do té doby nedocházel.

Nejdřív sir George, podrážděný a polekaný: „Kde je moje žena, to nevím. Jak to vypadá, někam se ztratila.“ Pak pohrdavá slečna Brewisová: „Kde je lady Stubbsová, to nevím. Slavnost ji začala nudit.“ A teď paní Oliverová se svou teorií, že se lady Stubbsová schovává.

„Ano? Cože?“ zeptal se nepřítomně.

Strážník Hoskins si odkašlal.

„Ptal jsem se, pane, jestli si myslíte, že je něco na té záležitosti s De Sousou – ať už je ten člověk kdo chce.“

Strážníka Hoskinse zjevně těšilo, že se v případě objevil konkrétní cizinec místo té anonymní masy v hostelu. Ale mysl inspektora Blanda se ubírala jinými cestami.

„Chci lady Stubbsovou,“ prohlásil úsečně. „Sežeňte mi ji. Jestli tu nikde není, tak se po ní podívejte.“

Hoskins vypadal poněkud zmateně, ale poslušně zamířil ven. Ve dveřích se zastavil a maličko ustoupil, aby pustil dovnitř Hercula Poirota. Než za sebou Hoskins zavřel dveře, se zájmem se ještě ohlédl přes rameno.

„Nepředpokládám,“ vstal Bland od stolu a napřáhl ruku, „že byste si mě pamatoval, pane Poirote.“

„Ale jistě,“ prohlásil Poirot. „Jste – okamžik, jen okamžiček. Jste ten mladý seržant, ano, seržant Bland, se kterým jsem se setkal před čtrnácti – ne, patnácti lety.“

„Přesně tak. Úžasná paměť!“

„Ale vůbec ne. Jestliže vy si pamatujete mne, proč bych si já neměl pamatovat vás?“

Bland si pomyslel, že zapomenout na Hercula Poirota je prakticky nemožné, a to ne pouze z lichotivých důvodů.

„No a teď jste tady, pane Poirote,“ pokračoval. „Zase asistujete u vraždy.“

„Přesně tak,“ kývl Poirot. „Pozvali mě ke spolupráci.“

„Pozvali ke spolupráci?“ opakoval zmateně Bland. Poirot rychle vysvětloval:

„Totiž pozvali mě sem, abych předal ceny při té Honbě za vrahem.“

„To mi paní Oliverová říkala.“

„A nic jiného vám neřekla?“ Poirot tu otázku položil se zjevnou obezřetností. Potřeboval zjistit, zda paní Oliverová naznačila inspektorovi, jaké pohnutky ji skutečně vedly k tomu, že přiměla Poirota k cestě do Devonu.

„Nic jiného? Ona mi neustále něco vykládala. Vypočítala snad všechny možné i nemožné motivy k zabití toho děvčete. Motala se mi z toho hlava. Tomu říkám fantazie!“

„Ona si fantazií vydělává na živobytí, *mon ami*,“ podotkl Poirot suše.

„Zmínila se o muži jménem De Sousa – to je také fantazie?“

„Ne, to je střízlivý fakt.“

„Povídala něco o dopisu při snídani a o jachtě a že někdo připlul po řece ve člunu. Nedávalo mi to vůbec smysl.“

Poirot se pustil do vysvětlování. Vyprávěl o scéně při snídani, o dopisu, o tom, jak lady Stubbsovou rozbolela hlava.

„Paní Oliverová říkala, že lady Stubbsová byla vyděšená. Vy jste měl také dojem, že se bojí?“

„Ano, dělalo to na mě ten dojem.“

„Takže měla z toho svého bratrance strach? Proč?“

Poirot pokrčil rameny.

„Nemám ponětí. Řekla mi jenom, že je zlý – špatný člověk. Chápejte, ona je poněkud prostší.“

„Ano, to se tady v okolí zřejmě obecně ví. Neřekla nic o tom, proč se toho De Sousy bojí?“

„Ne.“

„Ale myslíte si, že ty obavy byly skutečné?“

„Jestli ne, tak je skutečně vynikající herečka.“

„Začínám mít o tom případu jakous takous představu,“ podotkl Bland. Vstal a začal neklidně přecházet. „To je nejspíš vina té zatracené ženské.“

„Paní Oliverové?“

„Ano. Nasadila mi do hlavy spoustu melodramatických nápadů.“

„A vy si myslíte, by mohly být pravdivé?“

„Samozřejmě že ne všechny – to je samozřejmé – ale jeden dva by nemusely být tak divoké, jak to vypadá. To všechno záleží...“ Odmlčel se, protože se otevřely dveře a vrátil se strážník Hoskins.

„Nemůžu lady najít, pane,“ řekl. „Nikde není.“

„No to už vím,“ odsekl podrážděně Bland. „Říkal jsem vám, ať ji najdete.“

„Seržant Farrell a strážník Lorimer prohledávají pozemek, pane,“ hlásil Hoskins. „V domě není,“ dodal.

„Ověřte u toho člověka, co prodává v bráně lístky, jestli odešla. Ať už pěšky nebo autem.“

„Ano, pane.“

Hoskins zmizel.

„A zjistěte, kdo ji viděl naposled a kde,“ houkl za ním Bland.

„Takže tudy se ubírá vaše mysl,“ usmál se Poirot.

„Ještě se neubírá nikam,“ odpověděl Bland, „ale zrovna mi došlo, že lady, která by měla být tady v sídle, tu prostě není! A já chci vědět proč. Řekněte mi, co ještě víte o tom De Sousovi.“

Poirot popsal své setkání s mladíkem, který přišel po cestičce z přístaviště.

„Nejspíš bude ještě někde tady na slavnosti,“ dodal. „Mám říct siru Georgeovi, že s ním chcete mluvit?“

„Ještě chvíličku ne,“ zarazil ho Bland. „Nejdřív bych rád věděl trochu víc. Kdy vy sám jste naposled viděl lady Stubbsovou?“

Poirot zapátral v mysli. Zjistil, že je dost obtížné vzpomenout si přesně. Uvědomil si, že párkrát zahlédl její vysokou, cyklámenově oděnou postavu s klopeným černým kloboukem, jak přechází po trávníku a mluví hned s tím, hned s oním, postává tady nebo tam, občas zaslechl i její podivný smích, jasně slyšitelný i v šumu ostatních zvuků.

„Myslím,“ odpověděl nakonec pochybovačně, „že to muselo být chvíličku před čtvrtou.“ „A kde a s kým v tu chvíli byla?“ „Stála ve skupince lidí poblíž domu.“

„A byla tam ještě, když přijel De Sousa?“

„To si nevzpomínám. Ale nemyslím, přinejmenším já jsem ji neviděl. Sir George řekl De Sousovi, že jeho žena je někde tady. Vzpomínám si, že byl zřejmě překvapený, že jeho žena neposuzuje dětské masky.“

„Kolik bylo, když přijel De Sousa?“

„Myslím, že asi tak půl páté. Nepodíval jsem se na hodinky, takže přesně vám to nepovím.“

„A lady Stubbsová ještě před jeho příjezdem zmizela?“

„Vypadá to tak.“

„Možná že utekla, aby se s ním nesetkala,“ navrhl inspektor.

„Je to možné,“ souhlasil Poirot.

„No, daleko se dostat nemohla,“ řekl Bland. „Měli bychom ji najít poměrně snadno, a potom...“ Nedořekl.

„A co když ji nenajdete?“ Poirot tu otázku položil se zvláštní intonací.

„To je nesmysl,“ ohradil se prudce inspektor. „Proč? Co myslíte, že se jí stalo?“

Poirot pokrčil rameny.

„To je ono – co? To nevíme. Víme jediné – že zmizela!“

„Ale pane Poirote, jak to říkáte, zní to docela zlověstně.“

„Možná to je zlověstné.“

„Jenže my vyšetřujeme vraždu Marlene Tuckerové,“ namítl inspektor přísně.

„No jistě. Proč tedy ten zájem o De Sousu? Myslíte, že zabil Marlene Tuckerovou?“

Inspektor Bland odpověděl nesouvisle: „To ta ženská!“

Poirot se pousmál.

„Myslíte paní Oliverovou?“

„Ano. Víte, pane Poirote, ona ta vražda Marlene Tuckerové nedává smysl. Vůbec to nedává smysl. Takové tuctové a spíš přihlouplé dítě najdeme zavražděné a nikde ani náznak motivu.“

„A paní Oliverová vám nějaký motiv dodala?“

„Nejméně tucet! Mezi jiným říkala, že Marlene mohla vědět o něčím milostném poměru, nebo že mohla vidět nějakou vraždu, nebo že věděla, kde je schovaný poklad, nebo že z okna loděnice mohla vidět De Sousu, jak něco dělá na člunu, kterým přijížděl proti proudu.“

„Aha. A která z těch teorií se líbí vám, mon cher?“

„Já nevím. Ale pořád na ně musím myslet. Poslyšte, pane Poirote. Dobře si vzpomeňte. Měl jste dojem z toho, co vám řekla lady Stubbsová, že se bojí příjezdu svého bratrance, protože o ní možná ví něco, co ona nechce, aby se doneslo jejímu manželovi? Nebo spíš myslíte, že to byl přímý osobní strach z toho muže samotného?“

Poirot s odpovědí neváhal.

„Podle mého mínění to byl přímý osobní strach z toho muže.“

„Hmm,“ kývl inspektor Bland. „No, měl bych si s tím mladíkem promluvit, dokud je ještě tady.“

Devátá kapitola

I.

Ačkoli inspektor Bland na rozdíl od strážníka Hoskinse nechoval žádné zakořeněné předsudky vůči cizincům, Etienne De Sousa mu byl nesympatický na první pohled. Mladíkova vybroušená elegance, dokonale ušité šaty, těžká květinová vůně vlasů uhlazených brilantinou, to všechno dohromady inspektora dráždilo.

De Sousa si byl velmi jistý sám sebou a naprosto klidný. Také z něj bylo cítit jisté povýšené, i když zdvořile zastírané pobavení.

„Musím připustit,“ prohlásil, „že život je plný překvapení. Dorazím sem během své prázdninové plavby, obdivuji krajinu, přijedu strávit odpoledne s malou sestřenicí, kterou jsem neviděl už roky – a co se stane? Nejdřív se ocitnu uprostřed jakéhosi karnevalu, kde mi kolem hlavy létají kokosy, a vzápětí se komedie změní v tragédii a já spadnu rovnýma nohama do vraždy.“

Zapálil si cigaretu, zhluboka se nadechl a dodal:

„Ne že by se mě ta vražda nějak týkala. Vlastně vůbec nechápu, proč se mnou chcete hovořit.“

„Přijel jste sem jako cizinec, pane De Souso –“

De Sousa mu skočil do řeči:

„A cizinci jsou samozřejmě podezřelí, je to tak?“

„Ne, ne, to vůbec ne, pane. Ne, špatně jste mě pochopil. Vaše jachta kotví v Helmmouthu, pokud jsem byl správně informován?“

„Je to tak, ano.“

„A vy jste dnes odpoledne přijel po řece na motorovém člunu?“

„Znovu ano.“

„Když jste přijížděl po řece, všiml jste si po své pravici malé loděnice vyčnívající nad řeku, s doškovou střechou a malým přistávacím molem pod ní?“

De Sousa zaklonil hezkou tmavou hlavu, svraštil čelo a přemýšlel.

„Počkejte, byl tam potok a malý šedý domek s taškovou střechou.“

„Ještě výš po řece, pane De Sousa. Mezi stromy.“ „Aha, ano, už si vzpomínám. Velice malebné místo. Nevěděl jsem, že ta loděnice patří k tomuto domu. Jinak bych byl přistál a vystoupil tam. Když jsem se ptal na cestu, bylo mi řečeno, že mám dojet až k přívozu a vystoupit na tamním molu.“

„Přesně tak. A to jste také udělal?“ „To jsem udělal.“

„Nepřistál jste u loděnice ani poblíž ní?“ De Sousa zavrtěl hlavou.

„Když jste loděnici míjel, neviděl jste tam nikoho?“ „Jestli jsem někoho viděl? Ne. Měl jsem vidět?“ „Byla to jen taková možnost. Víte, pane De Sousa, ta zavražděná dívka byla dnes odpoledne v té loděnici. Zavraždili ji tam, a to patrně v dobu nepříliš časově vzdálenou od chvíle, kdy jste tudy projížděl.“ De Sousa znovu pozvedl obočí. „A vy myslíte, že jsem mohl být svědkem té vraždy?“ „K vraždě došlo uvnitř v loděnici, ale mohl jste vidět to děvče – mohla se třeba dívat z okna nebo vyjít na balkon. Kdybyste ji byl viděl, bylo by to přinejmenším zúžilo časové rozpětí, kdy mohlo k vraždě dojít. Kdyby totiž v době, kdy jste tudy projížděl, byla ještě živá –“

„Aha, chápu. Ano, chápu. Ale proč se ptáte zrovna měl Z Helmmouthu a zpátky jezdí spousta lodí. Vyhlídkové parníky. Jezdí kolem pořád. Proč se nezeptáte tam?“

„Ale my se zeptáme,“ odpověděl inspektor. „Nemějte strach, zeptáme se jich. Mám to tedy chápat tak, že jste v loděnici neviděl nic neobvyklého?“

„Vůbec nic. Nic nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo byl. Samozřejmě jsem tomu místu nevěnoval žádnou zvláštní pozornost a neprojížděl jsem ani moc blízko. Někdo se samozřejmě mohl dívat z okna, jak říkáte, ale pokud to tak bylo, já jsem tu osobu nemusel vidět.“ Pak dodal velmi zdvořile: „Je mi líto, že vám nemohu pomoci.“

„No,“ odpověděl přátelsky inspektor Bland, „člověk nemůže mít všechno. Jen bych se vás ještě rád zeptal na pár dalších věcí, pane De Sousa.“

„Ano?“

„Přijel jste sám, nebo se plavíte s přáteli?“

„Ještě do nedávna jsem měl s sebou přátele, ale poslední tři dny jsem sám – samozřejmě s posádkou.“

„A jméno vaší jachty, pane De Sousa?“

„*Espérance*.“

„Lady Stubbsová je, pokud vím, vaše sestřenice?“

De Sousa pokrčil rameny.

„Vzdálená sestřenice. Ne příliš blízce příbuzná. Chápejte, na ostrovech se lidé většinou berou mezi sebou. Všichni jsme navzájem příbuzní. Hattie je sestřenice z druhého nebo třetího kolena. Neviděl jsem ji od doby, kdy byla vlastně ještě malé děvče, mohlo jí být tak čtrnáct, patnáct.“

„A dnes jste ji chtěl překvapit návštěvou?“

„*Překvapit* zrovna ne, inspektore. Psal jsem jí předem.“

„Vím, že od vás dostala dnes ráno dopis, ale překvapilo ji, že jste vůbec v této zemi.“

„Ale to se mýlíte, inspektore. Psal jsem své sestřenici – počkejme, asi tak před třemi týdny. Psal jsem jí z Francie, krátce před tím, než jsem se přeplavil do této země.“

Inspektora to udivilo.

„Vy jste jí psal z Francie, že byste ji rád navštívil?“ „Ano. Sdělil jsem jí, že se plavím na jachtě a že pravděpodobně přistaneme v Torquay nebo v Helmmouthu přibližně v tuto dobu, a zejí později oznámím, kdy přesně přijedu.“

Inspektor Bland na něj jen zíral. To bylo v naprostém rozporu s tím, co se zatím dozvěděl o dopise Etienna De Sousy, který přišel při snídani. Několik svědků vypovíдало, že lady Stubbsová byla rozčilená a vyděšená a zjevně se obsahu dopisu lekla. De Sousa mu pohled klidně oplatil. Pousmál se a smetl z kolena zrníčko prachu.

„Odpověděla lady Stubbsová na váš první dopis?“

De Sousa chvilku zaváhal a pak odpověděl:

„To se hrozně těžko pamatuje... Ne, myslím, že ne. Ale ono to nebylo nutné. Byl jsem na cestách, neměl jsem žádnou určitou adresu. A kromě toho si nemyslím, že by moje sestřenice Hattie byla nějak obzvlášť nadšená pisatelka dopisů.“ Dodal: „Víte, ona není příliš inteligentní, ačkoli jsem slyšel, že z ní vyrostla velmi krásná žena.“

„Vy jste ji ještě neviděl?“ Bland to řekl jako otázku a De Sousa se souhlasně usmál, až se mu zablýskly zuby.

„Jak to vypadá, nevysvětlitelně zmizela,“ řekl. „Tohle *espèce de gala* ji nepochybně nudí.“

Inspektor Bland se pečlivě volenými slovy zeptal: „Máte důvod se domnívat, pane De Sousa, že by se vám vaše sestřenice mohla z nějaké příčiny chtít vyhnout?“

„Že by se mi Hattie chtěla vyhnout? Ne, skutečně nevím, proč by měla. Jaký by k tomu měla důvod?“

„Na to se právě ptám vás, pane De Sousa.“

„Chcete říct, že Hattie zmizela ze slavnosti, aby se nemusela setkat se mnou? To je absurdní.“

„Pokud je vám známo, neměla žádný důvod, řekněme, obávat se vás?“

„Obávat – mě?“ De Sousa to řekl skepticky a pobaveně. „Když dovolíte, inspektore, to je skutečně podivná myšlenka.“

„Vaše vztahy s ní byly vždycky zcela přátelské?“

„Je to tak, jak jsem vám už říkal. Neměl jsem s ní žádné vztahy. Neviděl jsem ji od doby, kdy byla čtrnáctileté dítě.“

„A přesto jste ji vyhledal, když jste přijel do Anglie?“

„Pokud jde o tohle, viděl jsem o ní nějaký článek ve společenské rubrice novin. Bylo tam její dívčí jméno a že se vdala za bohatého Angličana, tak mě napadlo: ‚Musím se podívat, co z malé Hattie vyrostlo. Jestli jí teď mozek funguje lépe než dřív.‘ „ Znova pokrčil rameny. „Jen příbuzenská zdvořilost. Mírná zvědavost – nic víc.“

Inspektor se znovu upřeně zadíval na De Sousu. Uvažoval, co se asi děje pod tou výsměšnou, hladkou fasádou. Nasadil spiklenecký tón.

„Myslíte, že byste mi o své sestřenici mohl říct něco víc? O jejím chování, jejích reakcích?“

De Sousa se zatvářil zdvořile překvapeně.

„A má to něco společného s vraždou té dívky v loděnici, kterou, jestli to dobře chápu, se tady zabýváte?“

„Může to souviset,“ odpověděl inspektor Bland.

De Sousa si ho chvíli mlčky prohlížel. Pak trochu pokrčil rameny a řekl:

„Nikdy jsem svou sestřenici neznal moc dobře. Byla to prostě členka širší rodiny a pro mě nebyla nijak zvlášť zajímavá. Ale abych

odpověděl na vaši otázku, byla sice duševně slabší, ovšem pokud já vím, nikdy ji nepřepadaly žádné vražedné sklony.“

„Ale pane De Sousa, nic takového jsem přece neřekl!“

„Ne? Připadalo mi to tak. Jiný důvod pro vaši otázku si neumím představit. Ne, pokud se Hattie hodně nezměnila, vražedkyně to není!“ Vstal. „Určitě jsem vám už odpověděl na všechno, na co byste se mě mohl chtít zeptat, inspektore. Můžu vám už jen popřát hodně úspěchů v pátrání po vrahovi.“

„Doufám, že nehodláte ještě den dva z Helmmouthu odjet, pane De Sousa?“

„Říkáte to velmi zdvořile, inspektore. Je to rozkaz?“

„Jen žádost, pane.“

„Díky. Mám v úmyslu zůstat v Helmmouthu dva dny. Sir George mě velice laskavě pozval, abych bydlel tady v domě, ale já dávám přednost tomu zůstat na Espérance. Kdybyste se mě chtěl ještě na něco zeptat, najdete mě tam.“

Zdvořile se uklonil.

Strážník Hoskins mu otevřel dveře a on odešel.

„Kluzký chlap,“ ulevil si inspektor.

„Hmm,“ vřele s ním souhlasil strážník Hoskins.

„Řekněme, že ona má vražedné sklony,“ uvažoval inspektor nahlas. „Ale proč by napadala takovou tuctovou holku? To přece nedává smysl.“

„U těchhle slaboduchých člověk nikdy neví,“ podotkl Hoskins.

„Jenže otázka zní, jak moc je slaboduchá?“

Hoskins moudře potřásl hlavou.

„Pokud já vím, má nízké IQ,“ prohlásil.

Inspektor se na něj podrážděně podíval.

„Nepapouškejte tyhle moderní výrazy. Mně je jedno, jestli má vysoké nebo nízké IQ. Já chci vědět, jestli je to typ, kterému by mohlo přijít zábavné, žádoucí nebo nezbytné hodit holce šňůru kolem krku a uškrtit ji. A kde vůbec ta ženská je? Běžte se podívat, jak daleko je Frank.“

Hoskins poslušně odešel a za chvíli se vrátil se seržantem Cotrellem, výkonným mladým mužem, který měl sám o sobě dobré mínění a následkem toho se mu prakticky pokaždé podařilo svého

nadříženého naštvat. Inspektoru Blandovi byla mnohem milejší Hoskinsova venkovská moudrost než vševědoucí postoj Franka Cotrella.

„Pořád ještě prohledáváme pozemek, pane,“ hlásil Cotrell. „Branou lady ven nevyšla, tím jsme si prakticky jistí. Stojí tam pomocný zahradník, vydává lístky a vybírá peníze. Přísahá, že tudy neodešla.“

„Ale odtud se dá zmizet i jinak než hlavní branou, ne?“

„To jistě, pane. Je tu cesta dolů k přívozu, ale ten starouš tam – Merdell se jmenuje – je si taky docela jistý, že tudy nešla. Je mu asi tak sto, ale podle mě se na něj dá celkem spolehnout. Dost přesně nám popsal, jak tam v člunu přistál nějaký cizí pán a ptal se na cestu k Nasse House. Stařík mu řekl, že musí dojít po silnici k bráně a zaplatit vstupné. Ale ten pán podle něj nevěděl nic o žádné slavnosti a prohlásil, že je příbuzný. Tak mu stařík ukázal tu cestičku, která vede lesem od přívozu. Merdell byl zřejmě u přístaviště celé odpoledne, takže si je prakticky jistý, že by madam viděl, kdyby se tam objevila. Pak je tu ta horní brána, která vede do polí směrem k Hoodown Parku, ale ta je zamčená, protože tudy lezli na pozemek cizí lidé, takže tam taky nemohla jít. Takže kolem a kolem to vypadá, že musí ještě být někde tady, ne?“

„Je to možné,“ kývl inspektor, „ale co by jí bránilo podlézt plot a odejít přes pole? Sir George si pořád ještě stěžuje na vetřelce z vedlejšího hostelu, pokud vím. A pokud se vetřelci mohou dostat dovnitř, dá se dostat stejným způsobem i ven, ne?“

„Ano, pane, to nepochybně, pane. Ale mluvili jsme s její komornou, pane. Má na sobě“ – Cotrell nahlédl do papíru, který držel v ruce – „šaty z cyklámenového krepžoržetu (i když netuším, co to je), velký černý klobouk a černé lodičky s deseticentimetrovým jehlovým podpatkem. To není zrovna oblečení vhodné pro přespolní běh.“

„Nepřevlékla se?“

„Ne. Vyptal jsem se na to její komorné. Nic nechybí – naprosto nic. Nesbalila si kufr ani nic takového. Dokonce se ani nepřezula. O všech párech bot se ví.“

Inspektor Bland se zamračil. V mysli mu naskakovaly různé nepříjemné možnosti. Úsečně nařídil:

„Přiveďte mi znova tu sekretářku – Bruceovou – nebo jak ona se jmenuje.“

II.

Slečna Brewisová se objevila trochu méně uhlazená než jindy a maličko zadýchaná.

„Ano, inspektore?“ řekla. „Chtěl jste se mnou mluvit? Jestli to není naléhavé, sir George strašně vyvádí a –“

„Proč vyvádí?“

„Teprve teď si uvědomil, že lady Stubbsová – no, že skutečně zmizela. Říkala jsem mu, že se nejspíš šla jenom projít do lesa nebo tak něco, ale on si vzal do hlavy, že se jí něco stalo. *Naprosto* absurdní.“

„Možná to není až tak absurdní, slečno Brewisová. Koneckonců jsme tady už dnes měli jednu – vraždu.“

„Vy myslíte, že lady Stubbsová –? Ale to je směšné! Lady Stubbsová se o sebe dokáže postarat.“ „Myslíte?“

„Samozřejmě že ano! Je to dospělá žena, ne?“ „Ale pokud jsem slyšel, dost nesamostatná.“ „Nesmysl,“ odsekla slečna Brewisová. „Ono se to lady Stubbsové občas docela hodí, hrát si na bezmocnou a hloupou, aby nemusela nic dělat. Její manžel jí na to letí, řekla bych, ale *já* jí to nespolknu!“

„Vy ji nemáte moc ráda, že, slečno Brewisová?“ zeptal se Bland s mírným zájmem.

Slečna Brewisová stiskla rty do tenké čárky. „Nepřísluší mi mít nebo nemít ji ráda,“ prohlásila. Dveře se rozlétly a dovnitř vrazil sir George. „Koukejte,“ prohlásil prudce, „musíte něco udělat. Kde je Hattie? Musíte najít Hattie. Co se to tady sakra děje? Ta zatracená slavnost – nějaký vražedný maniak se sem dostal jako všichni ostatní, zaplatil si svou půlkorunu a pak se tady bavil vražděním lidí. Podle mě to jinak být nemohlo.“

„Nemusíme to snad tak přehánět, sire Georgi.“

„Vám se to pěkně říká, když si tady sedíte u stolu a děláte si poznámky. Ale já chci svou ženu.“

„Prohledáváme pozemek, sire Georgi.“

„Proč mi nikdo neřekl, že zmizela? Jak to vypadá, je pryč už pár hodin. Říkal jsem si, že je to divné, když nepřišla posuzovat ty dětské masky, ale nikdo mi neřekl, že je vážně pryč.“

„Nikdo to nevěděl,“ vysvětloval inspektor.

„No ale někdo to vědět měl. Někdo si toho měl všimnout.“

Otočil se k slečně Brewisové.

„Vy jste to měla vědět, Amando, vy přece na všechno dohlížíte.“

„Nemůžu být všude,“ ohradila se slečna Brewisová. Náhle se skoro zdálo, že se rozpláče. „Musela jsem se postarat o spoustu věcí. Jestli se lady Stubbsová rozhodla někam zatoulat –“

„Zatoulat? Proč by se měla někam zatoulat? Neměla důvod se zatoulat, leda by se chtěla vyhnout tomu Španělákovi.“

Bland se chopil příležitosti.

„Na to jsem se vás chtěl zeptat,“ řekl. „Dostala vaše manželka asi před třemi týdny dopis od pana De Sousy, kde jí oznamoval, že přijíždí do Anglie?“

Sir George se zatvářil ohromeně.

„Ne, jistěže ne.“

„Jste si tím jistý?“

„Ale naprosto. Hattie by mi to byla řekla. Když dnes ráno dostala ten dopis, úplně ji to překvapilo a vyděsilo. Docela se složila. Celé dopoledne ležela s bolestí hlavy.“

„Co vám soukromě řekla o té návštěvě svého bratrance? Proč se ho tak děsila?“

Sir George vypadal na rozpacích.

„To bych taky rád věděl,“ řekl. „Pořád jen opakovala, zeje zlý.“

„Zlý? V jakém smyslu?“

„Nijak zvlášť to neupřesnila. Jenom pořád jako dítě opakovala, že je to špatný člověk. Že je špatný a že nechce, aby sem jezdil. Prý že udělal zlé věci.“ „Zlé věci? Kdy?“

„Už dávno. Já bych řekl, že tenhle Etienne De Sousa byl černá ovce rodiny a že Hattie o něm tu a tam něco zaslechla, když byla malá, ale pořádně tomu nerozuměla. Výsledkem toho bylo, že z něj měla prostě strach. Sám jsem si myslel, zeje to prostě neopodstatněná dětinskost. Moje manželka je občas trochu dětinská. Něco nebo ně-

kdo se jí líbí nebo nelíbí, ale nedokáže vysvětlit proč.“ „Víte určitě, že to nijak neupřesnila, sire Georgi?“ Sir George vypadal nespokojený.

„Nechci, abyste si – ehm – udělali nějaké závěry z toho, co říkála.“

„Takže přece něco říkala?“

„No dobře. Tak já vám to povím. Říkala – a několikrát to opakovala: *„On zabíjí lidi.“*“

Desátá kapitola

I.

„Zabíjí lidi,“ opakoval inspektor Bland.

„Podle mě byste to neměl brát moc vážně,“ řekl sir George. „Pořád to opakovala: *„Zabíjí lidi“*, ale nedokázala mi říct, koho zabil nebo kde nebo kdy. Já sám jsem si myslel, že to byla jenom nějaká zkreslená vzpomínka z dětství – třeba nějaké potíže s domorodci – takového něco.“

„Říkáte, že vám nemohla povědět nic určitého – a myslíte, že *nemohla*, sire Georgi, nebo to bylo spíš tak, že *nechtěla*?“

„Nemyslím...“ Odmlčel se. „Já nevím. Teď jste mě zmátl. Jak říkám, nebral jsem to vážně. Myslel jsem si, že ji třeba ten bratranec popichoval, když byla malá, nebo tak něco. Ono se to strašně těžko vysvětluje, protože vy neznáte mou ženu. Mám ji hrozně rád, ale polovinu doby vůbec neposlouchám, co povídá, protože to prostě nedává smysl. V každém případě De Sousa s tím vším nemohl mít vůbec nic společného – neříkejte mi, že tady přistane s jachtou a rovnou vyrazí do lesa, jde do loděnice a zabije tam nějakou nešťastnou skautku! Proč by to dělal?“

„Já přece neříkám, že se něco takového stalo,“ namítl inspektor Bland, „ale musíte si uvědomit, sire Georgi, že vraha Marlene Tuckerové můžeme hledat mezi mnohem omezenějším okruhem lidí, než jsme původně mysleli.“

„Omezenějším!“ Sir George na něj jen nevěřícíně zíral. „Vždyť tu máte na vybranou celou tu bláznivou slavnost, ne? Dvě stě, tři sta lidí! Kdokoli z nich to mohl udělat.“

„Ano, také jsem si to nejdřív myslel, ale z toho, co jsem se zatím dozvěděl, to tak být nemohlo. V loděnici je patentní zámek. Dovnitř se nikdo nedostane bez klíče.“

„No, ty klíče jsou tři.“

„Přesně tak. Jeden klíč je poslední stopou v téhle Honbě za vrahem. Ten je pořád schovaný u cestičky mezi hortenziemi úplně nahore v zahradě. Druhý klíč měla u sebe paní Oliverová, organizátorka Honby. Kde je ten třetí klíč, sire Georgi?“

„Měl by být v zásuvce stolu, u kterého sedíte. Ne, tam vpravo. Jsou tam duplikáty skoro všech klíčů, co tu máme.“

Došel k němu a prohrábl se v zásuvce.

„Ano. Tady je.“

„Takže vidíte,“ shrnul to inspektor Bland, „co to znamená? Jediní lidé, kteří se do loděnice mohli dostat, byli: za prvé, člověk, který se úspěšně dostal až ke konci Honby za vrahem a našel klíč (což se, pokud já vím, dosud nestalo). Za druhé, paní Oliverová nebo někdo tady z domu, komu půjčila klíč, a za třetí, někdo, *koho Marlene sama pustila dovnitř.*“

„No, ale to mohl být prakticky kdokoli, ne?“ „Ale ani zdaleka ne,“ zavrtěl hlavou inspektor Bland. „Pokud jsem správně pochopil, jak byla Honba za vrahem naplánovaná, jakmile by dívka slyšela někoho přicházet ke dveřím, měla si lehnout, sehrát roli Oběti a počkat, až ji objeví člověk, který našel poslední stopu – tedy ten klíč. Takže, jak jistě vidíte sám, jediní lidé, které by byla pustila, kdyby na ni zavolali zvenčí, *byli ti, kteří Honbu za vrahem sami organizovali.* To znamená kdokoli z okruhu tohoto domu – tedy vy, lady Stubbsová, slečna Brewisová, paní Oliverová – možná pan Poirot, s kterým se, pokud vím, setkala ráno. Kdo ještě, sire Georgi?“

Sir George o tom chvilku uvažoval.

„Samozřejmě Leggeovi,“ řekl. „Alec a Sally Leggeovi. Ti na tom pracovali od začátku. A Michael Weyman, to je architekt, který tady u nás bydlí a má mi navrhnout tenisový pavilon. A Warburton, Mastertonovi – no a samozřejmě paní Folliatová.“

„To je všechno – už nikdo další?“

„To je všechno.“

„No tak vidíte, sire Georgi, to není zrovna široké pole.“

Sir George zrudl.

„Podle mě mluvíte nesmysly – naprosté nesmysly! Chcete naznačit – co to chcete naznačit?“

„Chci jen naznačit,“ odpověděl inspektor Bland, „že toho zatím ještě spoustu nevíme. Je například možné, že Marlene z nějakého důvodu vyšla z loděnice ven. Mohli ji dokonce i uškrtit někde jinde, její tělo donést zpátky a rozložit na podlaze. Ale i tak, ten, kdo ji tam uložil, by musel přesně znát všechny detaily Honby za vrahem. Pořád dokola se k tomu vracíme.“ Pak dodal poněkud změněným hlasem: „Ujišťuji vás, sire Georgi, že děláme, co můžeme, abychom našli lady Stubbsovou. Zatím bych si rád promluvil s manželi Leggeovými a s panem Weymanem.“

„Amando.“

„Podívám se po nich, inspektore,“ řekla slečna Brewisová. „Předpokládám, že paní Leggeová ještě předpovídá budoucnost ve svém stanu. Od půl páté, kdy je poloviční vstupné, sem přišla spousta lidí, a u všech atrakcí je nával. Pana Weymana a pana Leggeho vám nejspíš dokážu najít – koho chcete vidět dřív?“

„Na tom nezáleží, v jakém pořadí si s nimi promluví,“ řekl inspektor Bland.

Slečna Brewisová kývla a odešla. Sir George ji následoval a nářkávě na ni naléhal:

„Poslyšte, Amando, vy prostě musíte...“

Inspektor Bland si uvědomil, že sir George je na výkonné slečně Brewisové hodně závislý. V téhle chvíli mu pán domu připadal spíš jako malý kluk.

Zatímco inspektor Bland čekal, zvedl telefon, požádal o spojení s policejní stanicí v Helmmouthu a domluvil s nimi jistá opatření týkající se jachty *Espérance*.

„Uvědomujete si, jak předpokládám,“ obrátil se pak na Hoskinse, který zjevně nebyl schopen si nic takového uvědomit, „že je jedno místo, kde ta ztracená ženská může docela dobře být – a to je na palubě De Soušových jachty?“

„Jak jste na to přišel, pane?“

„No, nikdo ji neviděl odcházet žádným z obvyklých východů, oblečená je tak, zeje skoro nemožné, aby někde chodila pěšky po lese

nebo v polích, ale bylo by možné, že byla předem s De Sousou domluvená, že s ním měla schůzku v loděnici, on ji člunem odvezl na jachtu a pak se vrátil na slavnost.“

„A proč by to dělal, pane?“ ptal se zmateně Hoskins.

„Nemám ponětí,“ přiznal inspektor, „a je značně nepravděpodobné, že to udělal. Ale je to *možné*. A jestli ona *je* na *Espérance*, tak se postarám, aby se odtamtud nedostala nepozorovaně.“

„Ale jestli ho vážně nemohla ani cítit...,“ uchýlil se Hoskins k hovorovému vyjádření.

„Víme jen to, že to *říkala*. Ženy,“ dodal inspektor přísně, „navykládají spoustu lží. Na to nikdy nezapomínejte, Hoskinsi.“

„Hmm,“ kývl souhlasně strážník Hoskins.

II.

Další konverzaci uťaly otevírané dveře. Dovnitř vešel vysoký, neurčitě vyhlížející mladík. Na sobě měl úpravnou košili ze šedého flanelu, ale límec měl pomačkaný a kravatu nakřivo. Rozcuchané vlasy mu trčely na všechny strany.

„Pan Alec Legge?“ vzhlédl inspektor.

„Ne,“ zavrtěl hlavou mladík. „Jsem Michael Weyman. Chtěl jste se mnou mluvit, že?“

„Přesně tak, pane,“ kývl inspektor Bland. „Nesednete si?“ Ukázal na židli na opačné straně stolu.

„Nechci sedět,“ odmítl Michael Weyman. „Radši chodím. Co tady vlastně dělá policie? Co se stalo?“

Inspektor Bland na něj překvapeně pohlédl.

„Sir George vás neinformoval, pane?“ zeptal se.

„Nikdo mě ‚neinformoval‘, jak tomu říkáte, vůbec o ničem. Nešlapu siru Georgeovi pořád na paty. Co se tedy stalo?“

„Vy bydlíte tady v domě, je to tak?“

„Samozřejmě že bydlím v domě. Co to s tím má společného?“

„Jen to, že jsem se domníval, že ti, kdo tady bydlí, už budou určitě o odpolední tragédii informováni.“

„Tragédii? Jaké tragédii?“

„Ta dívka, která měla hrát roli oběti, byla zabita.“

„Ne!“ Vypadalo to, že Michael Weyman je strašně překvapený.
„Myslíte opravdu zabitá? Žádné hokuspokusy?“

„Nevím, co myslíte těmi hokuspokusy. To děvče je mrtvé.“

„Jak ji zabili?“

„Uškrtili kusem šňůry.“ ,

Michael Weyman hvízdal.

„Přesně jako ve scénáři? No, to pak člověka napadají všelijaké myšlenky.“ Došel k oknu, prudce se obrátil a řekl: „Takže jsme všichni podezřelí, co? Nebo to byl někdo z místních?“

„Neumím si dost dobře představit, jak by to mohl provést někdo z místních, jak jste to formuloval,“ odpověděl inspektor.

„No, já taky ne,“ řekl Michael Weyman. „Víte, inspektore, hodně mých známých si myslí, že jsem cvok, ale takovýhle cvok zas nejsem. Netoulám se po venkově a neškrtím uhrovitě nevyvinuté holky.“

„Pokud vím, pane Weymane, vy jste tady proto, že máte siru Georgeovi navrhnout tenisový pavilon?“

„Nevinné zaměstnání,“ kývl Michael. „Myslím z kriminálního hlediska. Architektonicky si už nejsem tak jistý. Výsledek bude zřejmě zločin proti dobrému vkusu. Ale to se vás netýká, inspektore. Co tedy chcete vědět?“

„No, rád bych věděl, pane Weymane, kde přesně jste byl dnes odpoledne mezi čtvrt na pět a řekněme pátou hodinou.“

„Jak jste k tomuhle rozmezí došli – stanovil ho lékař?“

„Ne tak docela, pane. Máme svědkyni, která dívku viděla živou ve čtvrt na pět.“

„Kdo to je, ta svědkyně – nebo se nesmím zeptat?“

„Slečna Brewisová. Lady Stubbsová ji požádala, aby tomu děvčeti donesla talíř krémových koláčů a ovocnou limonádu.“

„Zeji o to požádala naše Hattie? Tak tomu ani na vteřinu nevěřím.“

„A proč tomu nevěříte, pane Weymane?“

„To na ni nevypadá. Na něco takového by si ani nevzpomněla, natož aby se tím zatěžovala. Mysl naší drahé lady Stubbsové se točí výhradně kolem ní samé.“

„Pořád ještě čekám, až mi odpovíte na otázku, pane Weymane.“

„Kde jsem byl mezi čtvrt na pět a pátou? No, abych pravdu řekl, inspektore, to vám takhle z hlavy nepovím. Byl jsem někde tady – víte, jak to myslím.“

„Kde tady?“

„No tady kolem. Chvilí jsem byl mezi těmi davy na trávníku a díval jsem se, jak se místní lidé baví, krátce jsem si popovídal s tou třepetavou filmovou hvězdou. Když mi to pak začalo jít všechno na nervy, šel jsem k tenisovému kurtu a uvažoval o návrhu pavilonu. Taky jsem byl zvědavý, jak rychle někdo přijde na to, že na té fotografii, která byla první stopou Honby za vrahem, je kus tenisové síťě.“

„A poznal to někdo?“

„Ano, myslím, že tam někdo přišel, ale to už jsem si toho moc nevšímal. Dostal jsem totiž nový nápad, který by mohl uspokojit požadavky nás obou – totiž sira George i moje.“

„A potom?“

„Potom? No, pak jsem se procházkou vrátil zpátky sem k domu. Odtud jsem sešel do přístavu a povídal jsem si tam chvilku se starým Merdellem, a pak jsem se zase vrátil. O ničem z toho ale nemůžu přesně říct, kdy to bylo. Byl jsem prostě, jak už jsem jednou říkal, někde tady. Nic víc.“

„No, pane Weymane,“ odpověděl inspektor rázně, „předpokládám, že to bude moci někdo potvrdit.“

„Merdell vám může říct, že jsem si s ním u přivozu povídal. Ale to bylo určitě později než v té době, na kterou se ptáte. Když jsem tam došel, muselo být už po páté. To je dost neuspokojivé, vidíte, inspektore?“

„Měli bychom být schopni to trochu zúžit, předpokládám, pane Weymane.“

Inspektor to řekl příjemným tónem, ale s ocelově pevným podtextem, který mladému architektovi neunikl. Posadil se ze strany na opěradlo křesla.

„Ale řekněte mi,“ podotkl, „kdo by mohl chtít tu holku zabít?“

„Vás samotného nic nenapadá, pane Weymane?“

„No, takhle z první vody načisto bych řekl, že to byla naše plodná autorka, náš Purpurový přízrak. Viděl jste tu její královsky nacho-

vou výstroj? Co když jí trochu haraší a co když ji napadlo, že by celá Honba za vrahem byla mnohem lepší, kdyby se našla *skutečná* mrtvola? Co vy nato?“

„To myslíte vážně, pane Weymane?“

„Žádná jiná možnost mě nenapadá.“

„Ještě na jednu věc bych se vás rád zeptal, pane Weymane. Viděl jste v průběhu odpoledne lady Stubbsovou?“

„Samozřejmě že jsem ji viděl. Kdo by ji mohl přehlédnout, vystrojenou jako manekýnu od Diora?“

„Kdy jste ji viděl naposled?“ ;

„Naposled? To nevím. Nejspíš když pózovala na trávníku, tak kolem půl čtvrté – možná ve tři čtvrtě.“

„A pak už jste ji neviděl?“

„Ne. Proč?“

„Jen mě to zajímá – protože, jak to vypadá, ji od čtyř hodin neviděl vůbec nikdo. Lady Stubbsová – zmizela, pane Weymane.“

„Zmizela! Naše Hattie?“

„Překvapuje vás to?“

„No, trochu ano... To by mě zajímalo, co má za lubem?“

„Znáte lady Stubbsovou dobře, pane Weymane?“ „Poprvé jsem se s ní setkal, když jsem sem před čtyřmi nebo pěti dny přijel.“

„A udělal jste si na ni nějaký názor?“ „Řekl bych, že to, na které straně má krajíc namazaný máslem, ví lépe než většina lidí,“ podotkl Michael Weyman suše. „Velmi dekorativní mladá žena, a umí to náležitě uplatnit.“

„Ale mentálně nepříliš aktivní? Je to tak?“ „To záleží na tom, co myslíte slovem mentálně,“ odpověděl Michael Weyman. „Za intelektuálku bych ji zrovna neoznačil. Ale jestli si myslíte, že to tadyhle nemá docela v pořádku, tak to se pletete.“ V hlase se mu objevil náznak hořkosti. „Řekl bych, že to má tadyhle naopak moc dobře srovnané. Lip než všichni okolo.“ Inspektor pozvedl obočí.

„To se lišíte od obecného názoru.“

„Z nějakého důvodu si hraje na hloupou husičku. Nemám ponětí proč. Ale jak už jsem říkal, podle mě to má v hlavě moc dobře srovnané.“

Inspektor ho chvíli pozoroval a pak řekl:

„A skutečně mi nemůžete přesněji říct, kdy jste kde byl v tom časovém rozmezí, o kterém jsem mluvil?“

„Je mi líto.“ Weyman mluvil úsečně. „Obávám se, že ne. Mizerná paměť, na čas jsem nikdy nebyl.“ Pak dodal: „Skončil jste se mnou?“

Když inspektor kývl, architekt rychle opustil místnost.

„Tak bych rád věděl,“ podotkl inspektor Bland napůl k sobě a napůl k Hoskinsovi, „co se stalo mezi ním a zdejší lady. Buď se o něco pokusil a ona ho odmítla, nebo došlo k nějaké rozmluvě.“ Pak pokračoval: „Co si lidé tady kolem obecně myslí o siru Georgeovi a jeho paní?“

„Je hloupá,“ prohlásil strážník Hoskins.

„Já vím, že vy si to myslíte, Hoskinsi. Ale je to i všeobecné mínění?“

„Podle mě je.“

„A sir George – mají ho tu rádi?“

„Docela ano. Je to dobrý sportovec a i o zemědělství něco málo ví. Taky stará dáma mu hodně pomohla.“

„Jaká stará dáma?“

„Paní Folliatová, co tady bydlí v zahradním domku.“

„Aha, ano. Folliatům to tady kdysi patřilo, ne?“

„Ano, a právě díky staré dámě zdejší okolí přijalo sira George a lady Stubbsovou tak dobře. Seznámila ho s celou okolní honorací.“

„Myslíte, že jí za to platí?“

„Paní Folliatové? Ale to určitě ne.“ Hoskinse ta představa zřejmě šokovala. „Pokud já vím, znala lady Stubbsovou už před svatbou a k tomu, aby koupil tenhle dům prý sira George přemluvila právě ona.“

„Budu si muset promluvit s paní Folliatovou,“ podotkl inspektor.

„Jo, té to panečku myslí, paní Folliatové. Jestli se tu něco děje, ona to bude vědět.“

„Musím s ní mluvit,“ kývl inspektor. „To by mě zajímalo, kde teď je.“

Jedenáctá kapitola

I.

Paní Folliatová právě v té chvíli mluvila ve velkém salonu s Herculem Poirotem. Našel ji tam sedět v křesle v rohu místnosti. Když vešel, nervózně sebou trhla. Pak se svezla zpátky a řekla:

„Aha, to jste vy, pane Poirote.“ „Omlouvám se, madame. Vyrušil jsem vás.“ „Ne, ne. Nerušíte mě. Jen odpočívám, to je všechno. Nejsem už tak mladá, jak jsem bývala. Ten šok – to už na mě bylo příliš.“

„Chápu,“ kývl Poirot. „Ovšem, chápu.“ Paní Folliatová mačkala v drobné ruce kapesníček a hleděla na strop. Řekla tichým hlasem, přiškrceným dojetím:

„Ani na to nedokážu myslet. To ubohé děvče. Chudinka ubohá holčička –“

„Já vím,“ řekl Poirot. „Já vím.“ „Tak mladá,“ pokračovala paní Folliatová, „na mém začátku života.“ Pak opakovala: „Ani na to nedokážu myslet.“

Poirot se na ni zvědavě podíval. Připadalo mu, že od chvíle, kdy ji v časném odpoledni viděl jako elegantní hostitelku vítající návštěvníky, zestárla o deset let. Teď byla její tvář ztrhaná, uštvaná, vrásky mnohem viditelnější.

„Jak jste mi říkala teprve včera, madame, je to velice zlý svět.“

„To jsem říkala?“ Zdálo se, že paní Folliatovou to polekalo. „Je to pravda... Ano, teď teprve začínám skutečně chápat, jak velká pravda to je.“ Pak dodala tiše: „Ale nikdy mě nenapadlo, že se stane něco takového.“

Znovu se na ni zvědavě podíval.

„A co jste tedy myslela, že se stane? Něco?“

„Ne, ne. Tak jsem to nemyslela.“

Poirot naléhal.

„Ale čekala jste, že se *něco* stane – něco neobvyklého.“

„To jste mě špatně pochopil, pane Poirote. Chtěla jsem jen říct, že tohle je to poslední, co by člověk na takovéhle slavnosti očekával.“

„Lady Stubbsová dnes ráno také mluvila o špatnosti.“

„Hattie? Ne, nemluvte přede mnou o ní – nemluvte o ní. Nechci na ni myslet.“ Chvilku mlčela a pak dodala: „Co říkala – o té špatnosti?“

„Mluvila o svém bratranci Etiennovi De Sousovi. Říkala, zeje zlý, zeje to špatný člověk. Také říkala, že z něj má strach.“

Hleděl na ni pozorně, ale ona jen nevěřičně zavrtěla hlavou.

„Etienne De Sousa – kdo to je?“

„No jistě, vy jste nebyla u snídaně. Zapomněl jsem, paní Folliatová. Lady Stubbsová dostala dopis od svého bratrance, kterého viděla naposled, když jí bylo asi patnáct. Sděloval jí, zeji dnes odpoledne navštíví.“

„A přijel?“

„Ano. Dorazil asi v půl páté.“

„Aha, ano – ten celkem hezký tmavý mladík, který přišel od přívozu? Vzpomínám si, že mě tehdy napadlo, kdo to asi je.“

„Ano, madame, to byl pan De Sousa.“

Paní Folliatová energicky prohlásila:

„Být vámi, nevěnuji vůbec pozornost ničemu, co Hattie říká.“ Zrudla, když se na ni Poirot překvapeně podíval, a pokračovala: „Ona je jako dítě – chci říct, že používá slova jako dítě – zlý, dobrý. Nic mezi tím. Vůbec bych si nevšímala ničeho, co vám o tom Etienne De Sousovi řekne.“

Poirot znovu zauvažoval. Pomalu řekl:

„Vy znáte lady Stubbsovou velmi dobře, je tomu tak, paní Folliatová?“

„Tak dobře, jak ji jen málokdo zná. Možná lépe, než ji skutečně zná její manžel. Co má být?“

„Jaká doopravdy je, madame?“

„To je velice zvláštní otázka, pane Poirote.“

„Vy jistě víte, vidíte, madame, že lady Stubbsovou nelze nikde najít?“

Její odpověď ho znova překvapila. Nedala najevo žádnou obavu nebo ohromení. Jen konstatovala:

„Takže ona utekla, co? Aha.“

„To vám připadá docela přirozené?“

„Přirozené? Já nevím. Hattie je dost nevypočitatelná.“

„Myslíte, že utekla, protože má špatné svědomí?“

„Jak to myslíte, pane Poirote?“

„Její bratranec o ní dnes odpoledne mluvil. Mezi řečí se zmínil, že byla vždycky mentálně jednoduchá. Myslím, že jistě víte, madame, že lidé duševně nenormální nejsou vždycky zodpovědní za své činy.“

„Co tím chcete říct, pane Poirote?“

„Takoví lidé jsou, jak říkáte, velmi prostí – jako děti. V náhlém záchvatu vzteku mohou i zabít.“

Paní Folliatová se k němu obrátila s náhlým hněvem.

„Hattie taková nikdy nebyla! Nedovolím, abyste říkal takové věci. Byla to jemná dívka s dobrým srdcem, i když byla – duševně trochu prostá. Hattie by nikdy nikoho nezabila.“

Hleděla na něj, rozzlobená a zadýchaná. Poirot měl důvod k zamýšlení. Velký důvod k zamýšlení.

II.

A do této scény vstoupil strážník Hoskins.

Omluvně pronesl:

„Hledal jsem vás, madame.“

„Dobrý večer, Hoskinsi.“ Paní Folliatová se už zase chovala jako dřív – jako klidná a vyrovnaná paní Nasse House. „Co se děje?“

„Inspektor se dává poroučet a rád by s vámi chvíli mluvil – tedy jestli se na to cítíte,“ dodal spěšně Hoskins; stejně jako před ním Hercule Poirot si povšiml následků šoku.

„Samozřejmě že se na to cítím.“ Paní Folliatová vstala a vyšla za Hoskinsem z místnosti. Poirot při jejím odchodu rovněž zdvořile povstal, pak se znova posadil, zmateně svraštil čelo a zahleděl se na strop.

„Nerad vás obtěžuji, paní Folliatová,“ omlouval se Bland. „Ale předpokládám, že znáte všechny lidi v okolí, a myslím, že nám budete schopná pomoci.“

Paní Folliatová se pousmála. „Řekla bych, že všechny lidi v okolí znám lépe než kdo jiný. Co potřebujete vědět, inspektore?“

„Znala jste Tuckerovy? Rodinu i to děvče?“ „Samozřejmě, žijí na zdejších pozemcích odjakživa. Paní Tuckerová je nejmladší dítě z velké rodiny. Její nejstarší bratr byl náš vrchní zahradník. Vdala se za Alfreda Tuckera, to je zemědělský dělník – hloupý, ale velice milý. Paní Tuckerová je trochu semetrika. Dobrá hospodyně, to ano, dům má čistý jako sklo, ale Tucker nikdy nesmí v zabláčených botách dál než do síňky. A tak podobně. Taky děti dost sekýruje. Většina z nich se už vdala nebo oženila, našli si zaměstnání. Doma už zbylo jen to ubohé děvče Marlene a tři nejmladší děti. Dva chlapci a dívka, všichni ještě chodí do školy.“

„Takže tu rodinu dobře znáte, paní Folliatová. Napadá vás nějaký důvod, proč by měl Marlene dnes někdo zabít?“

„Ne, to skutečně ne. Je to naprosto neuvěřitelné, naprosto, jestli víte, jak to myslím, inspektore. Neměla žádného chlapce nebo něco takového, nebo aspoň nemyslím, že by měla. Rozhodně se mi nic takového nedoneslo.“

„A teď, co lidé, kteří se podíleli na přípravě té Honby za vrahem? Můžete mi o nich něco říct?“

„S paní Oliverovou jsem se nikdy předtím nesetkala. Je úplně jiná, než jak bych si autorku detektivek představovala. Je chudinka hrozně rozčilená tím, co se stalo – není divu.“

„A co ostatní pomocníci – třeba kapitán Warburton?“

„Nevidím jediný důvod, proč by měl vraždit Marlene Tuckero-
vou, jestli se ptáte na tohle,“ odpověděla vyrovnaně paní Folliatová.
„Já ho moc ráda nemám. Je to takový... já tomu říkám liščí typ, ale když člověk dělá v politice, tak nejspíš musí ovládat všechny ty politické triky a takové věci. Rozhodně je energický a na přípravách téhle slavnosti velmi tvrdě pracoval. Ostatně nemyslím, že by byl *mohl* to děvče zabít, protože byl celé odpoledne tady vpředu na trávníku.“

Inspektor kývl.

„A Leggeovi? Co víte o Leggeových?“

„No, ti mi připadají jako velice příjemný mladý pár. On má sklony – řekněme k náladovosti. O něm toho moc nevím. Ona byla za svobodna Carstairsová a znám některé její příbuzné. Pronajali si na dva měsíce Mlýnici a doufám, že se jim zdejší dovolená líbila. Všichni jsme spolu velmi přátelsky vycházeli.“

„Slyšel jsme, zeje to přitažlivá dáma.“ ;;

„Ano, velmi přitažlivá.“

„Řekla byste, že účinky té přitažlivosti někdy pocítil i sir George?“

Paní Folliatová vypadala dost ohromeně. „Ne, jsem si jistá, že nic takového se nestalo. Sir George má plnou hlavu svých obchodů a má skutečně rád svou ženu. Ani v nejmenším to není sukničkářský typ.“ „A neřekla byste ani, že je něco mezi lady Stubbsovou a panem Leggem?“

Paní Folliatová znova zavrtěla hlavou. „Ne, určitě ne.“ –
Inspektor se nedal odbýt.

„A nevíte o tom, že by došlo k nějakým neshodám mezi sirem Georgem a jeho ženou?“

„Jsem si jistá, že nedošlo,“ prohlásila paní Folliatová rezolutně. „A já bych určitě věděla, kdyby ano.“

„Takže není možné, že by lady Stubbsová odešla v důsledku nějakého sporu mezi manželi?“

„Kdepak.“ Pak zlehka dodala: „Pokud vím, ta pošetilá dívenka se nechce setkat s tím svým bratrancem. Nějaká dětinská fobie. Tak utekla, jako by to udělalo dítě.“ „To je váš názor? Nic víc v tom podle vás není?“ „Ne, ne. Očekávám, že se každou chvíli znova objeví. A bude se sama za sebe stydět.“ Pak jako mimochodem dodala: „Co se vlastně stalo s tím bratrancem? Je pořád ještě tady v domě?“

„Pokud já vím, odjel zpátky na svou jachtu.“ „A ta je v Helmmouthu?“ „Ano, v Helmmouthu.“

„Aha,“ kývla paní Folliatová. „No, rozhodně je to nepříjemné, že Hattie tak dětinsky vyvádí. Ale jestliže on tady hodlá den dva zůstat, dokážeme ji asi přesvědčit, že se musí chovat slušně.“

Inspektor si uvědomil, že to měla být otázka, ale neodpověděl.

„Patrně se domníváte,“ řekl, „že tohle všechno je vedlejší záležitost. Ale jistě chápete, paní Folliatová, že se musíme případu věnovat hodně zešíroka. Třeba slečna Brewisová. Co víte o slečně Brewisové?“

„Rozhodně je to vynikající sekretářka. A víc než sekretářka. Tady vlastně dělá hospodyní. Vůbec nevím, co by si bez ní počali.“

„Byla sekretářkou sira George ještě před tím, než se oženil?“

„Asi ano. Nevím to úplně jistě. Znáám ji teprve od té doby, co sem s nimi přijela.“

„Lady Stubbsovou moc ráda nemá, že?“

„Ne,“ řekla paní Folliatová, „bohužel ne. Tyhle dobré sekretářky nikdy nemají moc rády manželky, jestli chápete, jak to myslím. Snad je to přirozené.“

„Byla jste to vy, nebo lady Stubbsová, kdo požádal slečnu Brewisovou, aby odnesla té dívce do loděnice koláče a limonádu?“

Paní Folliatová vypadala poněkud překvapená.

„Vzpomínám si, že slečna Brewisová skutečně brala nějaké koláče a tak a říkala, že je odnese Marlene. Nevěděla jsem, že ji o to někdo výslovně požádal nebo to zařídil. Já jsem to rozhodně nebyla.“

„Aha. Říkáte, že jste byla ve stanu s občerstvením od čtyř hodin. V té době tam asi také svačila paní Leggeová.“

„Paní Leggeová? Ne, ta myslím ne. Aspoň si nevzpomínám, že bych ji tam viděla. Vlastně jsem si dost jistá, že tam nebyla. Zrovna jsme tam měli velký nával, protože přijel autobus od Torquay, a já si vzpomínám, že jsem se rozhlížela po stanu a říkala si, že to musejí být samí letní hosté, protože jsem skoro nikoho neznala. Paní Leggeová se zřejmě přišla nasvačit později.“

„No, na tom nezáleží,“ odpověděl inspektor. Pak dodal: „Tak, to bude myslím všechno. Děkuji vám, paní Folliatová, byla jste velice laskavá. Můžeme jen doufat, že lady Stubbsová se brzo vrátí.“

„Já také doufám,“ kývla paní Folliatová. „Je to od toho dítěte bezohledné, takhle nás všechny vyděsit.“ Řekla to rázně, ale s maličko vynucenou veselostí. „Jsem si jistá,“ dodala, „zeje úplně v pořádku. Úplně v pořádku.“

V té chvíli se otevřely dveře a vešla přitažlivá mladá žena s rezavými vlasy a pihami. Řekla:

„Slyšela jsem, že jste se po mně ptal.“

„To je paní Leggeová, inspektore,“ představila ji paní Folliatová. „Sally, nevím, jestli jste slyšela o té strašné věci?“

„No ovšem! Příšerné, vidíte?“ odpověděla paní Leggeová. Vyčerpaně povzdechla a svezla se na židli. Paní Folliatová vyšla ze dveří.

„Je to všechno hrozné,“ řekla Sally. „Připadá mi to úplně neuvěřitelné, chápejte. Bojím se ale, že vám nepomůžu. Celé odpoledne jsem předpovídala budoucnost, takže jsem neviděla vůbec nic z toho, co se dělo kolem.“

„Já vím, paní Leggeová. Ale určité rutinní otázky musíme položit každému. Například, kde přesně jste byla mezi čtvrt na pět a pátou?“

„Ve čtyři jsem šla na svačinu.“

„Do stanu s občerstvením?“

„Ano.“

„Bylo tam asi hodně lidí?“

„Strašný dav.“

„Viděla jste tam někoho známého?“

„Pár starších lidí ano. Ale s nikým jsem nemluvila. Páni, jak já jsem už tu svačinu potřebovala! To bylo ve čtyři, jak jsem už říkala. V půl páté jsem se vrátila k svému předpovídání a pokračovala jsem v práci. Sám Bůh ví, co jsem těm ženským na konci slibovala. Milionářské manžely, hvězdnou slávu v Hollywoodu – nebe samo ví co. Pouhé zámožské cesty a podezřelé černovlásky mi připadaly příliš krotké.“

„Co se stalo během té půlhodiny, kdy jste byla pryč – myslím, co když si někdo chtěl nechat věštit?“

„Před stanem jsem pověsila cedulku Přestávka do 16,30.“

Inspektor si to poznamenal.

„Kdy jste naposled viděla lady Stubbsovou?“

„Hattie? To skutečně nevím. Když jsem vyšla ze svého stanu a šla na svačinu, tak byla poblíž, ale nemluvila jsem s ní. Pak už si nevzpomínám, že bych ji potkala. Někdo mi zrovna říkal, že se ztratila. Je to pravda?“

„Ano, je.“

„No co,“ prohlásila Sally Leggeová vesele, „ona to nemá tadyhle nahoře zrovna skvělé, víte? Nejspíš se vyděla, když slyšela o vraždě.“

„Tak vám děkuji, paní Leggeová.“

Paní Leggeová se té výzvy k odchodu okamžitě chopila. Ve dveřích se minula s Herculem Poirotem.

III.

Inspektor se zahleděl na strop a prohlásil:

„Paní Leggeová říká, že mezi čtvrtou a půl pátou byla ve stanu na čaji. Paní Folliatová naopak tvrdí, že ona od čtyř pomáhala ve stanu, ale paní Leggeová mezi přítomnými nebyla.“ Odmlčel se a pokračoval: „Podle slečny Brewisové ji lady Stubbsová požádala, aby donesla Marlene Tuckerové podnos s koláči a limonádou. Michael Weyman tvrdí, že je naprosto nemožné, že by lady Stubbsová něco takového udělala – že by to k ní vůbec nesedělo.“

„Ano,“ kývl Poirot, „vzájemně si odporující prohlášení. V každém případě se jich několik najde.“

„A jak špatně se objasňují,“ souhlasil inspektor. „Někdy jsou důležité, ale v devíti případech z deseti ne. No, čeká nás dost mravenčí práce, to je jasné.“

„A co si o tom myslíte teď, *mon cher*? Jaké jsou nejnovější nápady?“

„Myslím,“ odpověděl inspektor vážně, „že Marlene Tuckerová viděla něco, co vidět neměla. A myslím, že ji zabili kvůli tomu, co viděla.“

„V tom vám nebudu odporovat,“ kývl Poirot. „Otázka je, co viděla?“

„Mohla vidět vraždu,“ řekl inspektor. „Nebo osobu, která tu vraždu spáchala.“

„Vraždu?“ opakoval Poirot. „Čí vraždu?“

„Co vy myslíte, Poirote? Je lady Stubbsová živá, nebo mrtvá?“

Poirot chvíli neodpovídal. Pak řekl:

„Já myslím, *mon ami*, že lady Stubbsová je mrtvá. A také vám řeknu, proč si to myslím. Je to proto, že si to myslí paní Folliatová. Ano, ať už teď říká cokoli nebo ať předstírá, že si myslí cokoli, paní Folliatová je přesvědčená, že Hattie Stubbsová je mrtvá. Paní Folliatová,“ dodal, „ví mnoho věcí, které my nevíme.“

Dvanáctá kapitola

Když druhý den ráno sešel Poirot k snídani, byla společnost značně prořídlá. Paní Oliverová byla dosud v šoku ze včerejší udá-

losti a nechala si donést snídani do postele. Michael Weyman vypil brzo ráno šálek kávy a odešel. U snídane seděl jen sir George a věrná slečna Brewisová. Neklamným důkazem o duševním stavu sira George byl fakt, že prakticky nebyl schopen snídat. Talíř ležel před ním téměř nedotčený. Odstrčil stranou hromádku dopisů, které mu slečna Brewisová po otevření předložila. Pil kávu, ale vypadalo to, že vůbec neví, že to dělá. Nepřítomně řekl:

„Dobrýtro, pane Poirote,“ a pak se vrátil ke svým myšlenkám. Čas od času pronesl několik nesouvislých slov.

„To je přece neuvěřitelné, celá ta věc je neuvěřitelná. Kde může být?“

„Soudní vyšetřování proběhne ve čtvrtek,“ oznámila slečna Brewisová. „Ráno nám to volali.“

Její zaměstnavatel se na ni podíval, jako by jí nerozuměl.

„Vyšetřování?“ řekl. „Aha, ano, jistě.“ Řekl to nepřítomně a lhostejně. Upil další doušek kávy nebo dva a pak řekl: „Ženy jsou nevypočitatelné. Co ji to napadlo?“

Slečna Brewisová stiskla rty. Poirotovi neuniklo, že je ve stavu značného nervového napětí.

„Dnes dopoledne za vámi přijde Hodgson,“ upozornila, „kvůli elektrifikaci stájí na farmě. A ve dvanáct máte –“

Sir George ji přerušil.

„Nemůžu se s nikým scházet. Všechno to odvolejte! To si sakra myslíte, že se člověk může starat o takové věci, když je pološílený strachy o svou ženu?“

„Když myslíte, sire Georgi.“ Slečně Brewisové se podařila dokonale domácí parafráze slavného advokátského „Jak si Vaše Ctihodnost přeje“. Její nesouhlas byl zcela zjevný.

„Člověk nikdy neví,“ pokračoval sir George, „co si ženské můžou vzít do hlavy nebo jakou hloupost provedou. Souhlasíte se mnou?“ Tu poslední otázku vystřelil na Poirota.

„*Les femmes*? Ty jsou nevypočitatelné,“ pozvedl Poirot obočí i ruce s galskou prudkostí. Slečna Brewisová se podrážděně vysmrkala.

„Vypadalo to, že je všechno v pořádku,“ pokračoval sir George. „Měla ohromnou radost z toho nového prstenu, vystrojila se, užívala

si slavnosti. Všechno jako obvykle. Nijak jsme se nepohádali ani nic takového. A ona bez jediného slova odejde.“

„Ty dopisy, sire Georgi,“ začala slečna Brewisová.

„Ale dopisy ať jdou ke všem čertům,“ ulevil si sir George a odsunul šálek stranou.

Sebral dopisy a víceméně je po ní hodil.

„Odpovězte na ně, jak chcete! Mě to nezajímá.“ Pak pokračoval ublíženým tónem a víceméně pro sebe: „A přitom to vypadá, že nemůžu vůbec nic *udělat*... Dokonce ani nevím, jestli ten člověk od policie je co k čemu. Připadá mi takový moc měkký.“

„Jsem přesvědčená, že policie je velmi výkonná,“ poznamenala slečna Brewisová. „Mají dostatečné možnosti k nalezení zmizelých osob.“

„Někdy jim trvá celé dny,“ stěžoval si sir George, „než najdou nějakého usmrkaného kluka, který utekl z domova a schoval se v kupce sena.“

„Nemyslím, že by lady Stubbsová mohla být v kupce sena, sire Georgi.“

„Kdybych jenom mohl něco udělat,“ opakoval nešťastný manžel. „Napadlo mě, že bych mohl dát inzerát do novin. Zaříd'te to, Amando, ano?“ Na chvilku se odmlčel a přemýšlel. „*Hattie. Prosím, vrať se domů. Zoufale se o tebe bojím. George.* Do všech novin, Amando.“

Slečna Brewisová kysele podotkla:

„Lady Stubbsová moc noviny nečte, sire Georgi. Nijak ji nezajímá, co se zrovna děje doma nebo ve světě.“ Pak dodala poněkud poťouchle, i když sir George byl v takovém rozpoložení, že si ničeho nevšiml: „Samozřejmě můžete dát inzerát do *Vogue*. Toho by si všimnout mohla.“

Sir George odpověděl prostě:

„Dejte to všude, kam vás napadne, ale zaříd'te to.“

Vstal a šel ke dveřím. S rukou na klíce se zastavil a o pár kroků se vrátil. Oslovil přímo Poirota.

„Poslyšte, Poirote,“ řekl, „vy si snad nemyslíte, že je mrtvá, co?“

Poirot zabodl pohled do šálku s kávou a odpověděl:

„Já bych řekl, sire Georgi, že je ještě příliš brzo na závěry tohoto druhu. Zatím nemáme důvod zabývat se takovou myšlenkou.“

„Takže si to myslíte,“ řekl ztěžka sir George. Pak vzdorně dodal: „Ale já ne! Já říkám, zeje živá a zdravá.“ Několikrát kývl hlavou se vzrůstající razancí a pak vyrazil ven a zabouchl za sebou.

Poirot si zamyšleně mazal topinku máslem. V případech, kdy bylo podezření, že manželka byla zavražděna, vždycky automaticky podezříval manžela. (Podobně ze smrti manžela podezříval manželku.) Ale v tomhle případě neměl siru George v podezření, že se zbavil lady Stubbsové. Podle toho, jak měl možnost je krátce pozorovat, byl zcela přesvědčený, že sir George svou ženu miloval. A co víc, pokud mu jeho vynikající paměť dobře sloužila (a ona mu sloužila dost spolehlivě), byl sir George celé odpoledne tady nahoře na trávníku až do chvíle, kdy on sám odešel s paní Oliverovou na obhlídku zakončenou nálezem těla. Ne, za Hattiinu smrt není zodpovědný sir George. Tedy jestli je Hattie skutečně mrtvá. Koneckonců, jak Poirot sám řekl, zatím není ještě žádný důvod si to myslet. To, co právě řekl siru Georgeovi, byla naprostá pravda. Ale v hloubi duše byl o tom neochvějně přesvědčen. Všechny okolnosti nasvědčují vraždě – dvojnásobné vraždě.

Proud jeho myšlenek přerušila slečna Brewisová, která se ozvala se skoro plačtivou nenávistí.

„Muži jsou takoví blázni,“ řekla, „tak naprostí bláznil. Ve většině ohledů jsou docela chytří, a pak jdou a vezmou si úplně nevhodnou ženu.“

Poirot byl vždycky ochoten nechat lidi vypovídat. Čím víc s ním lidé mluvili a čím víc toho řekli, tím lépe. Mezi všemi těmi plevami se skoro vždycky našlo zrnko pšenice.

„Bylo to nešťastné manželství?“ zeptal se.

„Katastrofální – naprosto katastrofální.“

„Myslíte, že spolu nebyli šťastní?“

„Měla na něj ve všech směrech úplně špatný vliv.“

„To mi připadá velice zajímavé. Jaký druh špatného vlivu máte na mysli?“

„Nutila ho tancovat, jak ona pískala, tahala z něj drahé dárky – mnohem víc šperků, než může jedna žena vůbec nosit. A kožešiny.

Má dva norkové kožichy a ruského hranostaje. Na co kterákoliv žena potřebuje dva norkové kožichy, to mi řekněte?“

Poirot zavrtěl hlavou.

„To skutečně nevím,“ odpověděl.

„Úskočná,“ pokračovala slečna Brewisová. „Prohnaná! Pořád si hrála na prostáčka – zvlášť když tu byli lidé. Nejspíš proto, že si myslela, že on ji takhle má rád!“

„A měl ji takhle rád?“

„Muži!“ ulevila si slečna Brewisová a hlas se jí chvěl na pokraji hysterie. „Neumějí ocenit výkonnost a nesobeckost, ani loajalitu a vůbec žádnou takovou vlastnost! S chytrou a schopnou manželkou by to byl sir George mohl někam dotáhnout.“

„Kam dotáhnout?“ ptal se Poirot.

„No, mohl by hrát významnou roli v místních záležitostech. Nebo kandidovat do parlamentu. Je mnohem schopnější než chudák pan Masterton. Nevím, jestli jste někdy viděl pana Mastertona za řečnickým pultem – mluví nudně a nesouvisle. Za svoje postavení vděčí jedině své ženě. To jeho žena je ta šedá eminence. To ona má všechnu ctižádost, iniciativu a politické vlohy.“

Poirot se v duchu oťrásl při představě, jaké to asi musí být, žít jako manžel paní Mastertonové, ale celkem po pravdě souhlasil s tím, co řekla slečna Brewisová.

„Ano,“ kývl. „Je přesně taková, jak říkáte. *Femme formidable*“ zamumlal pak spíš pro sebe.

„Sir George jako by vůbec neměl ambice,“ pokračovala slečna Brewisová, „zdá se, že mu docela vyhovuje žít tady, jen tak zabíjet čas a hrát si na venkovského šlechtice, a do Londýna jezdit jen tu a tam, když už se skutečně musí postarat o své povinnosti v nejrůznějších radách a podobně, ale při svých schopnostech by ze sebe mohl udělat mnohem víc. Je to skutečně pozoruhodný muž, pane Poirote. Ta ženská mu nikdy nerozuměla. Ona ho považuje jenom za stroj, z kterého padají kožichy a šperky a drahé šaty. Kdyby si vzal někoho, kdo by jeho schopnosti skutečně ocenil...“ Odmlčela se, protože se jí podezřele zachvěl hlas.

Poirot na ni hleděl s nefalšovaným soucitem. Slečna Brewisová milovala svého zaměstnavatele. Poskytovala mu neochvějnou, věr-

nou a vášnivou oddanost, o které on nepochybně vůbec nevěděl a rozhodně by o ni neměl zájem. Pro siru George byla Amanda Brewisová jen výkonný stroj, který ho zbavoval každodenní dřiny, který bral telefony, psal dopisy, najímal služebnictvo, sestavoval jídelníčky a vůbec mu usnadňoval život. Poirot pochyboval, že by na ni byl jen jedinkrát pomyslel jako na ženu. A to má svá nebezpečí, pomyslel si. Ženy se dokážou udřít, ale dokážou přitom dospět k nebezpečné úrovni hysterie, aniž by si toho objekt jejich oddanosti všiml.

„Úskočná, intrikánská, mazaná kočka, nic jiného není,“ dodala slečna Brewisová v slzách.

„Vidím, že říkáte *není*, ne *nebyla*,“ podotkl Poirot. „Samozřejmě že není mrtvá!“ prohlásila slečna Brewisová pohrdlivě. „Utekla s nějakým chlapem, tak to je! To by se k ní hodilo.“

„Je to možné. Vždycky je to možné,“ souhlasil Poirot. Vzal si další topinku, zachmuřeně si prohlédl sklenici s marmeládou a rozhlédl se po stole, jestli se tam nevyskytuje také nějaký džem. Když žádný neobjevil, rozhodl se spokojit se s máslem.

„To je jediné možné vysvětlení,“ pokračovala slečna Brewisová. „*Jeho* to samozřejmě nenapadne.“

„Byly už dřív – nějaké – potíže s muži?“ zeptal se Poirot opatrně.

„To ona zase byla chytrá,“ řekla slečna Brewisová. „Chcete říct, že nic takového jste nepozorovala?“ „Dávala si pozor, abych nic nepozorovala,“ odpověděla slečna Brewisová.

„Ale myslíte, že tu možná byly nějaké – jak bych to řekl – tajné záležitosti?“

„Dělala, co mohla, aby zbláznila Michaela Weymana,“ řekla slečna Brewisová. „Brát ho na prohlídku kaméliové zahrady v tuhle roční dobu! A jak předstírala, že se hrozně zajímá o ten tenisový pavilon.“

„No, ale to je koneckonců důvod, proč je pan Weyman tady, a pokud vím, nechává ho sir George postavit především jako dar pro svou ženu.“

„Jenže ona v tenise nestojí za nic,“ odpověděla slečna Brewisová. „Ostatně v *žádné* hře nestojí za nic. Jen chce nějaké atraktivní pozadí, kde by mohla sedět a dívat se, jak se ostatní honí a potí. Je to

tak, dělala, co mohla, aby zbláznila Michaela Weymana. A nejspíš by se jí to i povedlo, kdyby tu Weyman neměl jiné želízko v ohni.“

„Aha,“ pokýval Poirot a vzal si maličko marmelády, jen na jediný růžek topinky, a pochybovačně si ukousl. „Takže pan Weyman tu má jiné želízko v ohni?“

„To paní Leggeová ho siru Georgeovi doporučila,“ vysvětlovala slečna Brewisová. „Zнала ho ještě před svou svatbou. Pokud vím, tak z Chelsea, no a víte, jak to tam chodí. Ona kdysi malovala.“

„Připadá mi jako velmi přitažlivá a inteligentní mladá žena,“ podotkl Poirot opatrně.

„Ale jistě, velice inteligentní,“ kývla slečna Brewisová. „Má univerzitní vzdělání a troufám si tvrdit, že by byla udělala kariéru sama, kdyby se nevdala.“

„Je dlouho vdaná?“

„Pokud já vím, asi tri roky. Ale nemyslím, že se to manželství moc povedlo.“

„Jsou tam – rozpory?“

„On je to takový divný mladík, hrozně náladový. Pořád se někde toulá sám a slyšela jsem, že na ni někdy hrozně křičí.“

„No,“ mávl Poirot rukou, „hádky, usmiřování, to všechno k prvním rokům po svatbě patří. Je možné, že bez nich by byl život nudný.“

„Od té doby, co sem Michael Weyman přijel, s ním tráví hodně času,“ řekla slečna Brewisová. „Myslím, že ji miloval, než si vzala Aleca Leggea. Ale řekla bych, že z její strany je to jen flirt.“

„Ale pan Legge z toho nejspíš velkou radost nemá?“

„U něj člověk nikdy neví, on je takový – neurčitý. Ale mám dojem, že v poslední době byl ještě náladovější než dřív.“

„Neobdivoval třeba lady Stubbsovou?“

„Řekla bych, že ona si to myslela. Vůbec byla přesvědčená, že stačí, aby prstem kývla, a každý muž se do ní zamiluje!“

„No ale v každém případě, jestli utekla s mužem, Michael Weyman to nebyl, protože ten je pořád tady.“

„Je to určitě někdo, s kým se scházela tajně,“ řekla slečna Brewisová. „Každou chvíli potají vyklouzne z domu a chodí sama do lesa. Třeba předevcírem v noci byla venku. Zívala a říkala, že jde

spát. A ani ne za půl hodiny po tom jsem ji zahlédla, jak se plíží postranními dveřmi ven se šálem přes hlavu.“

Poirot se zamyšleně díval na ženu, která seděla proti němu. Uvažoval, jestli má vůbec brát za bernou minci cokoli, co slečna Brewisová řekne o lady Stubbsové, nebo jestli je přání otcem myšlenky. Byl si jistý, že paní Folliatová názory slečny Brewisové nesdílí, a paní Folliatová zná Hattie mnohem lépe, než ji může znát slečna Brewisová. Kdyby lady Stubbsová utekla s nějakým mužem, slečně Brewisové by se to náramně hodilo do krámu. Chlácholila by zoufalého manžela a pomáhala mu se zařizováním rozvodu. Jenže proto to ještě nebylo pravdivé, pravděpodobné nebo aspoň možné. Jestli Hattie Stubbsová utekla s milencem, tak si k tomu vybrala skutečně podivnou chvíli, pomyslel si Poirot. On osobně si nemyslel, že by to byla udělala.

Slečna Brewisová popotáhla a posbírala rozházené dopisy.

„Jestli sir George myslí ty inzeráty vážně, tak bych se do toho asi měla pustit,“ řekla. „Naprostý nesmysl a ztráta času. Dobré jitro, paní Mastertonová,“ dodala, protože právě v té chvíli se dveře rázně otevřely a vešla paní Mastertonová.

„Slyšela jsem, že vyšetřování bude ve čtvrtek,“ zaburácela. „Dobře jtro, pane Poirote.“

Slečna Brewisová se zastavila s plnou hrstí dopisů.

„Můžu pro vás něco udělat, paní Mastertonová?“ zeptala se.

„Ne, díky, slečno Brewisová. Předpokládám, že teď máte plné ruce práce, ale rozhodně vám chci poděkovat za vaše včerejší vynikající dílo. Jste skvělá organizátorka a umíte neuvěřitelně vzít za práci. Jsme vám hrozně vděční.“

„Díky, paní Mastertonová.“

„A teď se ode mě nenechte zdržovat. Sednu si a promluví si s panem Poirotem.“

„Bude mi potěšením, madame,“ odpověděl Poirot. Při jejím příchodu povstal a uklonil se.

Paní Mastertonová si přitáhla židli a sedla si. Slečna Brewisová vyšla z pokoje, už zase výkonná jako vždycky.

„To je úžasná žena,“ pochválila ji ještě paní Mastertonová. „Nevím, co by si Stubbsovi bez ní počali. Vést takový dům, to dá dnes

hodně práce. Chudák Hattie by to byla rozhodně nezvládla. Je to všechno skutečně velice zvláštní záležitost, že, pane Poirote. Přišla jsem se vás zeptat, co si o tom myslíte.“

„Co si myslíte vy sama, madame?“

„No, je to skutečně nepříjemná věc, ale podle mě tu v okolí máme nějakého úchylného jedince. Doufám, že to není nikdo místní. Třeba ho pustili z blázince – dnes každou chvíli pustí někoho jen napůl vyléčeného. Totiž chci říct, že tu malou Tuckerovou přece nemohl chtít nikdo uškrtit. Nemohlo to mít žádný motiv, samozřejmě kromě nějakého nenormálního. A jestli ten člověk, ať už je to kdokoli, skutečně je nenormální, tak nejspíš uškrtil taky chudáka Hattie Stubbsovou. Víte, ona neměla moc bystrý rozum, chudinka. Kdyby ji oslovil nějaký obyčejně vyhlížející člověk a řekl jí, ať se s ním jde na něco podívat do lesa, nejspíš by s ním šla jako ovečka, pěkně krotce a bez podezření.“

„Myslíte, že její tělo je tady někde na okolních pozemcích?“

„Ano, pane Poirote, myslím. Oni ho najdou, jen co to tu prohledají. Je tady kolem asi pětasedesát akrů lesa, takže to dá už nějaké hledání, jestli tu mrtvolu zatáhl do křoví nebo shodil ze svahu mezi stromy. Potřebovali by policejní psy. Bloodhoundy!“ prohlásila paní Mastertonová, a jak to říkala, sama vypadala zase trochu jako bloodhound. „Asi zavolám veliteli policejní stanice a řeknu mu to.“

„Je dost možné, že máte pravdu, madame,“ kývl Poirot. Nic jiného se paní Mastertonové ani odpovědět nedalo.

„Jistěže mám pravdu,“ odpověděla paní Mastertonová, „ale musím říct, že jsem z toho všeho hrozně nervózní, když je ten člověk někde tady a na svobodě. Až půjdu odtud, stavím se ve vesnici a řeknu matkám, aby si daly dobrý pozor na svoje dcery – aby je nepouštěly ven samotné. Není to příjemná představa, pane Poirote, mít tu mezi sebou vraha.“

„Jen drobnost, madame. Jak by se cizí člověk dostal do loděnice? Na to by potřeboval klíč.“

„Ale to je jednoduché,“ mávla rukou paní Mastertonová. „Ona samozřejmě vyšla ven.“

„Vyšla ven z loděnice?“

„Ano. Předpokládám, že se začala nudit, jak už se to tak dívkám stává. Nejspíš vyšla ven a rozhlížela se. Myslím, že nejpravděpodobnější je, že viděla přímo vraždu Hattie Stubbsové. Uslyšela nějaký zápas nebo tak něco, šla se podívat, a ten člověk, který zabil lady Stubbsovou, ji pak přirozeně musel zabít také. Pak už pro něj nebylo nic těžkého odnést ji zpátky do loděnice, nechat ji tam a zase odejít. Dveře stačilo zaklapnout, je tam patentní zámek a zapadl by.“

Poirot pokývl. Neměl důvod přít se s paní Mastertonovou nebo ji upozorňovat na zajímavou skutečnost, kterou naprosto přehlédla, totiž že kdyby Marlene Tuckerovou někdo zabil mimo loděnici, musel stejně vědět o Honbě za vrahem dost, aby ji umístil přesně na to místo a do takové pozice, kterou měla oběť zaujmout. Místo toho podotkl:

„Sir George Stubbs je přesvědčený, že jeho žena je ještě živá.“

„To říká proto, že tomu chce věřit. Víte, on ji hrozně miloval.“ Pak poněkud neočekávaně dodala: „Mám George Stubbse ráda i přes jeho původ, přes to, že je z města – tak vůbec, on se sem na venkov velice dobře hodí. To nejhorší, co se o něm dá říct, je, že je trochu snob. A koneckonců společenské snobství je celkem neškodné.“ Poirot poněkud cynicky podotkl: „V dnešní době, madame, se peníze staly stejně přijatelnými jako dobrý původ.“

„Můj milý, nemohla bych s vámi ani víc souhlasit. On nemá vůbec zapotřebí být snob – stačilo by mu, že to tady koupil a začal kolem rozhazovat peníze, a všichni bychom přiběhli, jen by písknul! Ale skutečnost je taková, že ho mají všichni rádi. Nejde jen o jeho peníze. Samozřejmě je to do značné míry zásluha Amy Folliatové. Vzala šije pod křídla, a ona má tady v okolí veliké slovo. Totiž Folliatové tady žili už od tudorovských dob.“

„V Nasse dycinky budou Folliatové,“ zamumlal si Poirot pro sebe.

„Ano.“ Paní Mastertonová povzdechla. „Je to smutné, jakou daň si vybírá válka. Mladí muži padnou v bitvě – a pak dědické poplatky a to všechno. Pak si ten, komu připadne nástupnictví, prostě nemůže dovolit dům držet a musí ho prodat.“

„Ale paní Folliatová, i když přišla o domov, na zdejším majetku pořád žije.“

„Ano. A zahradní domek upravila skutečně kouzelně. Byl jste uvnitř?“

„Ne. Rozloučili jsme se u dveří.“ „Každý by to nesnesl,“ pokračovala paní Mastertonová. „Žít v zahradním domku u svého někdejšího domova a vidět, jak ho vlastní někdo jiný. Ale ke cti Amy Folliatové musím říct, že kvůli tomu myslím nijak nezahořkla. Ona totiž to celé vlastně zorganizovala. Není pochyb o tom, že sama vnukla Hattie tu myšlenku, že by mohla žít tady, a přiměla ji, aby přesvědčila George Stubbse. Myslím, že Amy Folliatová především nedokázala přenést přes srdce představu, že by tady byl hostel nebo ústav, nebo že by se to rozkouskovalo na výstavbu.“ Vstala. „No, už budu muset jít. Jsem hodně vytížená.“

„Jistě. Musíte si jít na policejní stanici promluvit o těch bloodhoundech.“

Paní Mastertonová se náhle hlubokým hlasem zasmála. „Jeden čas jsem je chovala,“ řekla. „Lidi říkají, že jsem sama trochu jako bloodhound.“

Poirota to trochu vyvedlo z míry a ona byla natolik bystrá, že to postřehla.

„Vsadila bych se, že vy jste si to myslel taky, pane Poirote,“ řekla.

Třináctá kapitola

Když paní Mastertonová odešla, Poirot vyšel ven a vydal se na procházku lesem. Nervy neměl tak docela v nejlepší formě. Pociťoval neodolatelnou touhu podívat se za každý keřík a hledat pod každým rododendronem možnou skrýš pro mrtvolu. Nakonec došel až k Rozmaru, vstoupil dovnitř a posadil se tam na kamennou lavičku, aby ulevil nohám, jako obvykle obutým v těsných špičatých lakýrkách.

Mezi stromy viděl probleskovat řeku a v některých místech i protější zalesněný břeh. Uvědomil si, že nemůže než souhlasit s mladým architektem, že tohle není vhodné místo pro architektonickou fantazii. Bylo samozřejmě možné vysekat v lese průseky, ale ani tak by odtud nebyl pořádný výhled. Kdežto na travnatém svahu u domu, jak správně říkal Michael Weyman, by z Rozmaru byl krásný pohled

po řece až k Helmmouthu. V té chvíli se Poirotovy myšlenky odrazily novým směrem. Helmmouth, jachta *Espérance* a Etienne De Sousa. Všechno to do sebe musí nějak zapadat, ale jak, to pořád neviděl. Tu a tam se objevovaly lákavé nitky, ale to bylo všechno.

Jeho pohled zaujalo cosi třpytivého a on se pro to sehnul. Zapadlo to do malé trhliny v betonu podlahy. Položil si věčičku na dlaň a připadalo mu, že ji nedávno někde viděl. Bylo to malé zlaté letadélko. Jak se na ně mračil, vybavil se mu obrázek. Náramek. Zlatý náramek ověšený spoustou přívěsků. Znova seděl ve stanu a hlas madame Zulejky, alias Sally Leggeové, hovořil o tmavovlasých ženách, zámořských cestách a bohatství, které přijde v dopise. Ano, měla na sobě náramek, ze kterého visely nejružnější malé zlaté věčičky. Byla to jedna z těch nových módních vln, v nichž se vracely módy Poirotova mládí. Proto si ho možná povšiml. Paní Leggeová zřejmě někdy seděla tady v Rozmaru a z náramku jí upadl jeden z přívěsků. Je možné, že si toho ani nevšimla. A mohlo to být včera odpoledne.

O té poslední možnosti Poirot začal uvažovat. Pak uslyšel venku kroky a prudce vzhlédl. K Rozmaru přišel zepředu jakýsi člověk a překvapeně se zarazil, když uviděl Poirota. Poirot si pozorně prohlédl štíhlého mladíka v košili, na níž byly vyobrazeny snad všechny existující želvy. Tu košili nebylo možné si splést. Včera šiji pečlivě prohlížel, když její vlastník házel na kokosy.

Všiml si, že mladík je až nepřiměřeně znepokojený. Také hned vysvětloval s cizím přízvukem:

„Promiňte – nevěděl jsem –“

Poirot se na něj usmál vlídně, ale s mírnou výtkou.

„Je mi líto, ale jste na soukromém pozemku.“

„Ano. Omlouvám se.“

„Přišel jste z hostelu?“

„Ano. Ano, přišel. Myslel jsem si, že se tudy možná dá dojít k přívozu přes les.“

„Bohužel,“ řekl Poirot laskavě, „myslím, že se budete muset vrátit, kudy jste přišel. Tudy žádná cesta nevede.“

Mladík vycenil všechny zuby v pokusu o přátelský úsměv a znovu řekl:

„Omlouvám se. Moc se omlouvám.“

Uklonil se a zmizel.

Poirot vyšel z Rozmaru na cestu a díval se, jak chlapec odchází. Když mladík došel na konec stezky, ohlédl se přes rameno. Když si všiml, že ho Poirot sleduje, zrychlil a zmizel za zákrutem.

„*Eh bien*,“ pronesl Poirot sám k sobě, „mluvil jsem právě teď s vrahem, nebo ne?“

Mladík rozhodně byl včera na slavnosti a na Poirota se hrozně mračil, když se spolu srazili, takže je prakticky jisté, že musí dobře vědět, že tudy žádná cesta lesem k přivozu nevede. A ostatně, kdyby *skutečně* hledal cestu k přístavu, nebyl by šel tudy, kolem Rozmaru, ale držel by se níž, poblíž řeky. A co víc, sem k Rozmaru přišel jako člověk, který dorazil na místo schůzky a který se dost lekl, když tam našel nesprávného člověka.

„Takže je to takhle,“ řekl si Poirot. „Měl tady s někým schůzku. Ale s kým?“ A pak, jako by si vzpomněl teprve dodatečně, dokončil myšlenku: „A proč?“

Zvolna došel po cestičce až k ohybu a zahleděl se po ní dál do lesa. Po mladíkovi v želví košili už nebylo ani stopy. Nejspíš považoval za vhodné zmizet co nejrychleji. Poirot zavrtěl hlavou a vrátil se, kudy přišel.

Zamyšleně, tiše obešel Rozmar a zarazil se na prahu – tentokrát se lekl zase on. Sally Leggeová klečela na zemi, hlavu skloněnou ke štěrbinám v podlaze. Poplašeně vyskočila.

„Pane Poirote, vy jste mě ale vyděsil. Neslyšela jsem vás přicházet.“

„Hledáte něco, madame?“

„Já – vlastně ani ne.“

„Třeba jste něco ztratila,“ řekl Poirot. „Něco vám upadlo. Nebo možná...“ Nasadil významný, čtverácký výraz. „Nebo možná, madame, jde o schůzku. Já bohužel nejsem tou osobou, za kterou jste přišla?“

Už se zase vzpamatovala.

„Myslíte, že si člověk dá schůzku takhle ráno?“ ptala se.

„Občas,“ podotkl Poirot, „si člověk musí dát schůzku tehdy, když to jde. Manželé bývají žárliví,“ dodal profesorsky.

„Ten můj ne,“ odpověděla Sally Leggeová.

Řekla to jakoby v legraci, ale Poirot v tom zaslechl trpký spodní tón.

„Ten má v hlavě jen svoje vlastní věci.“

„Na tohle si u svých manželů stěžují všechny ženy,“ podotkl Poirot. „Zvlášť u anglických manželů,“ dodal.

„Vy cizinci jste galantnější.“

„My víme,“ vysvětloval Poirot, „že je nezbytné říci ženě přinejmenším jednou týdně, že ji milujeme, a ještě lépe třikrát nebo čtyřikrát; a že je také moudré občas jí přinést květiny, složit jí nějaký ten kompliment, říct jí, že jí sluší nové šaty nebo nový klobouk.“

„Vy sám to tak děláte?“

„Já, madame, nejsem manželem,“ odpověděl Hercule Poirot. „Bohužel!“ dodal.

„Na tom není žádné bohužel. Jsem přesvědčená, že jako bezstarostný starý mládenec si žijete velice spokojeně.“

„Ne, ne, madame, je to strašné, co všechno jsem v životě zmeškal.“

„Podle mě je člověk blázen, když se ožení nebo vdá,“ řekla Sally Leggeová.

„Stýská se vám po těch časech, kdy jste malovala ve svém ateliéru v Chelsea?“

„Jak to vypadá, víte o mně všechno, pane Poirote?“

„Miluji klípky,“ odpověděl Hercule Poirot. „Rád vím o lidech co nejvíc.“ Pak zopakoval svou otázku: „Skutečně toho litujete, madame?“

„Já ani nevím.“ Nervózně se posadila. Poirot si sedl vedle ní.

Znovu byl svědkem onoho jevu, na který už byl dávno zvyklý. Tato přitažlivá rudovlasá dívka se mu chystala povídat věci, jež by si moc rozmyslela říkat před Angličanem.

„Doufala jsem,“ začala, „že když si uděláme dovolenou tady, daleko od všeho, že to zase bude jako dřív... Ale nevyšlo to.“

„Ne?“

„Ne. Alec je pořád stejně náladový a – já nevím – uzavřený do sebe. Nevím, co se to s ním děje. Je hrozně nervózní a napjatý. Každou chvíli mu někdo volá, nechávají mu divné vzkazy a on mi neřek-

ne vůbec nic. To mě nejvíc zlobí. On mi nic *neřekne*! Nejdřív jsem myslela, zeje v tom nějaká jiná žena, ale teď myslím, že není. Ne, myslím, že ne...”

Ale v hlase sejí ozvala jistá pochybnost, která Poirotovi neunikla.

„Chutnala vám včera svačina, madame?“ zeptal se.

„Svačina?“ Zamračila se na něj, jako by se její myšlenky vracely z veliké dálky. Pak rychle odpověděla: „Ale ano, ano. Nemáte tušení, jak to bylo vyčerpávající, sedět v tom dusném stanu zabalená ve spoustě závojů. Bylo to k udušení.“

„Jenže ve stanu s občerstvením muselo také být poněkud dusno?“

„No jistě, to bylo. Ovšem není nad šálek čaje, že?“

„Vy jste teď zrovna něco hledala, vidíte, madame? Nemohlo to být třeba toto?“ Vztáhl k ní ruku s malým zlatým přívěskem.

„Já – ano. Moc vám děkuji, pane Poirote. Kde jste to našel?“

„Leželo to tady na podlaze, tamhle v té štěrbíně.“

„Někdy jsem to tu musela ztratit.“

„Včera?“

„Ne, ne včera. Někdy předtím.“

„Ale madame, já si docela určitě vzpomínám, že jsem právě tenhle přívěsek viděl na vaší ruce, když jste mi předpovídala budoucnost.“

Nikdo nedokázal lhát lépe než Hercule Poirot. Řekl to s naprostou jistotou, až Sally Leggeová sklopila oči.

„Já si skutečně nevzpomínám,“ řekla. „Teprve dnes ráno jsem si všimla, že ho nemám.“

„V tom případě jsem šťasten,“ prohlásil galantně Poirot, „že jsem vám ho mohl vrátit.“

Obracela nervózně přívěsek v prstech. Pak vstala.

„Děkuji vám, pane Poirote. Skutečně vám mnohokrát děkuji,“ řekla. Dýchala poněkud přerývaně a v očích měla nejistý výraz.

Spěchala z Rozmaru pryč. Poirot se pohodlněji opřel a pomalu pokývl hlavou.

Ne, říkal si v duchu, ne, ty jsi včera nešla do stanu s občerstvením. Když ti tak moc záleželo na tom, kolik je hodin, nebylo to pro-

to, že by ses nemohla dočkat svačiny. Ty jsi včera odpoledne šla *sem*. Sem, do Rozmaru. *Na půl cesty k loděnici*. Měla jsi tady s někým schůzku.

Znovu uslyšel blížící se kroky. Rychlé, netrpělivé kroky. „A tady možná,“ usmál se s očekáváním Poirot, „přichází ten, s kým se tady paní Leggeová sešla.“

Ale když se za rohem objevil Alec Legge, Poirot vykřikl:

„Zase špatně.“

„Prosím? Co jste říkal?“ Alec Legge vypadal polekaně.

„Říkal jsem,“ vysvětloval Poirot, „že jsem se zase zmýlil. Já se moc často nemýlím,“ vysvětloval, „a popuzuje mě to. Čekal jsem někoho jiného než vás.“

„A koho jste čekal?“ ptal se Alec Legge.

Poirot okamžitě odpověděl:

„Mladíka – skoro chlapce – v takové té nápadně vzorované košili, v košili se želvami.“

Účinek jeho slov ho potěšil. Alec Legge udělal krok vpřed. Řekl poněkud nesouvisle:

„Jak to víte? Jak jste – co tím myslíte?“

„Jsem věstec,“ prohlásil Hercule Poirot a zavřel oči.

Alec Legge udělal dalších pár kroků dopředu. Poirot si uvědomoval, že tu před ním stojí velice rozčilený mladý muž.

„Co tím sakra chcete říct?“

„Váš přítel,“ řekl Poirot, „se myslím vrátil do hostelu. Jestli s ním chcete mluvit, budete ho muset vyhledat tam.“

„Takže takhle to je,“ řekl tiše Alec Legge.

Ztěžka dopadl najeden konec kamenné lavičky.

„Tak proto jste tady? Nešlo o žádné předávání cen, co? Mělo mě to napadnout.“ Obrátil se k Poirotovi. Tvář měl uštvanou a nešťastnou. „Já vím, jak to musí vypadat. Ale ono to není tak, jak si myslíte. Já jsem oběť. Řeknu vám, že jak se těm lidem dostanete jednou do spárů, už není tak jednoduché dostat se z nich zase ven. A já z nich chci ven. O to právě jde. *Já z nich chci ven*. Člověk začne být zoufalý, víte. Začne uvažovat o zoufalých činech. Připadáte si jako krysa v pasti a nemůžete dělat vůbec nic. Ale k čemu vám to vykládám! Nejspíš už víte, co jste vědět chtěl. Máte svůj důkaz.“

Vstal, trochu se zapotácel, jako by téměř neviděl na cestu, a pak bez ohlednutí rázoval pryč.

Hercule Poirot zůstal na svém místě, oči doširoka otevřené, oboucí povytažené.

„Je to všechno velice podivné,“ zamumlal. „Podivné a zajímavé. Já tedy mám důkaz, který jsem potřeboval? Ale důkaz čeho? Vraždy?“

Čtrnáctá kapitola

I.

Inspektor Bland seděl na policejní stanici v Helmmouthu. Superintendent Baldwin, mohutný, žoviální muž, seděl u stolu naproti němu. Mezi oběma muži na stole ležela černá promáčená hmota. Inspektor Bland do ní opatrně šťouchl ukazováčkem.

„To je určitě její klobouk,“ řekl. „Jsem si tím jistý, i když odpřisáhnout bych to asi nemohl. Jak to vypadá, měla tenhle tvar ráda. Říkala mi to její komorná. Měla ještě jeden nebo dva. Světle růžový a pak takový hnědočervený, ale včera měla na sobě ten černý. Ano, to je on. A vy jste ho vylovili z řeky? To vypadá, že je to tak, jak si myslíme.“

„Ještě to není jisté,“ varoval Baldwin. „Koneckonců,“ dodal, „klobouk může do řeky hodit kdekdo.“

„Ano,“ kývl Bland. „Někdo ho mohl vyhodit z loděnice, nebo ho taky mohl shodit z jachty.“

„Jachta je pod dohledem,“ řekl Baldwin. „Jestli tam je, ať už živá nebo mrtvá, tak tam je pořád.“

„On dnes nevystoupil na břeh?“

„Zatím ne. Je na palubě. Seděl venku v plážovém lehátku a kouřil doutník.“

Inspektor Bland pohlédl na hodiny.

„Už je skoro čas jít se tam podívat,“ řekl.

„Myslíte, že ji najdete?“ zeptal se Baldwin.

„Nesázet bych na to,“ zavrtěl Bland hlavou. „Víte, já mám takový pocit, zeje chytrý jako ďábel.“ Na chvíli se zamyslel, znovu

šťouchl do klobouku. Pak řekl: „A co tělo – jestli existuje nějaké tělo? Napadá vás něco?“

„Ano,“ kývl Baldwin. „Ráno jsem mluvil s Otterweightem. Dřív dělal u pobřežní hlídky. Vždycky se s ním chodím radit, když jde o proudy a o příliv. Přibližně v té době, kdy dáma padla do Helmu, tedy jestli tam padla, byl zrovna odliv. Je právě úplněk, takže je dost silný. Nejspíš by ji odnesl na moře a proudy by ji hnaly k pobřeží Cornwallu. Nedá se říct, kdy se tělo objeví nebo jestli se vůbec objeví. Měli jsme tu už jeden nebo dva případy utopení, kdy se tělo nenašlo. A taky se potluče na útesech. Hned tady, kolem Start Point. Na druhou stranu se jednoho dne objevit může.“

„Ale jestli ne, tak to budeme mít dost těžké,“ podotkl Bland.

„Vy sám jste si jistý, že je v řece?“

„Neumím si představit, kde jinde by mohla být,“ odpověděl zachmuřeně inspektor Bland. „Prověřili jsme všechny vlaky a autobusy. To místo je taková slepá ulička. Ona na sobě měla nápadné šaty a jiné si s sebou nevzala. Takže si můžeme být skoro jistí, že z Nasse neodjela. Bud je její tělo v moři, nebo schované někde tam na pozemcích. Co teď potřebuji nejvíc,“ dodal ztěžka, „je *motiv*. A samozřejmě mrtvola,“ dodal. „Dokud nenajdu tělo, nikam se nedostanu.“

„Co to druhé děvče?“

„Ta to viděla – nebo aspoň něco viděla. Nakonec posbíráme všechna fakta, ale snadné to nebude.“

Ted zase Baldwin pohlédl na hodiny.

„Je čas jít,“ řekl.

Na palubě *Espérance* přijal De Sousa oba policisty se svou obvyklou okouzující zdvořilostí. Nabídl jim skleničku, kterou odmítli, a pak se přátelsky zajímal o jejich pokroky.

„Dostali jste se dál při vyšetřování smrti té dívky?“

„Nějaké pokroky jsou,“ kývl inspektor Bland.

Superintendent se rozhodl ujmout se kormidla a co nejtaktněji vysvětlil, proč přišli.

„Chcete prohledat *Espérance*? Nezdálo se, že by to De Sousu rozzlobilo. Spíš vypadal pobaveně. „Ale proč? Myslíte, že tady schovávám vraha, nebo si snad myslíte, že jsem vrahem já sám?“

„Je to nutné, pane De Sousa, doufám, že to pochopíte. Příkaz k prohlídce...“

De Sousa pozvedl ruce.

„Ale já s vámi samozřejmě budu rád spolupracovat – velmi rád! Vyřešíme to všechno přátelsky. Na mé lodi si hledejte, kde chcete. Aha, vy si možná myslíte, že tu mám svou sestřenicí lady Stubbsovou? Myslíte si, že utekla od manžela a ukryla se u mě? Jen hledejte, pánové, rozhodně hledejte.“

Prohlídka byla důkladná a pečlivá. Nakonec se oba policisté s De Sousou rozloučili a měli co dělat, aby na nich nebylo příliš vidět, jak jsou zmatení.

„Nic jste nenašli? To je jistě zklamání. Ale já jsem vám to říkal. Nedáte si teď nějaké občerstvení? Ne?“

Doprovodil je k místu, kde byl uvázán jejich člun.

„A já?“ ptal se. „Mohu už odjet? Chápejte, tady to začíná být poněkud nudné. Počasí je dobré. Velice rád bych pokračoval na Plymouth.“

„Kdybyste byl tak laskav, pane, a zůstal tady do vyšetřování – to bude zítra – pro případ, že by se vás koroner chtěl na něco zeptat.“

„Ale jistě. Chci udělat všechno, co bude v mých silách. A potom?“

„Potom, pane,“ odpověděl superintendent Baldwin s kamennou tváří, „můžete samozřejmě pokračovat v plavbě, kam se vám zlíbí.“

To poslední, co viděli, když se jejich člun odpoutal od jachty, byla usmívající se De Soušová tvář.

II.

Vyšetřování bylo téměř bolestně nezajímavé. Kromě lékařské výpovědi a ověření totožnosti se neodehrálo vlastně nic, co by uspokojilo zvědavost diváků. Případ byl brzo odročen. Celý postup byl čistě formální.

To, co po něm následovalo, ale už tak docela formální nebylo. Inspektor Bland strávil odpoledne výletem na známém vyhlídkovém parníčku *Devonská kráska*. Vyjeli z Brixwellu kolem třetí, obepluli mys, pokračovali v cestě kolem pobřeží, zamířili do ústí řeky Helm a vyrazili proti proudu. Kromě inspektora Blanda bylo na palubě dal-

ších asi dvě stě třicet lidí. On sám seděl na pravoboku a sledoval zalesněné pobřeží. Projeli zákrut řeky a minuli osamělou šedou loděnicí s taškovou střechou, která patřila k Hoodown Park. Inspektor Bland se nenápadně podíval na hodinky. Bylo právě čtvrt na pět. Teď se blížili k loděnici z Nasse. Stála stulená mezi stromy i s malým balkónkem a přístavištěm pod sebou. Nic nenasvědčovalo tomu, že v loděnici někdo je, i když, jak inspektor Bland bezpečně věděl, tam někdo *byl*. Strážník Hoskins tam měl podle rozkazu službu.

Kousek od schodů k loděnici plul malý člun. V něm seděli mladík a děvče v prázdninovém oblečení. Právě se dost obhrouble škádli. Dívka ječela a muž z legrace předstíral, zeji shodí do vody. V té chvíli se z megafonu ozval hřímavý hlas.

„Dámy a pánové,“ ohlašoval, „blížíme se nyní k proslulé obci Gitcham, kde budeme mít tři čtvrtě hodiny přestávku a kde si můžete dát svačinu. Doporučujeme zdejší kraby a humry a devonskou smetanu. Po vaší pravici leží pozemky Nasse House. Samotné sídlo budeme míjet za dvě až tři minuty, mezi stromy je ho částečně vidět. Původně bylo domovem sira Gervase Folliata, současníka sira Francise Drakea, který se s ním plavil do Nového světa. Nyní je jeho vlastníkem sir George Stubbs.

Po levé straně leží proslulá Husí skála. Sem, dámy a pánové, bylo zvykem poutat při odlivu hašteřivé manželky a nechat je tam, dokud jim voda nevystoupila až po krk.“

Všichni cestující na *Devonské krásce* fascinovaně zírali na Husí skálu. Ozvalo se pár vtípků a hodně smíchu a hihňání.

V té chvíli turista ve člunu skutečně shodil svou dívku ze člunu do vody. Naklonil se za ní, držel ji ve vodě, smál se a volal: „Ne, nepustím tě, dokud mi neslíbíš, že se už budeš chovat slušně.“

Toho si ovšem s výjimkou inspektora Blanda nevšiml nikdo. Všichni poslouchali hlas z megafonu, čekali, až se jim naskytne první pohled na Nasse House, a fascinovaně zírali na Husí skálu.

Turista dívku pustil, ta se potopila pod vodu a za pár vteřin vyplavala na druhé straně člunu. Doplavala k němu a velmi zručně se vytáhla dovnitř. Policistka Alice Jonesová byla výborná plavkyně.

Inspektor Bland vystoupil v Gitchamu na pevninu spolu s ostatními dvěma sty třiceti cestujícími, dal si k svačině humra, devonskou

smetanu a smažené šišky. Přitom sám k sobě podotkl: „Takže se to dalo provést a nikdo by si toho nevšiml!“

III.

Zatímco inspektor Bland prováděl svůj experiment na Helmu, Hercule Poirot experimentoval se stanem na trávníku Nasse House. Byl to právě ten stan, v němž madame Zulejka předpovídala budoucnost. Když se rozebíraly všechny ostatní přístřešky a stany, požádal Poirot, aby právě tenhle nechali stát.

Teď do něj vešel, zavřel za sebou závěs a šel k protější stěně. Obratně tam rozšněroval díly, vyklouzl ven, znova je zašněroval a zmizel v rododendronovém křoví, které těsně sousedilo se zadní stěnou stanu. Protáhl se mezi několika keři a brzo se dostal k malému rustikálnímu domku. Byl to jakýsi altán se zavřenými dveřmi. Poirot je otevřel a vešel.

Uvnitř byla značná tma. Od té doby, co zde byl domek před lety postaven, se rododendrony rozrostly a propouštěly dovnitř jen málo světla. Byla tu krabice s kroketovými míčky a pár starých zrezivělých branek, také jedna či dvě zlomené hokejky, spousta housenek a pavouků a nepravdělná kulatá stopa v prachu na podlaze. Na ni Poirot poměrně dlouho hleděl. Klekl si, vytáhl z kapsy malý metr a pečlivě si skvrnu změřil. Pak spokojeně kývl.

Tiše vyklouzl ven a zavřel za sebou dveře. Pak se vydal šikmo mezi rododendrony. Vyšlapal tak až do kopce a krátce poté se vynořil na cestičce, která vedla k Rozmaru a dál k loděnici.

V Rozmaru se tentokrát nezastavil, ale po klikaté cestičce došel až dolů k loděnici. Měl s sebou klíč, odemkl dveře a vešel.

Nebylo tu už tělo ani podnos se sklenicí a talířem, ale jinak zde bylo všechno, jak si to pamatoval. Policie všechno zdokumentovala a vyfotografovala. Došel teď ke stolu, kde ležela hromádka komiksů. Obrátil je a jeho výraz se poněkud podobal výrazu inspektora Blanda, když si všiml slov, která si sem Marlene před smrtí naškrábala:

„Jackie Blake chodí se Susan Brownovou.“

„Peter štípe v kině holky.“

„Georgie Porgie se líbá v lese s turistama.“

„Biddy Fox je na kluky.“

„Albert se tahá s Doreen.“

Ta mladistvá neomalenost poznámek mu připadala dojemná. Vzpomněl si na Marleninu nehezkou, uhrovitou tvář. Domníval se, že Marlene kluci v kině neštípali. Marlene z toho byla nešťastná a vynahrazovala si to aspoň tím, že špehovala a sledovala své vrstevníky. Slídila za lidmi, čenichala a ledacos viděla. Viděla věci, které vidět neměla – obvykle věci pramálo důležité, ale v jednom případě možná důležitější? Něco, o čem ani sama neměla ponětí, jak je to důležité...

Ale to byly všechno jen domněnky a Poirot pochybovačně zavrtěl hlavou. Pečlivě srovnal hromádku komiksů na stůl – opět se prosadila jeho vášeň pro úpravnost. Když to dělal, náhle se ho zmocnil silný pocit, že tu něco chybí. Něco – co to bylo? Něco, co tu mělo být... Něco ... Zavrtěl hlavou, protože unikající pocit se rozplynul.

Pomalu vyšel z ložnice, nešťastný a nespokojený sám se sebou. On, Hercule Poirot, byl přivolán, aby zabránil vraždě – a nezabránil jí. Došlo k ní. Ale co pro něj bylo ještě víc ponižující, byl fakt, že neměl žádnou opravdovou představu, jak se to všechno vlastně stalo – ještě ani teď ne. Bylo to potupné. A zítra se musí poražen vrátit do Londýna. Jeho ego utrpělo těžkou ránu – dokonce i špičky knířů mu zplihly.

Patnáctá kapitola

O čtrnáct dní později vedl Bland dlouhý a neuspokojivý rozhovor s policejním velitelem hrabství.

Major Merrall měl divoké rozcuchané obočí a vypadal trochu jako navztekaný teriér. Ale jeho lidé ho všichni měli rádi a respektovali jeho úsudek.

„No tak,“ začal major Merrall, „co vlastně máme? Nic, čeho bychom se mohli chytit. Co ten De Sousa? S případem té skautky ho prostě nijak spojit nedokážeme. Kdyby se bylo našlo tělo lady Stubbsové, to by bylo něco jiného.“ Zamračil se na Blanda, až se jeho obočí skoro dotklo nosu. „Vy si přece myslíte, že je mrtvá, ne?“

„A co myslíte vy, pane?“

„Ale já s vámi souhlasím. Jinak bychom ji už byli našli. Samozřejmě pokud by to všechno neměla hodně pečlivě naplánované. A

nevidím nejmenší náznak, že to tak bylo. Ona nemá žádné peníze. Finanční stránku celé věci jsme důkladně prozkoumali. Peníze měl sir George. Poskytoval jí velice štědrou apanáž, ale sama nevlastní ani halíř. A po žádném milenci ani památky. Ani se o žádném nic nepovídalo, neklevetilo – a věřte mi, že v takovémhle venkovském okrese by se to neutajilo.“

Přešel po kanceláři tam a zpátky.

„Prostě a jednoduše, nevíme nic. *Myslíme si*, že se De Sousa z nějakého vlastního neznámého důvodu zbavil své sestřenice. Nejpravděpodobnější je, že si s ní dal schůzku u loděnice, vzal ji na člun a pak ji shodil do vody. Zkoušeli jste, jestli se to tak mohlo stát?“

„Bože dobrý! O prázdninách byste v řece nebo na pobřeží mohl klidně utopit člun plný lidí a nikomu by to nepřišlo divné, pane. Každou chvíli někdo kolem ječí nebo někoho z něčeho shazuje. Jenže o jedné věci De Sousa *nevěděl*, a to, že v loděnici je to děvče, které tam nemá co dělat, smrtelně se nudí a vsadím deset k jedné, že kouká z okna.“

„Hoskins se díval z okna na to představení, které jste zorganizoval, a vy jste ho neviděl?“

„Ne, pane. Člověk by neměl ani ponětí o tom, že v loděnici někdo je, leda by ten někdo vyšel na balkon a ukázal se –“

„No, třeba to děvče skutečně vyšlo na balkon. De Sousa si uvědomí, že viděla, co udělal, vystoupí na břeh a zbaví se jí. Do loděnice se dostane tak, že se jí zeptá, co tam dělá, ona ho pustí dovnitř a vyloží mu, jakou roli hraje v Honbě za vrahem, protože je na to pyšná. On jí jako v legraci položí šňůru kolem krku – a šup...“ Major Merrall udělal rukama jednoznačné gesto. „A je to! Dobře, Blande; dobře. Řekněme, že takhle se to stalo. Ale to je jen hádání. Nemáme *naprosto* žádný důkaz. Nemáme ani mrtvolu, a kdybychom se tady pokusili De Sousu zadržet, tak to bychom pěkně píchli do vosího hnízda. Budeme ho muset nechat odjet.“

„A *hodlá* odjet, pane?“

„Hodlá zvednout kotvu ode dneška za týden. Vrací se na ty svoje ostrovy.“

„Takže moc času nemáme,“ pokýval zachmuřeně inspektor Bland.

„Předpokládám, že jsou i jiné možnosti?“

„No jistě, pane, *možností* je několik. Já se pořád držím toho, že ji musel zabít někdo, kdo znal všechny podrobnosti Honby za vrahem. Dva lidi můžeme zprostit podezření docela: sira George Stubbse a kapitána Warburtona. Ti celé odpoledne řídili atrakce na trávníku a všechno organizovali. Dosvědčují jim to desítky lidí. Totéž platí pro paní Mastertonovou, pokud do věci vůbec můžeme zahrnout i ji.“

„Ale jen zahrňte každého,“ pokývl major Merrall. „Neustále mi volá kvůli bloodhoundům. Kdyby to byla detektivka,“ dodal toužebně, „byla by pachatelkou právě ona. Jenže já znám Connie Mastertonovou prakticky celý život, sakra. Neumím si ji prostě představit, že by se dala na skrčení skautek nebo na odpravování záhadných exotických krás. Kdo je tam ještě?“

„Pak je tady paní Oliverová,“ odpověděl Bland. „Je excentrická a byla sama někde pryč po větší část odpoledne. Pak Alec Legge.“

„To je ten z růžové chalupy, co?“

„Ano. Ten odešel ze slavnosti poměrně brzo, nebo aspoň ho tam nikdo neviděl. Říká, že toho měl všeho dost a vrátil se do své chalupy. Jenže starý Merdell – to je ten děda u přívozu, který se lidem stará o čluny a pomáhá jim s parkováním – říká, že se Alec Legge kolem něj vracel do chalupy asi v pět. Ne dřív. To je nevysvětlená hodina času. On samozřejmě tvrdí, že Merdell nemá ponětí o čase a že se úplně plete v tom, kdy ho viděl. A koneckonců, tomu dědovi je dvaadevadesát.“

„Dost neuspokojivé,“ podotkl major Merrall. „Není tam žádný motiv nebo něco takového, co by na něj ukazovalo?“

„Mohl třeba mít poměr s lady Stubbsovou,“ řekl Bland pochybovačně, „a ona mohla vyhrožovat, že to řekne jeho ženě, a on se jí mohl zbavit, a ta holka to mohla vidět –“

„A to mrtvolu lady Stubbsové někde schoval?“

„Ano. Ale ať se propadnu, jestli vím kam. Moji lidé těch pětadesát akrů prohledali a nikde není ani stopa Po nějaké rozryté zemi, a troufám si říct, že jsme se už podívali pod každý keř, co tam mají. Ale řekněme, že se mu povedlo schovat tělo a ten klobouk mohl hodit do vody jako klamnou stopu. A Marlene Tuckerová ho viděla, a

tak se jí zbavil? Tahle část je vždycky stejná.“ Inspektor Bland se odmlčel a pak pokračoval: „A samozřejmě je tu paní Leggeová –“

„Co máme na ni?“

„Od čtyř do půl páté nebyla ve stanu s občerstvením, jak říkala,“ vysvětloval pomalu inspektor Bland. „Všiml jsem si toho hned, jak jsem si promluvil s ní a s paní Folliatovou. Důkazy potvrzují verzi paní Folliatové. A přitom je to právě ta kritická půlhodina.“ Znovu se odmlčel. „Pak je tu ten mladý architekt, ten Michael Weyman. Je dost těžké ho s tím jakkoli spojit, ale zase je tím, koho bych nazval *pravděpodobný* vrah – takový ten naježený nervózní mladík. Ten by klidně zabil kohokoli a nemrkl při tom ani brvou. Ani bych se nedivil, kdyby se někdy léčil na psychiatrii.“

„Vy jste tak strašně slušný, Blande,“ podotkl major Merrall. „Jak popisuje svůj pohyb?“

„Velice neurčitě, pane. Velice neurčitě.“

„No, to dokazuje, že je skutečně architekt,“ ulevil si major Merrall. Nedávno si u pobřeží postavil dům. „Ti jsou pořád tak neurčití, že člověk občas neví, jestli jsou vůbec naživu.“

„Neví, kdy a kde přesně byl, a nikdo ho zřejmě neviděl. A existuje určitý náznak, že o něj lady Stubbsová stála.“

„Předpokládám, že narážíte na jednu z těch sexuálních vražd?“

„Jen hledám všechno, co se najít dá, pane,“ ohradil se důstojně inspektor Bland. „A pak je tu slečna Brewisová.“ Odmlčel se. Bylo to dlouhé mlčení.

„To je ta sekretářka, ne?“

„Ano, pane. Velmi výkonná žena.“

Znovu pauza. Major Merrall se na svého podřízeného pozorně zadíval.

„U ní vám něco leží na srdci, ne?“ zeptal se. „Ano, pane. Víte, ona celkem otevřeně přiznává, že j byla v loďnici přibližně v té době, kdy musela být vražda spáchána.“

„A udělala by to, kdyby byla vinná?“

„Mohla by,“ odpověděl pomalu inspektor Bland. „Vlastně by to bylo to nejlepší, co by udělat mohla. Chápejte, když vezme tác s koláči a limonádou a všem vykládá, že ho nese dolů tomu dítěti – tak se tím vysvětlí její přítomnost na kritickém místě. Jde tam, přijde zpát-

ky a prohlásí, že dívka byla v tu dobu naživu. Spolehli jsme se na její výpověď. Ale pokud si vzpomínáte, pane, co bylo v lékařském svědectví, tak dr. Cook určil čas smrti mezi čtvrtou a tři čtvrti na pět. Máme jen slovo slečny Brewisové na to, že dívka byla ve čtvrt na pět ještě živá. A v jejím svědectví se vyskytl jeden zvláštní bod. Řekl a mi, že ji lady Stubbsová požádala, aby odnesla Marlene ty koláče a limonádu. Jenže jiný svědek naprosto určitě prohlásil, že na něco takového by lady Stubbsová určitě nevzpomněla. A já si myslím, že to je pravda. Lady Stubbsová byla hloupoučká kráska, kterou [zajímala jen ona sama a její vzhled. Zřejmě nikdy nevydávala rozkazy, co se má vařit, nezajímala se o vedení domácnosti a nikdy nemyslela na nikoho jiného než na své vlastní pohledné já. Čím víc na to myslím, tím méně pravděpodobné mi připadá, že by mohla říct slečně Brewisové, aby té skautce něco donesla.“

„Poslyšte, Blande,“ podotkl Merrall, „na tom něco je. Ale jaký měla motiv, jestli to tak bylo?“

„Pro zabití té dívky žádný,“ odpověděl Bland, „ale pro zabití lady Stubbsové motiv mít mohla. Podle pana Poirota, o kterém jsem vám povídal, je až po uši zamilovala do svého zaměstnavatele. Co když sledovala lady Stubbsovou do lesa a tam ji zabila, a co když Marlene Tuckerová, která se v loděnici nudila, vyšla ven a náhodou to viděla? Pak by samozřejmě musela zabít i Marlene. Co by udělala pak? Položila by dívčino tělo do loděnice, vrátila se k domu, vyzvedla si podnos a šla znovu do loděnice. Navenek jediné spolehlivé svědectví, že *Marlene Tuckerová byla ve čtvrt na pět živá.*“

„No,“ povzdechl major Merrall, „Jděte po tom, Blande. Jděte po tom. Co myslíte, že udělala s mrtvolou lady Stubbsové, pokud je skutečně vinna?“

„Schovala ji v lese, zakopala nebo hodila do řeky.“

„To poslední by bylo dost těžké, ne?“

„To záleží na tom, kde k vraždě došlo,“ nesouhlasil inspektor. „Má docela páru. Kdyby se to nestalo moc daleko od loděnice, *mohla* tělo odnést dolů a shodit z mola.“

„Před zraky cestujících ze všech výletních lodí, co jich na Helmu pluje?“

„Vypadalo by to jen jako další žertík. Riskantní, ale možné. Ostatně zná pozemky i sídlo tak dobře, že je možné, že našla nějaké místo, kde se tělo schovat dá. A do řeky ho pak mohla hodit později. Kdo ví? To jest, samozřejmě, pokud to udělala,“ dodal inspektor Bland. „Ale popravdě řečeno, pane, já bych se držel De Sousy –“

Major Merrall si dělal poznámky do bloku. Teď vzhlédl a odkašlal si.

„Takže to můžeme shrnout následovně: máme tu pět nebo šest lidí, kteří *mohli* zabít Marlene Tuckerovou. Někteří jsou pravděpodobnější než jiní, ale dál jít nemůžeme. Obecně řečeno víme, *proč* byla zabita. Byla zabita proto, že něco viděla. Ale dokud nebudeme *přesně* vědět, co vlastně viděla – *nebudeme vědět, kdo ji zabil*.“

„Když to řeknete takhle, vypadá to trochu obtížně, pane.“

„Ono to *je* obtížné. Ale my to nakonec rozlouskneme.“

„A mezitím bude ten chlap dávno pryč z Anglie a bude se nám smát pod vousy, že mu prošly dvě vraždy.“

„Vy jste si dost jistý, že to byl on, vidíte? Neříkám, že se mýlíte. Ale i tak...“

Policejní velitel se na chvíličku odmlčel, pak pokrčil rameny a řekl:

„No, pořád je to lepší než psychopatický vrah. To už bychom nejspíš měli na krku třetí vraždu.“

„Do třetice dobrého i zlého, jak se říká,“ podotkl inspektor zachmuřeně.

Druhý den ráno tu poznámku zopakoval, když se dozvěděl, že starý Merdell, který se vracel domů ze své oblíbené hospody na druhém břehu řeky v Gitchamu, nejspíš měl uputo víc než jindy a spadl do řeky, když přistával u mola. Jeho loď viděli volně plout po řece, jeho tělo se našlo ještě ten večer.

Vyšetřování bylo krátké a prosté. Noc byla temná zatažená, starý Merdell měl v sobě deset piv, koneckonců, bylo mu dvaadevadesát.

Koronerův výrok zněl: Nešťastná náhoda.

Šestnáctá kapitola

I.

Hercule Poirot seděl na čtvercové židli před čtvercovým krbem ve svém čtvercovém pokoji v Londýně. Před ním leželo několik předmětů, které čtvercové nebyly: naopak, byly silně a skoro nepřírozně zakroucené. Každý z nich, nahlížen samostatně, vypadal, jako by v normálním světě absolutně nemohl plnit jakoukoli představitelnou funkci. Vypadaly nepravděpodobně, nezodpovědně a naprosto nahodile. Ve skutečnosti však takové vůbec nebyly.

Posuzován správně měl každý z nich konkrétní místo v konkrétním vesmíru. Uloženy na těchto konkrétních místech svého konkrétního vesmíru nejen že dávaly smysl, ale dávaly dokonce obrázek. Jinými slovy, Hercule Poirot skládal puzzle.

Shlížel na obdélník, který dosud vykazoval mezery nepravděpodobných tvarů. Tato činnost mu byla příjemná a uklidňovala ho. Z chaosu při ní vznikl řád. Nacházel v tom jistou podobnost se svou vlastní profesí. I v ní stával před různými nesourodými a nepravděpodobnými fakty, které, ačkoli spolu zdánlivě nesouvisely, měly svou přísně vyváženou úlohu v celkové skládáčce. Jeho prsty obratně našly nepravděpodobný kus šedé a vložily ho do modré oblohy. Viděl teď, že jde o část letadla.

„Ano,“ pokyvoval Poirot pro sebe, „takhle se to musí dělat. Nepravděpodobný kousek tady, neuvěřitelný kousek tam, přísně logický kousek, který není tím, čím se být zdá; ty všechny mají své určené místo, a jakmile zapadnou, *eh bien*, hra končí. Všechno je jasné. Všechno je – jak se dnes říká – *v obraze*.“

V rychlém sledu uložil na místo malý kousek minaretu, kus, který vypadal jako pruhovaná roleta, ale ve skutečnosti byl hřbetem kočky, a chybějící kousek západu slunce, který se s Turnerovskou náhlostí změnil z oranžové na růžovou.

Když člověk ví, co hledat, je to jednoduché, pomyslel si Poirot. Jenže člověk neví, co má hledat. Takže pátrá na nesprávných místech nebo se dívá po nesprávných věcech. Podrážděně povzddechl. Oči se mu zatoulaly od skládačky, kterou měl před sebou, ke křeslu na dru-

hé straně krbu. Tam seděl ani ne před půl hodinou inspektor Bland, pil čaj a jedl dalamánky (čtvercové dalamánky) a smutně vykládal. Musel do Londýna za nějakou policejní záležitostí, a když ji vyřídil, zastavil se u pana Poirota. Vysvětlil, že by rád věděl, jestli pana Poirota něco nenapadlo. Pak mu vyložil své vlastní úvahy. Ve všech bodech, které nastínil, s ním Poirot souhlasil. Inspektor Bland podle Poirotova názoru skutečně objektivně a bez předsudků shrnul celý případ.

Od událostí v Nasse House už uplynul měsíc, skoro pět týdnů. Bylo to pět týdnů stagnace a negace. Tělo lady Stubbsové se nenašlo. Lady Stubbsová, pokud byla naživu, nebyla vypátrána. Jak Bland správně podotkl, bylo ale velmi nepravděpodobné, že by ještě byla živá. Poirot s ním souhlasil.

„Samozřejmě,“ podotkl Bland, „je možné, že tělo ještě nevyplavalo. Jak se mrtvola jednou dostane do vody, nedá se to vůbec odhadnout. *Může* se ještě objevit, i když už by byla dost těžko rozpoznatelná.“

„Je tu ještě třetí možnost,“ připomněl Poirot.

Bland kývl.

„Ano,“ řekl, „také jsem na to myslel. Vlastně na to pořád myslím. Chcete říct, že tělo tam někde je – někde v Nasse, na místě, kam nás nenapadlo se podívat. Ono by to bylo možné. Bylo by to možné. Ve starém domě a na takových pozemcích jsou místa, která vás ani nenapadnou – o kterých vůbec netušíte, že by tam mohla být.“ Chvilku mlčel, přemýšlel a pak řekl: „Tuhle jsem zrovna byl v jednom domě. Za války si tam postavili protiletický kryt. Nic moc pevného, jen takový podomácku vyrobený úkryt v zahradě, u stěny domu, a odtamtud se dalo projít do domu, do sklepa. Jenže válka skončila, kryt se rozpadl, oni na něj naházeli hlínu, takže vznikla nepravdělná hromada a na té si udělali takovou skalku. Když teď procházíte tou zahradou, vůbec by vás nenapadlo, že tam někdy býval kryt a že pod tím byla místnost. Vypadá to, jako by tam od začátku byla skalka. A přitom tam celou dobu vede průchod, schovaný ve sklepech za policemi na víno. Takového něco myslím. Průchod do nějakého prostoru, o kterém neví nikdo cizí. Nepředpokládám, že by tam měli přímo kněžský úkryt nebo tak něco.“

„Těžko – ta doba neodpovídá.“

„To říká i pan Weyman – že dům byl postaven kolem roku 1790 nebo tak nějak. Tou dobou už se kněží neměli důvod ukrývat. Ale stejně, víte, mohla by tam někde být – nějaká stavební úprava – něco, o čem by věděla jen rodina. Co vy myslíte, pane Poirote?“

„Je to možné, ano,“ kývl Poirot. „*Mais oui*, je to rozhodně nápad. Když člověk tuhle možnost připustí, zákonitě se nabízí další otázka – kdo by o tom věděl? Každý, kdo v tom domě bydlí, by o tom vědět *mohl*, předpokládám.“

„Ano. To by samozřejmě vylučovalo De Sousu.“ Inspektor vypadal nespokojeně. De Sousa byl stále ještě jeho hlavní podezřelý. „Jak říkáte, kdokoli, kdo bydlel v domě, ať už někdo ze služebnictva nebo z rodiny, o tom mohl vědět. Někdo, kdo tam byl jen na návštěvě, je méně pravděpodobný. A lidé, kteří tam jen chodili zvenčí, třeba jako Leggeovi, ještě méně.“

„Existuje člověk, který by o něčem takovém určitě věděl a který by vám to mohl říct, kdybyste se zeptal, a to je paní Folliatová,“ připomněl Poirot.

Pomyslel si, že paní Folliatová ví o domě všechno, co se o něm vědět dá. Paní Folliatová toho ví hodně... paní Folliatová věděla hned, že Hattie Stubbsová je mrtvá. Paní Folliatová věděla ještě dřív, než zemřely Marlene a Hattie Stubbsová, že svět je velice zlý a žijí v něm velice špatní lidé. Paní Folliatová, pomyslel si podrážděně Poirot, je klíčem k tomu všemu. Jenže paní Folliatová, jak si dobře uvědomoval, není z těch klíčů, které by se v zámku otáčely snadno.

„Mluvil jsem s tou dámou několikrát,“ řekl inspektor. „Byla velice milá a ochotná, a vypadalo to, že je velice nešťastná z toho, že nám nemůže pomoci.“

Nemůže, nebo nechce? napadlo Poirota. Bland si možná myslel totéž.

„Dámy některého typu,“ řekl, „k ničemu nepřinutíte. Nemůžete je vyděsit, přesvědčit ani oklamat.“

Ne, souhlasil v duchu Poirot, paní Folliatová se skutečně nedá vyděsit, přesvědčit ani oklamat.“

Inspektor dopil čaj a s povzdechem odešel, a Poirot vytáhl puzzle, aby ulevil svému vzrůstajícímu rozhořčení. Protože rozhoř-

čený rozhodně byl. Rozhořčený a zahanbený. Paní Oliverová přivolala jeho, Hercula Poirota, aby objasnil záhadu. Cítila, že něco není v pořádku. A s důvěrou vzhlížela k Herculu Poirotovi, nejprve s nadějí, že tomu zabrání – a nezabránil – a pak, že najde vraha, a on vraha nenašel. Stále tápal v mlze, v té mlze, do které tu a tam pronikne matoucí paprsek světla. Tu a tam se mu zdálo, že některý z těch paprsků vidí. Ale nikdy se mu nepodařilo proniknout dál. Nedokázal dobře zhodnotit to, co se na kratičký okamžik domníval vidět.

Poirot vstal, přešel na opačnou stranu krbu, natočil druhé křeslo tak, aby stálo v náležitém geometrickém úhlu, a sedl si do něj. Od skládačky z malovaného dřeva a lepenky přešel ke skládačce vraždy. Vytáhl z kapsy zápisník a malým úhledným písmem si poznamenal:

„Etienne De Sousa, Amanda Brewisová, Alec Legge, Sally Leggeová, Michael Weyman.“

Pro sira George nebo pro Jima Warburtona bylo fyzicky nemožné zabít Marlene Tuckerovou. Pro paní Oliverovou by to fyzicky možné bylo, a on proto kousek stranou připsal i její jméno. Přidal také jméno paní Mastertonové, protože sám osobně nemohl potvrdit, že by se mezi čtvrtou a tři čtvrtě na pět neustále vyskytovala na trávníku. Pak připsal ještě jméno komorníka Hendena; spíš možná proto, že zlověstný komorník figuroval ve scénáři Honby za vrahem, než že by proti tomu tmavovlasému virtuosovi na gong měl nějaké skutečné podezření. Připsal i „chlapce v želví košili“ a k němu udělal otazník. Pak se usmál, zavrtěl hlavou, vytáhl z klopky saka špendlík, zavřel oči a zabodl ho do seznamu. Pomyslel si, že tohle je stejně dobrý způsob jako každý jiný.

Celkem pochopitelně ho rozladilo, když zjistil, že špendlík se zabodl do poslední řádky.

„Jsem to ale hlupák,“ zavrčel Hercule Poirot. „Co s tím má společného nějaký chlapec v želví košili?“

Ale uvědomil si také, že musel mít nějaký důvod k tomu, aby tuto záhadnou postavu připsal na svůj seznam. Znovu si vzpomněl na onen den, kdy seděl v Rozmaru, a na překvapení v chlapcově tváři, když ho tam uviděl. Nebyla to moc příjemná tvář, i když byla mladá a hezká. Arogantní, bezohledný obličej. Mladík tam přišel za konkrétním účelem. Měl tam s někým schůzku, a z toho vyplývalo, že

ten někdo byl člověk, s nímž se nemohl nebo nechtěl sejít obvyklým způsobem. Byla to tedy schůzka, na niž se nesmělo příliš upozorňovat. Pokoutní schůzka. Měla něco společného s vraždou?

Poirot sledoval tuto nit dál. Chlapec, který bydlel v hostelu – tedy chlapec, který se v místě zdržoval nejvýš dvě noci. Přijel tam náhodou? Byl to některý z mnoha mladých studentů, kteří v létě navštěvují Británii? Nebo tam přijel za konkrétním cílem, za nějakou určitou osobou? V den slavnosti mohlo dojít k zdánlivě náhodnému setkání – a pravděpodobně i došlo.

Vím hodně, říkal si Hercule Poirot. Mám v rukou mnoho, mnoho dílků té skládačky. Mám představu, jaký *druh* zločinu to byl – ale asi se na něj nedívám správným způsobem.

Obrátil list v zápisníku a poznamenal si: *Požádala lady Stubbsová slečnu Brewisovou, aby Marlene donesla svačinu? A jestli ne, proč slečna Brewisová říká, že to tak bylo?*

Uvažoval o tom. Slečnu Brewisovou mohlo klidně samotnou napadnout donést dívce koláče a limonádu. Ale jestli to tak bylo, proč to prostě neřekne? Proč lže, že ji o to požádala lady Stubbsová? Mohlo by to být proto, že slečna Brewisová šla do loděnice a *našla Marlene mrtvou*? Jenže to vypadalo velice nepravděpodobně, ledaže by slečna Brewisová sama byla pachatelkou. Není nervózní a nemá ani příliš bohatou fantazii. Kdyby našla dívku mrtvou, byla by přece okamžitě udělala poplach. Chvilí hleděl na dvě otázky, které si zapsal. Nemohl se zbavit pocitu, že v těch slovech je někde klíčový náznak pravdy, který mu unikl. Po čtyřech nebo pěti minutách přemýšlení si zapsal ještě něco.

Etienne De Sousa tvrdí, že své sestřenici psal tři neděle před svým příjezdem do Nasse House. Je jeho prohlášení pravdivé, nebo nepravdivé?

Poirot si byl skoro jistý, že je nepravdivé. Vzpomněl si na onu scénu při snídani. Neuměl si představit žádný důvod, proč by sir George nebo lady Stubbsová předstírali překvapení a v druhém případě i strach, kdyby je necítili. Neuměl si představit, čeho by tím mohli dosáhnout. Ale na druhou stranu, pokud De Sousa lhal, tak *proč* lhal? Aby vyvolal dojem, že jeho návštěva byla oznámena a vítána? Mohlo by to tak být, ale Poirotovi to připadalo jako hodně pochybný důvod.

Rozhodně neexistoval *důkaz*, že byl takový dopis kdy napsán nebo doručen. Byl to z De Soušových strany pokus působit věrohodněji – snaha, aby jeho návštěva vypadala přirozená a dokonce očekávaná? Sir George ho rozhodně přijal přátelsky, ačkoli ho neznal.

U téhle myšlenky se Poirot zarazil. *Sir George De Sousa neznal. Jeho žena, která ho znala, ho neviděla.* Mohlo by to snad být v *tomhle*? Bylo by možné, že Etienne De Sousa, který přijel v den slavnosti, nebyl skutečný Etienne De Sousa? Obracel tu myšlenku v hlavě, ale znovu mu to nedávalo smysl. Co by mohl De Sousa získat tím, že by se vydával za De Sousu, kdyby ve skutečnosti nebyl De Sousa? V každém případě De Sousovi neplyne z Hattiiny smrti žádný zisk. Hattie, jak ověřila policie, neměla žádné svoje peníze kromě štědré apanáže, kterou jí vyměřil manžel.

Poirot se pokoušel vybavit si přesně, co mu tehdy ráno řekla: „Je zlý. Dělá špatné věci.“ A podle Blanda řekla svému manželovi: „On zabíjí lidi.“

Když teď člověk uvažoval o faktech, bylo v těch výrocích cosi dost významného. *Zabíjí lidi.*

Toho dne, kdy Etienne De Sousa přijel do Nasse House, byla zcela určitě zabita jedna osoba, možná i dvě. Paní Folliatová říkala, že by Poirot neměl těm Hattiiným melodramatickým poznámkám přikládat váhu. Říkala to velice naléhavě. Paní Folliatová...

Hercule Poirot se zamračil a pak uhodil dlaní o podničku křesla.

„Pořád, pořád – pořád se vracím k paní Folliatové. Ona je klíč k celé té věci. Kdybych věděl, co ví ona... Už nemůžu jen sedět v křesle a přemýšlet. Ne, musím sednout do vlaku, odjet znovu do Devonu a navštívit paní Folliatovou.“

II.

Hercule Poirot se na okamžik zastavil před kovanými vraty do Nasse House. Rozhlédl se po příjezdové cestě. Nebylo už léto. Zlatohnědé listy se tiše snášely ze strojů. Travnaté svahy kolem byly zbarveny malými fialovými bramboříky. Poirot si povzdechl. Půvab Nasse House ho oslovoval i proti jeho vůli. Nebyl žádným zvláštním obdivovatelem přírodních krás, měl rád věci úhledné

I a uspořádané, ale přesto si nemohl pomoci, aby neocenil měkkou divokou krásu zdejších keřů a stromů.

Po levé straně stál malý bílý zahradnický domek. Bylo hezké odpoledne. Paní Folliatová nejspíš nebude doma. Buď bude někde tady kolem se svým zahradnickým košíkem, nebo na návštěvě u nějakých přátel v okolí. Má hodně přátel. Tohle byl po dlouhá léta její domov. Jak to říkal ten stařec u přístavu: „V Nasse dycinky budou Folliatové.“

Poirot zlehka zaklepal na dveře domku. Po chvilce uslyšel uvnitř kroky. Zdály se mu pomalé a skoro váhavé. Pak se dveře otevřely a za nimi stála paní Folliatová, zarámovaná veřejemi jako obraz. Poirot se až lekl, jak vypadala stará a křehká. Chvilku na něj nevěřícně hleděla a pak řekla:

„Pane Poirote? Vy!“

Na okamžik měl pocit, že zahlédl v jejích očích strach, ale možná to byla jen a jen jeho obrazotvornost. Zdvořile pronesl:

„Mohu dál, madame?“

„Ale jistě.“

Už se zase zcela ovládala, pozvala ho gestem dovnitř a vedla ho do malého obývacího pokoje. Na krbu stály jemné porcelánové figurky, židle byly nádherně vyšívané a na malém stolku stál cenný čajový servis. Paní Folliatová řekla:

„Donesu další šálek.“

Poirot pozvedl ruku na protest, ale ona jeho námitky odbyla:

„Ale jistěže si musíte dát trochu čaje.“

Vyšla ven z pokoje. Poirot se znovu rozhlédl. Na stolku leželo vyšívané, gobelínové sedadlo na židli, a v něm byla zapíchnutá jehla. U stěny stála knihovna s knihami. Na stěně viselo několik miniatur a vybledlá fotografie ve stříbrném rámečku. Na ní byl muž v uniformě s třícím knírem a povolenou bradou.

Paní Folliatová se vrátila do místnosti se šálkem a podšálkem v ruce.

Poirot se zeptal: „Váš manžel, madame?“

„Ano.“

Všimla si, že Poirot přešel pohledem po knihovně, jako by hledal další fotografie, a řekla rázně:

„Nemám ráda fotografie. Nutí vás žít příliš v minulosti. Člověk se musí naučit zapomínat. Musí odříznout suché dřevo.“

Poirot si vzpomněl, že ve chvíli, kdy paní Folliatovou viděl poprvé, stříhala zahradnickými nůžkami keře. Vzpomněl si, že tehdy také říkala něco o suchém dřevu. Podíval se na ni zamyšleně a odhadoval její charakter. Záhadná žena, pomyslel si, žena, která přes všechnu vnější laskavost a křehkost má v sobě něco, co umí být bezohledné. Žena, která dokáže odstříhnout mrtvé dřevo nejen ze stromů, ale i ze svého vlastního života...

Posadila se, nalila mu čaj a zeptala se: „Mléko? Cukr?“

„Tři kostky, když budete tak laskavá, madame.“

Podala mu šálek a konverzačním tónem pronesla:

„Překvapilo mě, když jsem vás viděla. Nějak jsem nečekala, že byste znovu projížděl tímhle krajem.“

„Já také neprojízďím,“ řekl Poirot.

„Ne?“ Otázku za ni dořeklo lehce pozdvižené obočí.

„Moje návštěva ve zdejším kraji je záměrná.“

Stále na něj tázavě hleděla.

„Přijel jsem částečně i za vámi, madame.“

„Ano?“

„Především – nejsou žádné zprávy o lady Stubbsové?“

Paní Folliatová zavrtěla hlavou.

„V Cornwallu nedávno vyplavilo moře nějaké tělo,“

I řekl a. „Sir George se tam jel podívat, jestli by ho nemohl identifikovat. Ale nebyla to ona.“ Dodala: „George je mi hrozně líto. To napětí je strašné.“

„Stále ještě věří, že jeho žena může být naživu?“ Paní Folliatová pomalu zavrtěla hlavou. „Myslím,“ řekla, „že se už vzdal naděje. Koneckonců, kdyby byla Hattie živá, nemohla by se přece tak dlouho úspěšně skrývat, když ji hledá jak tisk, tak policie. I kdyby ji postihlo něco jako ztráta paměti – stejně by ji už policie musela najít, ne?“

„Ano, patrně ano,“ kývl Poirot. „Policie dosud pátrá?“ „Asi ano. Vlastně ani nevím.“ „Ale sir George už přestal doufat.“ „On to neřekne,“ vysvětlovala paní Folliatová. „Samozřejmě, v poslední době jsem ho neviděla. Většinou je v Londýně.“

„A ta zavražděná dívka? V tom také nedošlo k žádnému pokroku?“

„Aspoň o žádném nevím.“ Pak dodala: „Vypadá to j jako nesmyslný zločin – úplně zbytečný. Chudák dítě.“ „Vidím, že myšlenka na ni vás dosud rozrušuje, madame.“

Paní Folliatová chvílku neodpovídala. Pak řekla: „Myslím, že když je člověk starý, smrt někoho mladého jím otřese víc, než by se dalo čekat. My staří očekáváme, že zemřeme, ale to dítě mělo život před sebou.“

„Možná by to nebyl příliš zajímavý život.“

„Z našeho hlediska možná ne, ale pro ni zajímavý být mohl.“

„A ačkoli, jak říkáte, my staří musíme očekávat, že zemřeme,“ řekl Poirot, „ve skutečnosti zemřít nechceme.“

Přínejmenším *já* nechci. Mně život dosud připadá velice zajímavý.“

„Mně myslím už ne.“

Mluvila spíš k sobě než k němu a ramena jí poklesla ještě víc.

„Jsem hrozně unavená, pane Poirote. Až přijde můj čas, budu nejen připravená, ale vděčná.“

Střelil po ní pohledem. Napadlo ho, jako už dřív, jestli tady s ním hovoří nemocná žena, žena, která snad ví, snad si je jistá, že její smrt se blíží. Jinak si nedokázal vysvětlit tu strašnou únavu a malátnost v jejím chování. Cítil, že taková malátnost není pro tuto ženu charakteristická. Měl dojem, že Amy Folliatová je žena pevného charakteru, energie a odhodlání. Prožila mnoho těžkých chvil, ztratila domov, ztratila bohatství, přišla o dva syny. To všechno přežila. Odřízla „mrtvé dřevo“, jak to sama vyjádřila. Ale teď bylo v jejím životě něco, co odříznout nemohla, co nemohl odříznout ani nikdo jiný. Jestli to není fyzická nemoc, neuměl si představit, co by to mohlo být. Náhle se pousmála, jako by mu četla myšlenky. „Víte, já nemám moc pro co žít, pane Poirote,“ řekla. „Mám hodně přátel, ale žádné blízké příbuzné, žádnou rodinu.“

„Máte svůj domov,“ řekl Poirot z náhlého popudu.

„Myslíte Nasse? Ano –“

„Je to váš domov, ne, i když technicky je majetkem sira George Stubbse? Když teď sir George Stubbs odjel do Londýna, vládnete tady místo něj.“

Znovu zahlédl v jejích očích záblesk strachu. Pak ledovým tónem řekla:

„Nevím docela přesně, co tím chcete říct, pane Poirote. Jsem siru Georgeovi vděčná, že mi pronajímá tenhle domek, ale skutečně mi ho pronajímá. Platím mu každoročně určitou sumu za právo průchodu pozemky.“ Poirot rozhodil ruce. „Omlouvám se, madame. Nechtěl jsem vás urazit.“

„Nepochybně jsem vás špatně pochopila,“ odpověděla chladně paní Folliatová.

„Je to krásné místo,“ řekl Poirot. „Krásný dům, krásné pozemky. Má v sobě veliký mír, veliký poklid.“

„Ano.“ Tvář se jí rozzářila. „Vždycky jsem měla ten [pocit. Měla jsem ten pocit už jako dítě, když jsem sem] poprvé přijela.“

„Ale je tu ten mír a poklid i *teď*, madame?“

„Proč by nebyl?“

„Nepomstěná vražda,“ řekl Poirot. „Prolitá nevinná krev. Dokud tenhle stín nezmizí, nebude tu mír.“ Pak dodal: „Myslím, madame, že vy to víte stejně dobře jako já.“

Paní Folliatová neodpověděla. Ani se nepohnula, ani nepromluvila. Seděla úplně nehybně a Poirot neměl tušení, nač myslí. Trochu se naklonil dopředu a znova ji oslovil.

„Madame, vy o téhle vraždě víte hodně – možná všechno. Víte, kdo to děvče zabil, víte *proč*. Víte, kdo zabil Hattie Stubbsovou, možná víte i to, kde je teď její tělo.“

To už paní Folliatová promluvila a její hlas byl zvučný, skoro hrubý.

„Nevím nic,“ řekla. „*Nic*.“

„Možná jsem nepoužil správné slovo. Vy nevíte, ale myslím, že jste *uhodla*. Ano, jsem si skoro jistý, že jste to uhodla.“

„Promiňte, ale to je skutečně směšné.“

„To není směšné – to je něco úplně jiného – to je *nebezpečné*.“

„Nebezpečné? Pro koho?“

„Pro vás, madame. Dokud si to, co víte, necháte pro sebe, jste v nebezpečí. Já znám vrahy lépe než vy, madame.“

„Už jsem vám řekla, nic nevím.“

„Tak tedy tušíte –“

„Nic netuším.“

„To, odpusťte, není pravda, madame.“

„Mluvit o pouhých podezřenech by nebylo správné – byla by to špatnost.“

Poirot se naklonil vpřed. „Taková špatnost jako to, co se tady stalo před měsícem?“

Celá jako by se schoulila. Pak napůl zašeptala:

„Nemluvte se mnou o tom.“ A pak dodala s dlouhým povzdechem, při němž se až otřásla: „A stejně je to už pryč. Skončeno – uzavřeno.“

„Jak to můžete říci, madame? Z vlastní zkušenosti vám říkám, že s vrahem *nikdy* není nic skončeno a uzavřeno.“

Zavrtěla hlavou.

„Ne. Ne, to je konec. A stejně, *já* nemůžu nic dělat. Nic.“

Vstal a pohlédl na ni dolů. Řekla skoro mrzutě:

„Vždyť i policie už se vzdala.“

Poirot zavrtěl hlavou.

„Ne, ne, madame, v tom se mýlíte. Policie se nevzdává. A já,“ dodal, „se nevzdávám také. Pamatujte na to, madame. Já, Hercule Poirot, se nevzdávám.“

Byla to velice typická závěrečná věta.

Sedmnáctá kapitola

Z Nasse šel Poirot do vesnice, kde si dal ukázat dům Tuckeroých. Když zaklepal na dveře, chvilku se nic nedělo, protože zvuk zcela zanikl v ječivém hlasu paní Tuckerové, který se ozýval zevnitř.

„Co si vlastně myslíš, Jime Tuckere, dupat mi těma svejma holinama po mém krásným linoleu? A dybych ti to řekla jednou, ale to ti to povídám už nejmíň po tisíctý! Celý dopoledne sem ho leštila, a jen se na něj koukni teď.“

Z odpovědi pana Tuckera bylo slyšet jen jakési nezřetelné mručení. Jeho tón byl jednoznačně chlácholivý.

„Ty nemáš co zapomínat! Hlavně abys nepřišel vo sportovní zprávy, co? Vono by ti netrvalo ani dvě minuty, dyby sis ty svý křápy sundal. A ty, Gary, si s tím lízátkem taky dávej dobrej pozor. Ne-
přej si mě, jestli najdu ulepený fleky na svý nejlepší stříbrný konvici. Marilyn, někdo klepal. Jdi se kouknout, kdo to je.“

Dveře se otevřely a na Poirota podezřívavě vykouklo dítě asi jedenácti– nebo dvanáctileté. Jednu tvář měla holčička nadutou bonbonem. Byla tlustá, měla malé modré oči, a i když byla docela hezká, vypadala trochu jako selátko.

„Nákej pán, mami,“ zavolala.

Ke dveřím přišla sama paní Tuckerová, s prameny vlasů spadajícími do rozpálené tváře.

„Co je?“ otázala se ostře. „Nepotřebujeme...“ Odmlčela se a ve tváři se jí objevil nejasný záblesk poznání. „Počkat, neviděla já sem vás tenkrát s policajtem?“

„Je mi líto, madame, že jsem ve vás znovu vyvolal bolestné vzpomínky,“ odpověděl Poirot a přitom nekompromisně vešel dovnitř.

Paní Tuckerová nešťastně pohlédla na jeho nohy, ale Poirotovy špičaté lakýrky chodily jen po silnici. Na naleštěném linoleu paní Tuckerové nezůstaly žádné blátivé stopy.

„Pojďte dál, pane,“ ucouvla a otevřela dveře po své pravici.

Poirot byl uveden do depresivně uklizeného malého salonu. Byla tu cítit leštěnka na nábytek a na mosaz a stála tu velká jakubovská sedací souprava, kulatý stolek, dva muškáty v květináčích, složitě proplétaná mosazná krbová mříž a spousta porcelánových ozdobiček.

„Sedněte si u nás, pane. Nevzpomínám si, jak se menujete. Vlastně sem to asi ani nikdy nevěděla.“

„Jmenuji se Hercule Poirot,“ odpověděl Poirot rychle. „Ocitl jsem se znova ve zdejší kraji a přišel jsem, abych vám vyslovil soustrast a abych se zeptal, jestli je něco nového. Věřím, že vrah vaší dcery byl už vypátrán.“

„Ani vidu ani slechu po něm není,“ odpověděla trpce paní Tuckerová. „A podle mýho je to teda ostuda. Kvůli takovejmu, jako sme my, se policajti nepřetrhnou. Policajti! Jestli sou všichni jako Bob Hoskins, tak se divím, že se celá tahle země ještě nevyvraždila.“

Bob Hoskins nedělá nic jinýho, než že kouká do aut zaparkovanejch u silnice.“

V té chvíli vešel pan Tucker, už bez bot, jen v ponožkách. Byl to mohutný brunátný muž se smířlivým výrazem.

„Policajty nech bejt,“ řekl chraplavě. „Maj svý trable jako každej jinej. Takovýhle maniaci se těžko hledaj. Vypadaj úplně stejně jako vy nebo já, no nemám pravdu?“ To poslední už říkal přímo Poirotovi.

Holčička, která Poirotovi otevírala, se objevila za otcem, a přes rameno jí vykukoval chlapec asi osmiletý. Všichni hleděli na Poirota s živým zájmem.

„Tohle je, předpokládám, vaše mladší dcera,“ řekl | Poirot.

„Jo, to je Marilyn,“ řekla paní Tuckerová. „A támhleto I je Gary. Pod’ sem, Gary, řekni dobrej den a chovej se slušně.“

Gary zacouval.

„Von se stydí,“ omlouvala ho jeho matka.

„To je od vás fakt moc hezký, pane,“ prohlásil pan Tucker, „že ste se přišel zeptat na Marlene. To byla fakt hrozná věc, to jo.“

„Právě jdu od paní Folliatové,“ řekl Poirot. „Ta to také I nese velice těžce.“

„Jo, vod tý doby jako by to vůbec nebyla vona,“ pokyvovala paní Tuckerová. „Je to stará paní a tohle byl pro ni šok, to víte, jako že se to stalo u ní doma.“

Poirot si znovu uvědomil obecný podvědomý předpoklad, že Nasse House dosud patří paní Folliatové.

„Má dojem, zeje za to vodpovědná,“ pokračovala paní | Tuckerová, „i dyž za to vůbec nemohla.“

„Kdo to vlastně navrhl, aby Marlene hrála oběť?“ ptal se Poirot.

„Ta paní z Londýna. Ta, co píše ty knížky,“ odpověděla okamžitě paní Tuckerová.

Poirot mírně namítl:

„Ale ta tu byla přece cizí. Marlene ani neznala.“

„No, holky na to zverbovala paní Mastertonová,“ řekla paní Tuckerová, „takže nejspíš paní Mastertonová taky řekla, aby to dělala Marlene. A Marlene do toho byla celá žhavá, to zas jo.“

Poirot měl znova pocit, že narazil na prázdnou stěnu. Ale věděl teď, jaké pocity měla paní Oliverová, když ho tehdy poprvé přivola-la. Někdo tu v skrytu pracoval, někdo, kdo svá vlastní přání prosazo-val prostřednictvím jiných lidí. Paní Oliverová, paní Mastertonová, to byly jen figurky na šachovnici. Řekl:

„Tak mě napadlo, paní Tuckerová, jestli Marlene toho – ehm – vraždícího maniaka neznala už dřív.“

„Nikoho takovýho nemohla znát,“ prohlásila dotčeně paní Tuckerová.

„Ale,“ namítl Poirot, „jak váš manžel před chvilkou správně po-znamenal, takové maniaky velice těžko rozpoznáte. Vypadají úplně stejně jako – ehm – vy nebo já. Někdo mohl s Marlene mluvit na slavnosti, nebo dokonce už před ní. Sprátelit se s ní docela neškod-ným způsobem. Třeba jí dával dárky.“

„Ne, ne, pane, nic takovýho. Marlene by si od nikoho cizího žádný dárky nebrala. To byla dobře vychovaná holka!“

„Ale nemusela na tom vidět nic špatného,“ nedal se Poirot. „Třeba kdyby jí tu a tam něco nabídla nějaká milá dáma.“

„Myslíte někdo jako mladá paní Leggeová z Mlýnice.“

„Ano,“ kývl Poirot. „Někdo takový.“

„Jednou dala Marlene rtěnku, to jo,“ řekla paní Tuckerová. „Strašně jsem se zlobila. Nedovolím, aby sis to patlala na obličej, Marlene, povídám. Co myslíš, že by tomu řek tvůj táta. A ona povídá celá načuřená, to mi dala ta dáma z Lawderovy chalupy, že mi přej bude slušet. No a já povídám, ty nebudeš poslouchat, co vykládají nějaký paničky z Londýna. Voni ať si dělají, co chtějí, ať si malují vobličej a barvěj řasy a všechno. Ale ty seš slušná holka, povídám jí, ty si budeš vobličej mejt mejdlem a vodou, než budeš vo hodně star-ší, než seš teď.“

„Předpokládám ale, že s vámi nesouhlasila,“ usmál se Poirot.

„Když něco řeknu, tak to tak je,“ prohlásila paní Tuckerová.

Thustá Marilyn se náhle pobaveně zahihňala. Poirot se na ni ostře podíval.

„Dala paní Leggeová Marilyn ještě něco?“ zeptal se.

„Co já vím, dala jí ještě šátek, co už ho sama nechtěla. Takovej na parádu, ale žádná kvalita. Kvalitu, to já zas poznám,“ pokývala

paní Tuckerová. „Já sem jako holka pracovala v Nasse House. Tenkrát dámy nosily pořádný věci. Žádný řvavý barvy a všechny tyhle nylony a jiný uměliny; pravý dobrý hedvábí. Některý ty jejich taftový šaty by byly klidně stály samy.“

„Holky se rádi trochu vyparáděj,“ pronesl shovívavě pan Tucker. „Já sám proti pár barevnejm věcem nic nemám, ale takový svinstvo jako tu rtěnku, to teda nedovolím.“

„Byla sem na ni trochu vostrá,“ dodala paní Tuckerová a oči jí náhle zvlhly, „a vona pak tak strašně skončila. Pak mě mrzelo, že sem na ni byla taková. V poslední době to není nic než potíže a pohřby, se mi zdá. Říkají, že potíže nikdy nechoděj samy, a asi je to pravda.“

„Postihla vás ještě nějaká další ztráta?“ vyptával se Poirot zdvořile.

„Mý ženy táta,“ vysvětloval pan Tucker. „Jel pozdě v noci na pramici přes řeku od Tří psů, a dyž lez na břeh, asi mu ujela noha a spadnul do řeky. To se ví, že ve svém věku měl pěkně v klidu sedět doma. Ale znáte to, se starejma dědkama toho moc nenaděláte. Pořád se motal kolem přivozu.“

„Táta to s loďma vždycky uměl,“ dodala paní Tuckerová. „Kdy si se vo ně staral u pana Folliata, to už je hodně dávno.“ Pak dodala veseleji: „Né že by to bylo moc velký neštěstí, s tátou. Bylo mu už hodně přes devadesát a vobčas s ním nebylo k vydržení. Pořád žvanil nějaký nesmysly. Bylo načase, aby si ho Pánbů vzal. Ale museli sme ho slušně pohřbít – a dva pohřby takhle po sobě, to leze do peněz.“

Její ekonomické úvahy Poirot vůbec nevnímál – na něco si totiž vzpomněl.

„Stařec – v přístavišti? Vzpomínám si, že jsem s ním mluvil. Jmenoval se –“

„Merdell, pane. Tak sem se menovala za svobodna.“

„Váš otec, jestli si dobře vzpomínám, byl vrchním zahradníkem v Nasse?“

„Ne, to byl můj nejstarší bratr. Já byla z rodiny nejmladší – jedenáct nás bylo.“ Pak dodala pyšně: „Merdellové byli v Nasse celý roky, ale teď nás vítr roznes. Táta byl z nás poslední.“

Poirot tiše řekl:

„V Nasse dycinky budou Folliatové.“

„Co ste říkal, pane?“

„Opakuji, co mi v přístavišti říkal váš otec.“

„Ale von plácal všelijaký nesmysly. Tu a tam sem mu musela dost vosře říct, aby zmlknul.“

„Takže Marlene byla Merdellova vnučka,“ řekl Poirot. „Ano, začínám chápat.“ Chvilku mlčel a v jeho nitru se vzrůstalo nesmírné vzrušení. „Říkáte, že váš otec se utopil v řece?“

„Ano, pane. Trochu víc se napil, jo jo. Kde vzal peníze, to teda nevím. Občas dostával na molu všimný, když někomu pomoh s lodí nebo s parkováním a tak. A schovat ty prachy přede mnou, to zas uměl. Jo, nejspíš to v hospodě trochu přehnal, já bych řekla, že špatně šlápnul, dyž lezl z pramice na břeh. Padnul do vody a utopil se. Tělo to druhý den vyplavilo na břeh v Helmmouthu. Stejně byl zá-
zrak, že se to nestalo dřív, bylo mu dvaadevadesát a napůl slepej.“

„Fakt ovšem je, že se to dřív *nestalo* –“

„No jo, ale nehody se stávají, dřív nebo pozdějc –“

„Nehoda,“ uvažoval Poirot. „Kdo ví.“

Vstal a zabručel:

„Měl jsem to uhodnout. Dávno jsem to měl uhodnout. To dítě mi to prakticky samo řeklo –“

„Prosím? Co ste povídal, pane?“

„To nic,“ řekl Poirot. „Ještě jednou přijměte mou soustrast k úmrtí vaší dcery i vašeho otce.“

S oběma si potřásl rukou a vyšel z chalupy. Sám sobě řekl:

„Byl jsem hlupák – hrozný hlupák. Na všechno jsem se díval špatně.“

„Haló, pane.“

Bylo to proneseno opatrným šepotem. Poirot se ohlédl. Tlustá holčička Marylin stála ve stínu chalupy. Pokynem ho přivolala a šep-
tem řekla:

„Máma všechno neví. Marlene ten šátek nedostala od té paní ze
mlejna.“

„Tak odkud ho měla?“

„Koupila si ho v Torquay. Taky si koupila rtěnku a voňavku –
Nuít a Paris – divný méno. A taky mejkap, co vo něm četla v rekla-

mě v novinách.“ Marlene se zahihňala. „Máma to neví. Schovávala to vzadu v šuplíku, pod zimníma svetrama. Když šla do kina, tak se vždycky namalovala na záchodě u autobusový zastávky.“

Marilyn se znova zahihňala.

„Máma na to nikdy nepřišla.“

„A to tvoje maminka věci nenašla po sestřině smrti?“

Marylin zavrtěla blond'atou hlavou.

„Ne,“ řekla. „Teď je mám já – u sebe v šuplíku. Máma to neví.“

Poirot se na ni pátravě podíval a pak řekl:

„Připadáš mi jako velice chytré děvče, Marylin.“

Marylin se trochu rozpačitě usmála.

„Slečna Birdová říkala, že se nemám ani pokoušet dostat se na gympl, že to nemá cenu.“

„Gymnázium není všechno,“ řekl Poirot. „Pověz mi, kde vzala Marlene peníze, že si mohla všechny ty věci koupit?“

Marylin upřeně pozorovala okap.

„Nevim,“ zamumlala.

„Ale já myslím, že to víš,“ pokýval Poirot.

Bezostyšně vytáhl z kapsy půlkorunu a přidal k ní ještě jednu.

„Myslím,“ prohlásil, „že zrovna začali prodávat novou, velice hezkou barvu rtěnky. Jmenuje se Karmínový polibek.“

„Ta bude žůžo,“ řekla Marylin a vztáhla po pěti šilincích ruku. Pak odpověděla rychlým šepotem: „Ona Marlene trochu čmuchala. Občas něco viděla – víte asi co. Pak slíbila, že to neřekne, a oni jí dali dárek, jasný?“

Poirot jí odevzdal pět šilinků.

„Chápu,“ řekl.

Pokývl Marylin, a když šel pryč, znovu si přitom tiše a významně opakoval:

„Chápu.“

Tolik věcí teď zapadlo na svá místa. Ne všechny. Ještě rozhodně nebylo jasno – ale byl na správné cestě. A přitom měl celou dobu úplně jasnou stopu, kdyby jen byl natolik chytrý, aby si jí všiml. Ten první rozhovor s paní Oliverovou, pár nezávažných slov Michaela Weymana, významný rozhovor se starým Merdellem u přívozu,

osvětlující věta pronesená slečnou Brewisovou – příjezd Etienna De Sousy.

Veřejná telefonní budka stála vedle vesnické pošty. Vstoupil do ní a vytočil číslo. Za chvíli už hovořil s inspektorem Blandem.

„Kde jste, pane Poirote?“

„Jsem zde, v Nassecombe.“

„Ale včera odpoledne jste byl v Londýně!“

„Dobrým vlakem sem trvá cesta jen tři a půl hodiny,“ prohlásil Poirot. „Mám pro vás otázku.“

„Ano?“

„Jaký druh jachty měl Etienne De Sousa?“

„Asi vím, co si myslíte, pane Poirote, ale ujišťuji vás, že tam nebylo nic takového. Nebyla upravená pro pašování, jestli chcete vědět tohle. Žádné dvojité přepážky, žádné tajné skryše. Kdyby tam byly, našli bychom je. Nebylo tam žádné místo, kde by se dala ukrýt mrtvola.“

„Mýlíte se, *mon cher*, to jsem na mysli neměl. Ptal jsem se jen, jakého druhu ta jachta byla, velká, nebo malá?“

„Byla velice přepychová. Musela stát celé jmění. Všechno dokonale, nově natřené, luxusní doplňky.“

„Přesně tak,“ řekl Poirot. Znělo to tak potěšené, že to inspektora Blanda překvapilo.

„Na co narážíte, pane Poirote?“ zeptal se.

„Etienne De Sousa,“ vysvětloval Poirot, „je bohatý člověk. To je velice významné, příteli.“

„Proč?“ ptal se inspektor Bland.

„Potvrzuje to mou nejnovější představu,“ odpověděl Poirot.

„Takže máte nějakou představu?“

„Ano. Přinejmenším mám představu. Až dosud jsem byl velice hloupý.“

„Chcete říct, že jsme všichni byli velice hloupí.“

„Ne,“ vysvětloval Poirot, „myslím konkrétně sebe. Měl jsem to štěstí, že se přede mnou otevřela naprosto jasná stopa, a já jsem ji neviděl.“

„Ale teď už jste na něco narazil?“

„Myslím, že ano.“

„Poslyšte, pane Poirote –“

Ale Poirot už zavěsil. Prohledal kapsy, spočítal si, kolik má drobných, a nechal se spojit s paní Oliverovou na její londýnské číslo.

„Ale rozhodně tu dámu neobtěžujte k telefonu,“ dodal rychle, když operátorce sdělil svůj požadavek, „pokud pracuje.“

Vzpomínal si, jak trpce ho paní Oliverová jednou pokárala za to, že jí přerušil tok tvůrčích myšlenek, a jak byl svět v důsledku toho ochuzen o napínavou záhadu točící se kolem staromódní vlněné vesty s dlouhými rukávy. Operátorka ovšem jeho zábrany nesdílela.

„Tak chcete ten hovor, nebo ne?“ ptala se.

„Chci,“ obětoval Poirot tvůrčího génia paní Oliverové na oltář vlastní netrpělivosti. Ulevilo se mu, když se paní Oliverová ozvala. Jeho omluvy rázně přerušila.

„To je skvělé, že mě voláte,“ řekla. „Zrovna jsem měla mít přednášku na téma *Jak píšu své knihy*. Ted’ aspoň můžu říct sekretářce, aby tam zavolala a omluvila mě neodkladnou záležitostí.“

„Ale, madame, nemohu připustit, aby vám můj telefonát zabránil –“

„Jen žádné bránění,“ odbyla ho paní Oliverová vesele. „Já bych tam totiž ze sebe udělala úplněho hlupáka. No řekněte, co se dá vykládat o tom, jak člověk píše knížky? Nejdřív vás musí něco napadnout, a když vás to napadne, tak se musíte přinutit k tomu sednout a napsat to. To je všechno. Tohle bych jim vysvětlila tak asi za tři minuty, a tím by celá ta slavná přednáška skončila a všichni by byli naštvaní. Vůbec nechápu, proč všichni pořád chtějí, aby spisovatelé *mluvili* o psaní. Podle mého má autor *psát*, ne *mluvit*.“

„A já se vás právě chci zeptat na to, jak píšete.“

„Zeptat se můžete,“ souhlasila paní Oliverová, „ale já nejspíš nebudu znát odpověď. Totiž člověk si prostě sedne a píše. Okamžik, nasadila jsem si na tu přednášku úplně nemožný klobouk – a prostě si ho *musím* sundat. Škrábe mě na čele.“ Chvilku bylo ticho a pak paní Oliverová s úlevou pokračovala. „Klobouky jsou dnes stejně už jen symbol, nemyslíte? Člověk už je nenosí z žádného rozumného důvodu – aby mu hřály hlavu, nebo aby ho chránily před sluncem,

nebo aby pod nimi schoval tvář před lidmi, s kterými se nechce potkat. Prosím, pane Poirote? Říkal jste něco?“

„To byl jen takový výkřik. Je to skutečně neuvěřitelné,“ prohlásil Poirot s posvátnou úctou v hlase. „Vy mi vždycky vnuknete nějaký nápad. Stejně tak to dělal můj přítel Hastings, jehož jsem už mnoho, mnoho let neviděl. Nyní jste mi poskytla stopu k dalšímu dílku mého problému. Ale dost už toho všeho. Dovolte mi položit vám onu otázku. Znáte nějakého jaderného fyzika, madame?“

„Jestli znám jaderného fyzika?“ opakovala překvapeně paní Oliverová. „Já nevím. Možná ano. Totiž chci říct, že znám nějaké profesory a tak. Ale nikdy nevím tak docela určitě, co vlastně opravdu dělají.“

„A přitom jste ve své Honbě za vrahem udělala jedním z podezřelých jaderného fyzika?“

„Aha, *tohle!* To bylo jen proto, aby to bylo moderní. Totiž když jsem loni před Vánoci šla nakupovat dárky pro své synovce, tak to byla samá science fiction a stratosféra a nadzvukové hračky, proto mě napadlo, když jsem s Honbou za vrahem začínala: ‚Co takhle udělat hlavním podezřelým jaderného fyzika, aspoň to bude moderní.‘ Koneckonců, kdybych byla potřebovala nějaký ten technický žargon, mohl mi s ním vždycky pomoci Alec Legge.“

„Alec Legge – manžel Sally Leggeové? On je jaderný fyzik?“

„Ano, je. Ne na Harwellu. Někde ve Walesu. V Cardiffu. Nebo v Bristolu? Tu chalupu u Helmu měli jenom na prázdniny. No vidíte, takže přece jen *znám* jednoho jaderného fyzika.“

„A setkání s ním v Nasse House vám pravděpodobně vnuklo tu myšlenku s jaderným fyzikem? Ale jeho žena není z Jugoslávie.“

„Kdepak,“ odpověděla paní Oliverová. „Sally je Angličanka jako řemen. To přece musíte vědět?“

„Tak co vás přivedlo na tu myšlenku jugoslávské manželky?“

„To skutečně nevím... Možná uprchlíci? Studenti? Ta spousta mladých cizinek z hostelu, co se toulaly po soukromém pozemku a mluvily lámanou angličtinou.“

„Chápu... Ano, teď už chápu mnohé.“

„Taky je načase,“ podotkla paní Oliverová.

„Co prosím?“

„Říkala jsem, že je načase,“ opakovala paní Oliverová. „Myslím, aby vám začalo být jasno. Zatím to vypadá, že jste neudělal *viš-
bec nic*.“ To dořekla káravě.

„Člověk nemůže přijít na všechno najednou,“ bránil se Poirot. „Policie,“ dodal, „je naprosto bezradná.“

„Policie,“ odfrkla si pohrdlivě paní Oliverová. „To kdyby Scotland Yardu šéfovala žena...“

Poirot tuhle frázi důvěrně znal, a tak paní Oliverovou rychle přerušil.

„Celá ta záležitost byla složitá,“ řekl. „Vrcholně složitá. Ale nyní – to vám říkám důvěrně – dospívám k závěru!“

Na paní Oliverovou to stále ještě neudělalo dojem.

„No budiž,“ řekla, „jenže mezitím došlo ke dvěma vraždám.“

„Ke třem,“ opravil ji Poirot.

„Ke třem vraždám? Kdo je ten třetí?“

„Starý muž jménem Merdell,“ odpověděl Hercule Poirot.

„O to jsem neslyšela,“ podivila se paní Oliverová. „Bude to v novinách?“

„Ne,“ odpověděl Poirot, „až dosud nikdo nepojal podezření, že to nebyla jen nehoda.“

„A ona to nebyla nehoda?“

„Ne,“ řekl Poirot, „nebyla to nehoda.“

„Tak mi řekněte, kdo to udělal – kdo ty vraždy spáchal –, nebo po telefonu nemůžete?“

„Takovéhle věci člověk do telefonu neříká,“ potvrdil Poirot.

„Tak to tedy zavěším,“ řekla paní Oliverová. „Tohle nevydržím.“

„Počkejte okamžik,“ zarazil ji Poirot. „Ještě na něco jsem se vás chtěl zeptat. Ale co to bylo?“

„To je známka stárnutí,“ podotkla paní Oliverová. „Taky to dělám. Zapomínám věci –“

„Bylo tu něco, nějaká drobnost – dělalo mi to starost. Byl jsem v loděnici...“

V duchu se vrátil zpátky. Ta hromada komiksů. Marleniny věty naškrábané na okrajích. „Albert chodí s Doreen.“ Měl pocit, že tam něco chybí – že se na něco musí zeptat paní Oliverové.

„Jste tam ještě, pane Poirote?“ ptala se paní Oliverová. V té chvíli se ozvala i operátorka a žádala další peníze.

Když byly tyto formality vyřízeny, ozval se Poirot:

„Jste tam ještě, madame?“

„Já tady pořád jsem,“ odpověděla paní Oliverová. „Už nebudeme vyhazovat další peníze na to, abychom se ptali jeden druhého, jestli tam jsme, ano? Co potřebujete?“

„Je to něco velmi důležitého. Vzpomínáte si na svou | Honbu za vrahem?“

„No jistě, že si na ni vzpomínám. Vždyť o tom vlastně celou dobu mluvíme, ne?“

„Udělal jsem jednu vážnou chybu,“ vysvětloval Poirot. „Nikdy jsem si nepřečetl vaše shrnutí pro soutěžící. Ve světle té objevené vraždy mi to nepřipadalo důležité. Mýlil jsem se. Bylo to důležité. Vy jste citlivá osoba, madame. Ovlivňuje vás atmosféra, osobnosti lidí, se kterými se setkáváte. A to všechno se přelévá do vaší práce. Ne snad viditelně, ale je to inspirace, z které vaše plodná mysl čerpá své výtvary.“

„To je moc hezky květnatě řečeno,“ konstatovala paní Oliverová. „Ale jak to přesně myslíte?“

„Vždycky jste o tomhle zločinu věděla víc, než jste si sama uvědomovala. Teď ta otázka, kterou vám chci položit – vlastně dvě otázky; ale ta první je velice důležitá. Když jste poprvé začala plánovat svou Honbu za vrahem, chtěla jste, aby bylo tělo objeveno v loděnici?“

„Ne, nechtěla.“

„Kam jste měla v úmyslu ho umístit?“

„Do toho podivného altánku, co je schovaný v rododendronech u domu. Připadalo mi to přesně jako správné místo. Ale pak někdo, nevzpomínám si už přesně kdo, začal naléhat, aby se mrtvola našla v Rozmaru. No ale to byla samozřejmě *absurdní* myšlenka! Totiž tam mohl kdokoli přijít úplně náhodou a narazit na ni bez jediné předchozí stopy. Lidé jsou úplně hloupí. S *tím* jsem samozřejmě nemohla souhlasit.“

„Takže místo toho jste přijala loděnici?“

„Ano, přesně tak to bylo. Proti loděnici jsem vlastně nemohla nic říct, i když jsem si pořád ještě myslela, že ten altánek by byl lepší.“

„Ano, to je technika, kterou jste mi vyličila onoho prvního dne. A ještě jedna věc. Vzpomínáte, jak jste mi říkala, že poslední stopa byla napsaná na jednom z těch komiksů, které dostala Marlene pro zábavu?“

„Ano, jistě.“

„Povězte mi, bylo to něco jako –“ (v mysli se vrátil do chvíle, kdy četl ty nejrůznější naškrábané věty) „– Albert chodí s Doreen; Georgie Porgie se líbá v lese s turistama; Peter štípe v kině holky?“

„Pro všechno na světě, ne,“ ohradila se poněkud šokované paní Oliverová. „Žádná taková hloupost. Ne, ta moje stopa byla naprosto přímá.“ Ztišila hlas a záhadně pronesla: „*Podívej se turistce do batohu.*“

„*Epatant!*“ vykřikl Poirot. „*Epatant!* No jistě, ten komiks, na kterém to bylo napsáno, *musel* být odnesen. Mohl by někoho přivést na nevhodné myšlenky!“

„Ten batoh samozřejmě ležel vedle mrtvolky a –“

„Ale ne, teď jsem měl na mysli jiný batoh.“

„Vy mě ale pletete s těmi batohy,“ stěžovala si paní Oliverová. „V mé vraždě byl jen jeden. Nechcete vědět, co v něm bylo?“

„Ani v nejmenším ne,“ řekl Poirot. Pak zdvořile dodal: „Samozřejmě bych to velice rád slyšel, ale –“

Paní Oliverová přeslechla to „ale“.

„Podle mého názoru to byl skutečně chytrý nápad,“ prohlásila s autorskou pýchou. „Víte, v Marlenině batohu, který měl být jako batoh té jugoslávské manželky, jestli chápete, jak to myslím –“

„Ano, ano,“ řekl Poirot a připravil se na to, že se brzo znova ztratí v mlze.

„No, tak v něm byla lahvička od léku s jedem, kterým ten venkovský šlechtic otrávil svou ženu. Víte, ona ta jugoslávská dívka se tady školila na ošetřovatelku a byla právě v domě, když plukovník Blunt otrávil svou první ženu kvůli jejím penězům. A ona, ta ošetřovatelka, se zmocnila lahvičky a odnesla ji, a pak se vrátila a chtěla ho vydírat. No a proto ji samozřejmě zabil. Sedí to, pane Poirote?“

„Sedí? K čemu?“

„No k vašim představám,“ vysvětlovala paní Oliverová.

„Vůbec ne,“ řekl Poirot, a rychle dodal: „I tak vám ale gratuluji, madame. Jsem si jistý, že vaše Honba za vrahem byla tak rafinovaná, že cenu nikdo nevyhrál.“

„Ale vyhrál,“ opravila ho paní Oliverová. „Dost pozdě, kolem sedmé. Taková zarputilá stařenka, o které si všichni mysleli, že už jí straší ve věži. Prošla po všech stopách a triumfálně dorazila k loděnici, jenže tam samozřejmě byla policie. Tak se dozvěděla o té vraždě, a byla nespíš ten poslední člověk na celé slavnosti, který se o tom doslechl, řekla bych. No ale cenu jí dali.“ S uspokojením dodala: „Ten příšerný pihovatý mladík, co říkal, že piju jako Dán, se nedostal dál než ke kaméliové zahradě.“

„Jednou, madame,“ řekl Poirot, „mi ten svůj příběh musíte vyprávět.“

„Popravdě řečeno,“ prozradila mu paní Oliverová, „uvažuji, že z toho udělám knížku. Bylo by škoda to nevyužít.“

Zmiňme se na tomto místě o tom, že přibližně o tři roky později četl Hercule Poirot *Ženu v lese* od Ariadne Oliverové, a při četbě přemýšlel, proč mu některé osoby a události připadají jaksi povědomé.

Osmnáctá kapitola

Slunce právě zapadalo, když Poirot došel k domu oficiálně zvanému Mlýnice, ale mezi místními známému spíš jako „ta růžová chalupa u Lawderova potoka“. Zaklepal na dveře a ty se rozlétly tak prudce, že Poirot ucouvl. Zjevně rozzuřený mladík ve dveřích na něj chvilku zíral, aniž ho poznal. Pak se krátce zasmál.

„A hele,“ řekl, „náš detektiv. Pojd'te dál, pane Poirote. Balím.“

Poirot přijal pozvání a vstoupil do chalupy. Byla zařízena celkem obyčejně, spíš nehezky, a osobní majetek Aleca Leggeho právě v té chvíli zaujímal neúměrné množství prostoru. Knížky, papíry a zatoulané kusy oblečení ležely všude kolem, na podlaze stál otevřený kufr.

„Bourám šapitó,“ prohlásil Alec Legge. „Sally se sebrala a vypadla. Ale to, předpokládám, víte.“

„Ne, to jsem nevěděl.“

Alec Legge se krátce zasmál.

„No to jsem rád, že taky něco nevíte. Ano, už měla dost manželského života. Hodlá nadále kráčet ruku v ruce životem s tím svým ochočeným architektem.“

„To mě mrzí,“ podotkl Poirot.

„Vás to nemá proč mrzet.“

„Mrzí mě to,“ opakoval Poirot, odsunul dvě knihy a posadil se na kraj pohovky, „protože si nemyslím, že s ním bude tak šťastná, jak by byla mohla být s vámi.“

„Těch posledních šest měsíců se mnou moc šťastná nebyla.“

„Šest měsíců není celý život,“ namítl Poirot, „je to jen velmi krátký úsek možného dlouhého a spokojeného manželství.“

„Nemluvíte trochu jako kazatel?“

„Možná. Smím snad říct, pane Leggei, že to, že s vámi vaše žena nebyla šťastná, je pravděpodobně spíš vaše vina než její.“

„No, ona si to rozhodně myslí. Nejspíš všechno je moje vina.“

„Všechno ne, ale některé věci ano.“

„Ale jen to klidně hodte všechno na mě. Já se taky klidně můžu jít utopit tady do té zatracené řeky a bude to.“

Poirot ho zamyšleně pozoroval.

„S potěšením zjišťuji,“ poznamenal, „že vás nyní víc znepokojují vaše vlastní starosti než problémy světa.“

„Svět ať se jde vycpat,“ odsekl pan Legge. Pak trpce dodal: „Nejspíš jsem ze sebe v poslední době udělal naprostého pitomce.“

„Ano,“ kývl Poirot. „Řekl bych, že vaše chování si zasloužovalo mnohem spíš lítost než pokárání.“

Alec Legge na něj jen zíral.

„Kdo vás na mě najal?“ zeptal se. „Byla to Sally?“

„Proč si to myslíte?“

„No, oficiálně se nestalo nic. Tak předpokládám, že jste po mně slídlil pro nějakou soukromou osobu.“

„Vy se mýlíte,“ opravil ho Poirot. „Já jsem po vás nikdy neslídlil. Když jsem sem přijel, neměl jsem ponětí, že existujete.“

„Tak jak víte, že zasloužím politování nebo že jsem ze sebe udělal pitomce?“

„V důsledku pozorování a úvah,“ vysvětloval Poirot. „Mám trochu hádat a řeknete mi, jestli mám pravdu?“

„Hádat si můžete, jak chcete,“ pokrčil rameny Alec Legge. „Ale nečekejte, že vám budu nahrávat.“

„Myslím,“ začal Poirot, „že před několika lety jste projevil sympatie k jisté politické straně. Jako mnoho jiných mladých mužů vědeckého založení. Ve vaší profesi se na takové sympatie a sklony hledí s podezřením. Nemyslím, že byste se byl kdy vážně zkompromitoval, ale myslím si, že na vás byl vyvíjen tlak, abyste svůj vztah k této straně upevnil způsobem, kterým jste ho upevnit nechtěl. Snažil jste se couvnout a bylo vám vyhrožováno. Byla vám určena schůzka s někým. Pochybuji, že bych se kdy dozvěděl jméno toho mladíka. Pro mne bude vždycky *mladým mužem v želví košili*.“

Alec Legge se náhle rozesmál.

„Ta košile měla být nejspíš vtip. Ale mně v té době nic nepřipadalo moc veselé.“

Hercule Poirot pokračoval:

„Hlavu jste měl plnou starostí o osud světa a své vlastní ožehavé situace, a tak jste se stal, mohu-li to tak říct, mužem, s nímž by žádná žena nemohla šťastně žít. Své manželce jste se nesvěřil. To bylo nešťastné, protože myslím, že vaše manželka je loajální žena, a kdyby si byla uvědomila, jak jste nešťastný a zoufalý, byla by vás podpořila z celého srdce. Místo toho však vás pouze začala porovnávat se svým bývalým přítelem Michaellem Weymanem, a to srovnání pro vás nedopadlo příznivě.“

Vstal.

„Radil bych vám, pane Leggei, abyste co nejrychleji dokončil balení, abyste odjel za svou manželkou do Londýna, abyste ji požádal o odpuštění a vysvětlil jí, čím jste prošel.“

„Tak vy mi radíte,“ opakoval Alec Legge. „A co je vám sakra do toho?“

„Nic,“ souhlasil s ním Hercule Poirot. Vykročil ke dveřím. „Ale já se nikdy nemýlím.“

Chvilku bylo ticho. Pak Alec Legge vybuchl v divoký smích.

„A víte co,“ řekl, „myslím, že vás poslechnu. Rozvod je hrozně drahá legrace. A kromě toho, když už člověk jednou získá ženskou,

kterou chce, a nedokáže si ji pak udržet, tak je to trochu ponižující, nemyslíte? Pojedu do toho jejího bytu v Chelsea, a jestli tam najdu Michaela, tak ho popadnu za tu teploušskou pletenou kravatu, co nosí, a uškrtním ho na ní. A bude mi to dělat ohromné potěšení. Ano, ohromné.“

Jeho tvář se náhle rozzářila velice přitažlivým úsměvem.

„Omlouvám se za svoje hrozné chování,“ řekl, „a moc děkuj u.“

Poplácal Poirota po rameni. Byla to taková rána, že se Poirot zapotácel a měl co dělat, aby neupadl.

Přátelství pana Leggeho bylo rozhodně bolestnější než jeho nevěle.

„Tak kam teď?“ ptal se sám sebe Poirot, když na bolavých nohou vyšel z Mlýnice a pohlédl na temnící oblohu.

Devatenáctá kapitola

Policejní velitel i inspektor Bland zvědavě vzhledli, když byl uveden Hercule Poirot. Velitel nebyl zrovna v nejlepší náladě. Jen Blandovo klidné, ale neochvějné naléhání ho přimělo zrušit večeři s přáteli, kterou měl ten den naplánovanou.

„Já vím, Blande, já vím,“ řekl podrážděně. „Možná to ve své době byl belgický kouzelník – ale ty doby jsou už pryč. Kolik mu je?“

Bland se taktně vyhnul odpovědi na tuto otázku, kterou ostatně neznal. Poirot sám otázku svého věku vždycky obešel.

„Jenomže, pane, on byl *přímo tam* – na místě. A my se běžnými způsoby nemůžeme hnout z místa. Kam se hneme, tam narážíme na neproniknutelnou stěnu.“

Policejní velitel se podrážděně vysmrkal.

„Já vím, já vím. Málem už bych začal věřit na toho vraždícího maniaka, kterého nám vnucuje paní Mastertonová. Dokonce bych použil psy, kdybych je měl kde nasadit.“

„Jenže psi nedokážou sledovat stopu přes vodu.“

„Ano, já vím, co jste si vždycky myslel, Blande. A mám chuť s vámi souhlasit. Jenže nemáme absolutně žádný motiv. Ani ten nejmenší.“

„Motiv může ležet někde na ostrovech.“

„Chcete říct, že Hattie Stubbsová věděla na De Sousu něco od-tamtud? No, to by asi bylo celkem možné. Byla duševně prostá, na tom se všichni shodují. To, co věděla, mohla kdykoli komukoli vy-klopit. Takhle to vidíte?“

„Tak nějak.“

„Jenže v tom případě dost dlouho čekal, než se přeplavil přes moře a něco s tím udělal.“

„Víte, pane, ono je docela možné, že nevěděl, co přesně se s ní stalo. On sám tvrdí, že v nějakém společenském časopise četl článek o Nasse House a jeho krásné *chatelaine*. Já jsem si vždycky myslel,“ dodal Bland procítěně, „že se tak říká té stříbrné věci s řetízky, co se na to dalo kdeco pověsit a co nosily u pasu naše prababičky – to byl ostatně docela dobrý nápad. Aspoň si ženské pořád někde nezapomínaly ty svoje kabelky. Jenže jak to vypadá, v ženském žargonu *chate-laine* znamená paní domu. V každém případě nám to tak líčil, a může to být i pravda. Třeba do té doby opravdu nevěděl, kde je a koho si vzala.“

„A jak se to dozvěděl, tak se sem honem hnál na jachtě, aby ji zavraždil? To je trochu přitažené za vlasy, Blande, vlastně hodně přitažené za vlasy.“

„Ale *mohlo* by to tak být, pane.“

„A co by proboha mohla ta ženská vědět?“

„Vzpomeňte si, co řekla manželovi. *„On zabíjí lidi.“*“

„Že by si pamatovala vraždu? Z doby, kdy jí bylo patnáct? A důkazem by nejspíš bylo jen její tvrzení? No tak tomu by se mohl leda tak vysmát.“

„Neznáme fakta,“ namítl Bland zatvrzele. „Víte sám, pane, že jakmile člověk ví, *kdo* něco spáchal, může pak hledat důkazy a taky je najde.“

„Hm. Přece jsme se na De Sousu informovali – diskrétně – obvyklými cestami – a nikam to nevedlo.“

„No právě, a ten podivínský belgický stařík mohl zrovna na něco narazit. Byl v tom domě – to je důležité. Lady Stubbsová s ním mluvila. Něco z toho, co mu náhodou řekla, se mu mohlo v hlavě spojit a dohromady dát nějaký smysl. Ale ať tak nebo tak, skoro celý dnešek strávil v Nassecombe.“

„A volal vám, aby se vás zeptal, jakou jachtu měl Etienne De Sousa?“

„Ano, když volal poprvé. Podruhé mě požádal, abych zorganizoval tuhle schůzku.“

„No,“ policejní velitel pohlédl na hodinky, „jestli tu nebude do pěti minut...“

Ale právě v té chvíli byl uveden Hercule Poirot.

Jeho vzhled nebyl tak dokonalý jako obvykle. Knír měl svěšený vinou vlhkého devonského vzduchu, lakýrky měl obalené blátem, kulhal a vlasy měl rozčuchané.

„Tak jste přišel, pane Poirote.“ Policejní velitel stiskl Poirotovi ruku. „Jsme celí napjatí, jedno ucho, a nemůžeme se dočkat, co nám povíte.“

Vyznělo to poněkud ironicky, ale Hercule Poirot, jakkoli fyzicky zdeptaný, se rozhodně nehodlal nechat zdeptat psychicky.

„Vůbec nechápu,“ řekl, „jak je možné, že jsem pravdu nespátřil dříve.“

Policejní velitel toto konstatování přijal dost chladně.

„Máme to chápat tak, že teď už pravdu vidíte?“

„Zbývá ještě pár detailů – ale v hlavních obrysech mám jasno.“

„My chceme víc než hlavní obrysy,“ namítl policejní velitel.

„Chceme důkazy. Máte důkazy, pane Poirote?“

„Můžu vám říct, kde ty důkazy hledat.“

„Například?“ zeptal se inspektor Bland.

Poirot se k němu obrátil a zeptal se:

„Etienne De Sousa, předpokládám, už ze země odjel?“

„Před dvěma týdny.“ Bland trpce dodal: „Nebude jednoduché dostat ho zpátky.“

„Možná ho přesvědčíme.“

„Přesvědčíme? Takže důkazů není dost na žádost o vydání, co?“

„Tady nejde o vydávání. Když mu předestřeme fakta –“

Jenže *jaká* fakta, pane Poirote?“ ozval se policejní velitel podrážděně. „Jaká jsou ta fakta, o kterých tady tak nenucené mluvíte?“

„Fakt, že Etienne De Sousa sem přijel na přepychově vybavené luxusní jachtě, která dokazuje, že jeho rodina je bohatá, fakt, že starý Merdell byl dědečkem Marlene Tuckerové (což jsem až do dneška

nevěděl), fakt, že lady Stubbsová s oblibou nosila klopené čínské klobouky, fakt, že paní Oliverová je i přes svou nespoutanou a nespolehlivou fantazii, a aniž to sama ví, velmi bystrá pozorovatelka lidských povah, fakt, že Marlene Tuckerová měla v prádelníku schované rtěnky a voňavky, fakt, že slečna Brewisová tvrdí, že to byla lady Stubbsová, kdo ji poslal se svačinou za Marlene do loděnice.“

„Fakta?“ Policejní velitel na něj třeštil oči. „Tomuhle říkáte fakta? Ale to není nic nového.“

„Měl byste radši důkazy – konkrétní důkazy – třeba – tělo lady Stubbsové?“

Ted' pro změnu třeštil oči Bland.

„Vy jste našel tělo lady Stubbsové?“

„Ne přímo našel – *ale vím, kde je schované*. Půjdete tam, a až ho najdete, budete mít takový důkaz, že nebudete potřebovat už žádný další. Protože tam ho mohl schovat jen jeden jediný člověk.“

„A kdo to je?“

Hercule Poirot se usmál – byl to spokojený úsměv kočky, která si právě pochutnala na misce smetany.

„Osoba, která to tak často bývá,“ řekl tiše; „*manžel*. Sir George Stubbs zabil svou ženu.“

„Ale to je přece nemožné, pane Poirote. Přece *víme*, že to je nemožné.“

„Ale ne,“ zavrtěl hlavou Poirot, „vůbec to není nemožné! Poslouchejte a já vám to povím.“

Dvacátá kapitola

Hercule Poirot se na okamžik zastavil u velkých kovaných vrat. Podíval se před sebe na příjezdovou cestu. Ze stromů se snášely poslední zlatohnědé lístky. Bramboříky odkvetly.

Poirot povzdechl. Obrátil se stranou a zlehka zaklepal na dveře malého domku se sloupy kolem vchodu.

Po chvilce uslyšel uvnitř kroky, pomalé, váhavé kroky. Dveře otevřela paní Folliatová. Tentokrát už ho tak nepolekalo, jak křehká a stará teď vypadá.

Řekla: „Pane Poirote? Zase vy?“

„Mohu dál?“

„Jistě.“

Vešel za ní dovnitř.

Nabídla mu čaj, který odmítl. Pak se tiše zeptala:

„Proč jste přišel, pane Poirote?“

„Já myslím, že to tušíte, madame.“

Vyhnula se odpovědi.

„Jsem hrozně unavená,“ řekla.

„Já vím.“ Pak pokračoval: „Už jsou tu tři mrtví, Hattie Stubbsová, Marlene Tuckerová, starý Merdell.“

Ostře namítla: „Merdell? To byla nehoda. Spadl z mola. Byl hrozně starý, napůl slepý a předtím popíjel v hospodě.“

„To nebyla nehoda. Merdell věděl příliš.“

„Co věděl?“

„Poznal tvář, způsob chůze, hlas – něco takového.“

Mluvil jsem s ním toho dne, kdy jsem sem přijel poprvé. Vyprávěl mi tenkrát o rodině Folliatových – o vašem tchánovi a vašem manželovi, i o vašich synech, kteří padli ve válce. Jenže – oni nepadli *oba*, vidíte? Váš syn Henry se potopil se svou lodí, ale druhý váš syn James nezemřel. On dezertoval. Zprvu byl hlášen jako *pohřešovaný, pravděpodobně zabit*, a vy jste později všem řekla, že skutečně byl zabit. Nikdo neměl důvod tomu tvrzení nevěřit.“

Poirot se odmlčel a pak pokračoval: „Nemyslete si, že s vámi nesoucítím, madame. Já vím, že jste měla tvrdý život. O svém mladším synovi jste si nemohla dělat žádné iluze, ale byl to váš syn a vy jste ho milovala. Dělal jste, co jste mohla, abyste mu umožnila nový život. Měla jste ve své péči mladou dívku, mentálně zaostalou, ale velmi bohatou dívku. Ale ano, byla bohatá. Vy jste rozšířila zvěsti, že její rodiče o všechny peníze přišli, zeje chudá a že jste jí poradila, aby si vzala bohatého muže, o mnoho let staršího než ona. Proč by vám to někdo neměl věřit? Nikomu do toho nic nebylo. Její rodiče a blízcí příbuzní přišli o život. Francouzská právnická firma jednala podle instrukcí právníků ze San Miguel. Při svém sňatku dívka nabyla práva disponovat se svým bohatstvím. Jak jste mi řekla, byla poddajná, krotká, ovlivnitelná. Podepsala všechno, co jí manžel předložil. Cenné papíry se pravděpodobně mnohokrát měnily a prodávaly, ale na konci bylo dosaženo žádaného finančního výsledku. Sir Geor-

ge Stubbs, což byla nová totožnost vašeho syna, se stal boháčem a jeho žena byla chudá. Není protizákonné říkat si ‚sir‘, pokud toho člověk nezneužije k získání peněz pod falešnou záminkou. Titul plovdí důvěru – naznačuje buď urozený původ, nebo přinejmenším bohatství. Takže bohatý sir George Stubbs, starší, změněný a s plnovousem, koupil Nasse House a vrátil se tak tam, kam náležel. Po té zkáze, kterou po sobě zanechala válka, nebylo příliš pravděpodobné, že by ho někdo poznal. Ale starý Merdell ano. Nechal si to pro sebe, ale když mi vychytrale říkal, že v *Nasse dycinky budou Folliatové*, byl to vlastně takový jeho soukromý žertík.

Takže všechno dobře dopadlo, nebo jste si to aspoň myslela. Jsem naprosto přesvědčen, že váš plán tímto končil. Váš syn měl bohatství, domov svých předků, a ačkoli jeho žena nebyla úplně normální, byla to krásná a poslušná dívka a vy jste doufala, že k ní bude laskavý a ona že bude šťastná.“

Paní Folliatová tiše řekla:

„Tak jsem si to představovala – že se budu starat o Hattie a dávat na ni pozor. Ani ve snu mě nenapadlo –“

„Ani ve snu vás nenapadlo – a váš syn si dával dobrý pozor, aby vám to neřekl –, že v době sňatku *byl už ženatý*. Ale ano, vyhledali jsme záznam, protože jsme věděli, že musí existovat. Váš syn se v Terstu oženil s dívkou z kriminálního podsvětí, kde se po své dezerci ukryl. A ona se ho rozhodně nehodlala vzdát, stejně jako on se nehodlal vzdát jí. Přijal sňatek s Hattie jako cestu k bohatství, ale v hloubi duše od začátku věděl, co udělá.“

„Ne, ne, tomu nevěřím! Tomu nemůžu věřit... to ta ženská – ta špatná zlá ženská.“

Poirot nemilosrdně pokračoval:

„Chystal *vraždu*. Hattie neměla příbuzné a jen málo přátel. Jakmile se vrátili do Anglie, přivezl ji sem. Ten první večer ji sluhoové skoro nespátřili, *a ta žena, kterou viděli příští den ráno, nebyla Hattie*, ale jeho italská manželka namalovaná jako Hattie, která se chovala víceméně jako Hattie. A tady by to zase bylo mohlo skončit. Falešná Hattie by byla žila jako pravá Hattie, i když její duševní schopnosti by se jistě dříve či později neočekávaně zlepšily díky něčemu, o čem by se patrně neurčitě mluvilo jako o ‚převratné nové

lčbě'. Sekretářka slečna Brewisová si už tehdy uvědomila, že mentální pochody lady Stubbsové jsou naprosto v pořádku.

Ale pak se stalo něco zcela nečekaného. Hattiin bratranec napsal, že se plaví na jachtě a chystá se přijet do Anglie, a i když ji ten bratranec léta neviděl, falešnou Hattií by se oklamat nedal.

Je to zvláštní,“ přemítal Poirot nahlas, „že ačkoli mě napadlo, že De Sousa možná nebyl De Sousa, dlouho mi ani na mysl nepřišlo, že pravda byla právě opačná – to jest, že Hattie nebyla Hattie.“

Pak pokračoval:

„S tou situací bylo možno se vypořádat několika způsoby. Lady Stubbsová se mohla setkání vyhnout předstíranou nemocí, ale kdyby De Sousa zůstal v Anglii dost dlouho, byla by se mu nemohla vyhýbat celou tu dobu. A kromě toho už tu byla další komplikace. Starý Merdell, ve svém věku hodně upovídaný, míval ve zvyku klábosit se svou vnučkou. Byla to zřejmě jediná osoba, která ho ještě poslouchala, a i ona většinu z toho, co říkal, odbyla mávnutím ruky, protože si o něm myslela, že je cvok. Ale něco z toho, co říkal o mrtvé ženské v lese, kterou před časem viděl, a o tom, že ‚sir George Stubbs je vlastně pan James‘, na ni udělalo dostatečný dojem, aby na to opatrně udělala narážku před sirem Georgem. Tím si ovšem podepsala rozsudek smrti. Sir George a jeho žena nemohli riskovat, že se bude povídat něco takového. Představuji si to tak, že Marlene platil malé částky, aby mlčela, a chystal plán.

Ten plán si vypracovali velice pečlivě. Znali už datum, kdy má De Sousa přistát v Helmmouthu. Shodovalo se s datem určeným pro slavnost. Připravili si plán tak, že Marlene bude zabita a lady Stubbsová ‚zmizí‘ za takových podmínek, aby nejasné podezření padlo na De Sousu. Proto o něm říkala, že je ‚zlý‘, a obviňovala ho, že ‚zabíjí lidi‘. Lady Stubbsová se měla ztratit definitivně (někdy později by možná sir George identifikoval příhodně nerozpoznatelnou mrtvolu) a její místo měl zaujmout někdo jiný. Vlastně by se ‚Hattie‘ pouze vrátila ke své pravé podobě. Bylo jen potřeba, aby po dobu o něco víc než čtyřiaadvaceti hodin hrála dvojí roli. S vědomím sira George to bylo snadné. Ten den, kdy jsem přijel, prý ‚lady Stubbsová‘ zůstala ve svém pokoji skoro až do svačiny. Nikdo kromě sira George ji tam neviděl. Ve skutečnosti vyklouzla ven, odjela autobusem do

Exeteru a odtud cestovala ve společnosti cizí studentky (v téhle roční době jich v každém vlaku jede několik), již svěčila svůj příběh o přítelkyni, která snědla špatný koláč s telecím a šunkou. Dorazí do hostelu, zapíše se a jde se „porozhlédnout“. Při svačině je už lady Stubbsová v salonu. Po večeři si lady Stubbsová jde brzo lehnout – ale slečna Brewisová ji krátce po tom vidí vyklouznout z domu. Stráví noc v hostelu, ale brzo vstane a při snídani je už zase v Nasse House jako lady Stubbsová. Znovu stráví dopoledne ve svém pokoji, protože ji „bolí hlava“, a tentokrát se jí podaří objevit se tam jako „vetřelkyně“, kterou sir George kára z okna manželčina pokoje, kde předstírá, že se svou ženou mluví dovnitř. Změna kostýmu nebyla těžká – šortky a rozhalenka pod jedněmi z těch výstředních šatů, které lady Stubbsová tak ráda nosila. Pro lady Stubbsovou silné bledé líčení a klopený čínský klobouk, který jí stínil tvář; barevný rustikální šátek, opálená plet a bronzově rezavé vlasy pro Italku. Nikoho by nenapadlo, že jsou obě jedna žena.

Takže scéna pro závěrečné drama je připravena. Těsně před čtvrtou hodinou požádá lady Stubbsová slečnu Brewisovou, aby Marlene donesla svačinu. Dělá to proto, že se bojí, že by to mohlo slečnu Brewisovou napadnout samotnou a že by se pak mohla objevit v nevhodný okamžik, což by bylo fatální. Kromě toho možná měla i zlomyslné potěšení, že se slečna Brewisová bude vyskytovat na místě činu přibližně v době vraždy. Pak si vybrala vhodný okamžik, vklouzla do prázdného věšteckého stanu a zadem zase ven, do prázdného altánu v křoví, kde schovávala svůj turistický batůžek s převlečením.

Proběhla lesem, zavolala na Marlene, aby ji pustila dovnitř, a nic netušící dívku na místě usmrtila. Velký čínský klobouk hodila do vody, pak se převlékla do svých šatů a makeupu turistky, sbalila cyklámenové krepžoržetové šaty a boty na vysokém podpatku – a za chvíli už se mladá studentka z hostelu připojila ke své holandské známé u atrakcí na trávníku a spolu s ní podle plánu odjela místním autobusem. Kde je teď, to nevím. Předpokládám, že v Soho, kde měla nepochybně podsvětní kontakty mezi svými krajany, kteří jí mohli vystavit potřebné papíry. A policie v každém případě nepátrá po italské turistce, ale po Hattie Stubbsové, prosté, nenormální, zvláštní.

Jenže chudák Hattie Stubbsová je mrtvá, jak vy sama, madame, velice dobře víte. Prozradila jste se, když jsme spolu v den slavnosti mluvili v salonu. Marlenina smrt pro vás byla ošklivým šokem – neměla jste nejmenší ponětí, co se plánuje; ale bylo velmi zřetelné, a já jsem byl tak hloupý, že jsem si to neuvědomil, že když jste mluvila o ‚Hattie‘, mluvila jste o *dvou různých osobách* – jedna z nich byla žena, kterou jste neměla ráda a byla byste ‚radši, kdyby byla mrtvá‘, a před kterou jste mě varovala, zejí nemám věřit ‚ani slovo‘, a ta druhá byla dívka, o které jste mluvila v minulém čase a kterou jste vřele a láskyplně hájila. Já myslím, madame, že jste chudáka Hattie Stubbsovou měla moc ráda...”

Dlouho bylo ticho.

Paní Folliatová seděla ve svém křesle bez pohnutí. Konečně se probrala a promluvila. Hlas měla chladný jako led.

„Celý ten váš příběh je úplná fantazie, pane Poirote. Vy jste se skutečně musel zbláznit... Všechno jste si to vymyslel, nemáte na-prosto žádné důkazy.“

Poirot došel k jednomu z oken a otevřel ho.

„Poslouchejte, madame. Co slyšíte?“

„Jsem trochu nahluchlá... Co bych měla slyšet?“

„Rány krumpáčem... Rozbíjejí betonové základy Rozmaru. Vynikající místo pro zahrabání mrtvoly – v místě, kde se vyvrátil strom a země už je předem rozrytá. A o něco později, kvůli úplné jistotě, se celé to místo zalije betonem a na něm se postaví Rozmar...” Tiše dodal: „Rozmar sira George... Rozmar vlastníka Nasse House.“

Paní Folliatová dlouze, přerývaně vzdychla.

„Takové krásné místo,“ řekl Poirot. „Ošklivá je na něm jen jedna věc... muž, kterému patří...”

„Já vím.“ Říkala to chraplavě. „Vždycky jsem to věděla... Už jako dítě mě děsil... Bezohledný... Nemilosrdný... a bez svědomí... Ale byl to můj syn a já jsem ho milovala. Měla jsem promluvit po Hattiině smrti... Ale byl to můj syn. Jak bych ho já mohla udat? A kvůli mému mlčení zemřelo to hloupé pošetilé děvče... A po ní dobrák starý Merdell... Kde by to bylo skončilo?“

„S vrahem nikdy nic nekončí,“ podotkl Poirot.

Sklonila hlavu a chvíli tak zůstala, oči zakryté dlaněmi.

Pak se paní Folliatová z Nasse House, dcera z dlouhého rodu statečných mužů, narovnala. Pohlédla přímo na Poirota a tón jejího hlasu byl odtažitý a formální.

„Děkuji vám, pane Poirote,“ řekla, „že jste mi to přišel říci. Mohl byste teď odejít? Jsou věci, kterým se člověk musí postavit docela sám...“

AGATHA CHRISTIE

Hra na vraždu

Z anglického originálu *Dead Man's Foliy*
vydaného nakladatelstvím HarperCollins v Londýně roku 1993
přeložila Veronika Volhejnová.

Redigovala Vlasta Jůzlová.

Vydala Euromedia Group k. s. – Knižní klub
v Praze roku 2001

jako svou 1529. publikaci.

Odpovědná redaktorka Eva Lapáčková.

Technický redaktor David Dvořák.

Počet stran 208.

Sazbu zhotovila Knižní sazba Hogen, s. r. o., Horní Jiřetín.

Tisk Tlačiarne BB, spol. s r. o., Banská Bystrica.

Vydání první.

Může se stát, že máte dobrý nápad, že vykonáte něco obdivuhodného, vymyslíte něco nového – a přece nemusí být ten nápad váš. Někde může být někdo neviditelný a nepoznaný. Někdo, kdo vám šikovně vnutil vlastní myšlení a počínání. Někdo, kdo promyslel nejen svůj, ale i váš každý krok. Někdo, kdo změní život váš i život jiných lidí. Někdo, kdo může přinášet smrt a zůstat nepoznán...

Spisovatelka detektivek, paní Ariadne Oliverová, naléhavě potřebuje Hercula Poirota. Byla najata venkovským boháčem, aby na jeho sídle zorganizovala vraždu – tedy, hru na vraždu. Ale jak se blíží den hry, Ariadne cítí, že něco není v pořádku. Někdo neviditelný postrkuje figurky. A je na Poirotovi, aby svým důvtipem odhalil a neomylně označil toho, kdo předem určil ve hře na smrt úlohy.

ISBN 80-242-0648-X